

"Eliza büyüleyici, komik ve hassas bir kahraman,
Liang'dan karşı konulamaz bir hikâye."

Publishers Weekly

ANN LIANG

Bu Defa Sahidlen

OLIMPOS

Çeviren: Aydan Yalçın

Bütün dünyanın gözü önünde aşık olabilir misiniz?

On yedi yaşındaki Eliza Lin'in hayatının aşkıyla tanışmasını kaleme aldığı kompozisyonu hiç beklenmedik bir biçimde viral olunca hayatı bir gecede değişmişti. Yeni taşındığı Pekin'de kaydolduğu uluslararası okuldaki bütün sınıf arkadaşlarının takdirini kazanmanın yanı sıra en sevdiği dergide kariyer fırsatı sunan bir stajyerlik teklifi almıştı. Ama bir de herkesten saklaması gereken *büyük* bir sırrı vardı.

Eliza o kompozisyonu uydurmuştu. Daha önce ne aşkı tatmış ne de bir ilişkisi olmuştu. Sonuçta bütün iyi metinler birer yalandan ibaret değil miydi?

Eliza bu gerçeği gizleme çabasıyla aynı sınıfa gittiği ünlü bir aktörle, herkesin ilgisini çeken ama kimseye yüz vermeyen Caz Song'la bir anlaşma yapacaktı. Caz onun erkek arkadaşı rolünü kabul ederse Eliza da onun üniversite başvuru mektuplarını yazmasına yardımcı olacaktı. Caz herkesin hayallerini süsleyen bir erkek arkadaşı. Ders sırasında kız arkadaşına elle yazılmış notlar gönderiyor, kız arkadaşının kardeşini eğlendiriyor ve onu motosikletle şehirde gezdirip en güzel sokak lezzetlerini tattırıyordu.

Ancak aralarındaki bu "sahte" ilişki Eliza'ya *fazla* gerçek gelmeye başlayınca, dikkatle hazırladığı planlarının tehlikeye girdiğini hissedecekti. Kendi kalbini kırmak pahasına, hayallerinin peşinden gidebilecek miydi?

"Ann Liang bu ıslıl ıslıl gençlik romanında zengin bir kültürel dünya sunuyor ve karakterler öyle gerçek ki insanın kalbinin içine sokası geliyor."

—LAURA TAYLOR NAMEY

ISBN 978-625-6029-50-7

9 786256 029507

www.olimposdukkan.com

@olimposyayinlari

/olimposyayinlari

#olimposyayinlari

X /olimposyayin

Bu Defa Sahiden

Ann Liang

Orijinal Adı: This Time It's Real

© 2024, Olimpos Yayınları

© 2023, Ann Liang

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Aydan Yalçın

Editör: Elif Nihan Akbaş

Son Okuma: Sevda Nur Kul

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

Düzenleme

Ny.ozlem

1. Baskı: Eylül 2024

ISBN: 978-625-6029-50-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Taryn Fagerness Agency & Onk Ajans Fikir ve Sanat aracılığıyla alınmıştır ve Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

ANN LIANG

Bu Defa Sahidlen

Çeviren: Aydan Yalçın

Aşkı küçümseyen ama gizliden gizliye
hâlâ ona inanan insanlara...

Okul üniformamı giymek üzereyken yatak odamın penceresinin önünde bir adamın süzüldüğünü fark ettim.

Ekose eteğim avucumun içinde öylece kaldım. Nabzım küt küt atıyor, sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Yaklaştığımda anladım ki *süzülmek* doğru ifade değildi, adam resmen *sarkı-yordu*. Yirmi sekizinci katta olduğumuz ve öğlenden beri tozu toprağı savuşturarak minik hortumlara neden olan sert yaz rüzgârı düşünülduğünde tehlikeli denebilecek kadar ince iki metal telle asılı duruyordu.

Bir insan kendini neden bu duruma sokar diye merak ederek başımı iki yana salladım. Neydi bu şimdi? Yeni bir ekstrem spor türü mü? Yoksa çeteye kabul töreni mi?

Ya da orta yaş krizi?

Adam ona baktığımı fark ettiğinde sanki hatalı bağlanan tek bir tel, gevşek atılmış bir düğüm ya da saldırgan bir kuş yüzünden aşağı düşme tehlikesi yokmuş gibi bana neşeyle el salladı. Sonra tüm rahatlığıyla cebinden ıslak bir bez çıkarıp aramızdaki camı ovmaya başlayarak her yeri beyaz köpüklere buladı.

Doğru ya. Elbette.

Yanaklarım ısındı. Çin'den o kadar uzun süredir uzakta kalmıştım ki apartman camlarının böyle temizlendiğini tamamen unutmuşum; tıpkı metro hatlarının çalışma biçimini, tuvalet kâğıdını klozete atmamam gerektiğini ya da meteliksiz

yahut cimri gibi görünmeden sadece belirli mağazalarda pazarlık yapabileceğimi unuttuğum gibi. Bir de ailemle birlikte denizaşırı ülkelerde geçirdiğim on iki yılda değişen, birinci elden öğrenme fırsatı bulamadığım diğer şeyler vardı. Buradaki insanların artık *nakit para kullanmaması* gibi.

Şaka yapmıyorum. Geçen hafta garsona yüz yuanlık bir banknot uzattığımda bana sanki on yedinci yüzyıldan gelmişim gibi bakmıştı.

“Alo? Hey, Eliza? Hâlâ orada mısın?”

Üzerinde ELIZA’NIN ÇOK ÖNEMLİ OLMAYAN EŞYALARI yazan iki karton kutunun tepesinde duran dizüstü bilgisayarımı almak için telaşla hareketlenirken az kalsın yatağımın köşesine çarpıp düşüyordum. Bunlar ÇOK ÖNEMLİ EŞYALAR kutusunun aksine, henüz açmaya fırsat bulamadıklarımıydı. Annem sınıflandırma işini biraz daha detaylı yapmam gerektiğini düşünse de benim de kendime göre bir sistemim vardı.

“Eli-za?” Zoe’nin, bilgisayar ekranından gelse bile içimi sızlatan o tanıdık sesi daha da yükseldi.

“Geldim, geldim,” diye karşılık verdim.

“Ah, iyi çünkü bana deminden beri resmen boş duvarı izletiyordun. Lafı açılmışken... odanı dekore etmeyecek misin kızım sen? Neredeyse üç aydır orada yaşıyorsun ama hâlâ otel gibi görünüyor. Yani, *güzel* bir otel tabii ama...”

“Bu bilinçli bir sanatsal seçim, tamam mı? Bilirsin, minimalizm falan.”

Homurdandı. Ben palavra konusunda ne kadar iyiysen Zoe de palavralara kanmama konusunda bir o kadar iyiydi. “Öyle mi sahiden?”

“Belki,” diye yalan söyleyip dizüstü bilgisayarımı kendime çevirdim. Ekranın bir tarafında edebiyat dersim için yazdığım hayatımla ilgili kompozisyonum ve “öpüşme sahnesi nasıl yazılır” konulu araştırmama ait onlarca sekme vardı, diğer taraftaysa en yakın arkadaşımın güzel yüzü.

Zoe Sato-Meyer ince bedenini saran en sevdiği tüvit ceketi, tepede atkuyruğu yaptığı koyu renk dalgalı saçlarıyla karşımda oturuyordu, mutfak ışıkları altında on yedi yaşındaki havalı bir melek gibi ışıldıyordu. Los Angeles'ta gecenin bir saati olduğunun tek işareti arkasındaki karanlık pencereler ve tezgâhın üzerindeki dumanı tüten hazır *ramen* –onun yatmadan önceki atıştırmalık anlayışı buydu– kâsesiydi.

“Aman Tanrım.” Dizüstü bilgisayarımın kamerasını ayarlarken gözleri yıpranmış, puantiyeli *sweatshirt*üme takıldı. “O *sweatshirt*ün hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum. Sekizinci sınıfta falan giymiyor muydun onu?”

“Ne var? Çok rahat,” dedim, ki yalan da sayılmazdı. Ama sanırım bu çirkin, eski şeyin altı farklı ülkeden ve on iki farklı okuldan sonra hâlâ hayatımın değişmeyen tek parçası olduğu da bir gerçektir.

“Tamam, tamam.” Zoe sahte bir teslimiyetle ellerini havaya kaldırdı. “Sen bilirsin. Ama yine de üstünü değiştirmen gerekmiyor mu? Tabii veli toplantısına bununla gitmeyi planlamıyorsan...”

Dikkatim tekrar avucumda tuttuğum eteğe, polyester sert kumaşın üzerine işlenmiş aşına olmadığım ULUSLARARASI PEKİN WESTBRIDGE OKULU logosuna kaydığında midem düğümlendi. “Şey, hayır,” diye mırıldandım. “Tabii ki üstümü değiştireceğim.”

Cam temizleyicisi hâlâ dışarıda olduğundan perdeleri çektim. Ama çekmeden önce sitemizin mimarisi gözüme ilişmişti. Adı Mavigöl olan bir yere göre, düzgünce sıralanmış binaları ve özenle tasarlanmış bahçeleri aslında pek de *mavi* sayılmazdı ama epey yeşillik vardı: sitenin ortasındaki yapay göl ile bitişiğindeki nilüfer havuzları, otoparkın yanındaki geniş mini golf sahası ve tenis kortları, çakıllı yolları çevreleyen çimenlikler ve ginkgo ağaçları. Buraya ilk taşındığımızda sitenin içi bana lüks

bir tatil köyünü anımsatmıştı ki bu da durumumuza uygun görünüyordu. Ne de olsa burada bir yıldan fazla kalmayacaktık.

Ben üniformamla cebelleşirken Zoe parmaklarını şıklatıp, “Bekle, bu işten öyle kolay kurtulamazsın, yazmaya uğraştığın kompozisyonunda neden var olmayan erkek arkadaşınla ilgili şeyler anlattığını bana tekrar açıkla mısın?” dedi.

Gömleğimi başımdan geçirirken, “Yazmaya uğraştığım değil. *Yazdım*,” diye düzelttim onu. “Çoktan teslim ettim. Aşk hayatımla ilgili bir hikâyeye uydurmaya *can atıyor* falan değilim sadece başka ne yazacağımı bilemedim...” Uzun, mürekkep karası saçlarımın bir tutamını gömleğimin düğmelerinden kurtarmak için durakladım. “Son teslim tarihi bu akşamdı ve bu ödevden not da alacağım için... bilirsin işte, biraz yaratıcı olmaya çalıştım.”

Zoe burnundan alaycı bir ses çıkararak güldü, bu kez sesi o kadar yüksekti ki odada yankılandı. “Kişisel kompozisyonların uydurma konular üzerine olmaması gerektiğinin farkındasın, değil mi?”

“Hayır, farkında değildim,” dedim ifadesiz bir suratla. “Kişisel kompozisyonlar kişisel mi olmalıymış sahiden? Bunu hiç duymamıştım. Şoktayım. Hayatım yalanmış meğer.”

Gerçek şu ki, daha kişisel olması için kurgusal olmaması gereken ödevimi dört bin kelimelik romantik bir hikâyeye dönüştürmeyi seçmiştim. Okulun ilk haftasında okuduğumuz şu vıcık vıcık kitaptan, *Bülbüller Şarkı Söylediğinde*’den, esinlenen başlığı yeterince kötüydü zaten. Kitapta kimsenin bilmediği kendi “gizli dillerini” oluşturan Lucy ve Taylor’ın hikâyesi anlatılıyordu. Sorular da şöyleydi: *Sizin de aranızda gizli bir dil oluşturduğunuz arkadaşınız var mı? Kim? Bu dil nasıl gelişti? O kişi sizin için ne ifade ediyor?*

Gerçi bu durumda bile dişimi sıkıp ebeveynlerimden biriyle, kız kardeşimle ya da Zoe’yle ilgili abartılı bir şeyler yazabilirdim... Ancak bitmiş kompozisyonumuzu Westbridge blogunda

yayınlamak zorundaydık. Yani beni sadece “yeni çocuk” ya da “Amerika’dan yeni taşınan kız” olarak tanıyan sınıf arkadaşlarımdan herhangi birinin görüp yorum yapabileceği herkese açık bir platformda.

Yakınlarımla ilişkilerimin gerçek detaylarını o blogda paylaşmamın *imkânı yoktu*. *Sahte* ayrıntılar bile –parmaklarımı sahte erkek arkadaşımın avuç içi çizgilerinde gezdirmem, karanlıkta ona sırlar fısıldamam, benim için dünyalara bedel olduğunu ve yanımdayken kendimi evimde hissettiğimi söylemem gibi şeyler– yeterince utanç vericiydi zaten.

“...okuldakilerin bunu okuyup erkek arkadaşını merak edeceğinden korkmuyor musun?” diye sordu Zoey.

Perdeleri açarken, “O konuyu da düşündüm,” diyerek onu rahatlattım. Bir anda içeriye dolan gün ışığı artık boş olan penceremin önünde uçuşan toz zerreciklerini aydınlattı. “İsmi vermediğimden kimse onu araştırmaya kalkışamaz. Ayrıca bu hayali erkek arkadaşla üç ay önce ailemle ev ararken tanıştığımı yazdım, bu da hangi okula gittiğini açıklama gereği duymadığım tatlı mı tatlı bir tanışma hikâyesi uydurmama yardımcı oldu. *Hem* ilişkimiz henüz çok yeni ve her şey biraz hassas olduğundan bazı şeyleri gizli tutmak istediğimi de ima ettim. Nasıl ama?” Kameranın önüne geçip sanki kompozisyonumun tamamı orada parlak harflerle yazılıymış gibi ellerimi havada gezdirerek abartılı bir hareket yaptım. “Kusursuz.”

“Vay be.” Derin bir nefes aldı. “Vay beee. Yani bunca çaba,” dedi, aynı anda hem kızmış hem de etkilenmiş gibiydi, “sırf gerçek bir şeyler yazmak zorunda kalmamak için miydi?”

“Planım öyleydi.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından sessizlik Zoe’nin *rameni* höpürdetmeleri ve kapımın önündeki ayak sesleriyle bölündü. Zoe iç geçirip hoşuma gitmeyecek kadar endişeli bir sesle, “Yeni okulunda iyi misin? Yani... oraya yavaş yavaş alışıyor gibi misin?” diye sordu.

“Ne?” Kaskatı kesildim, sanki kaslarım bir darbe inmesini bekliyormuş gibi gerilmişti. “Neden öyle bir şey söyledin şimdi?”

“Bilmiyorum.” Zoe omzunu silkince atkuyruğu sallandı. “Sadece... öyle hissediyorum.”

Annem koridordan genelde arama-kurtarma görevlerinde kullanılan bir tonda seslenince Zoe’ye cevap verme zorunluluğundan kurtuldum. “Ai-Ai! Şoför geldi!”

Ai-Ai benim Çince lakabımdı, birebir çevirisi *aşk* anlamına geliyordu. Tamamen düzmece olan ilişkiyi bir kenara bırakırsak bu ismin hakkını verdiğim söylenemezdi.

“Geliyorum!” diye seslenip ekrana döndüm. “Sanırım annemi duydun?”

Zoe’nin sırtışıyla birlikte deminki konu kapandığı için biraz rahatladığımdan kaslarım gevşedi. “Evet, muhtemelen bütün gezegen duymuştur. Annene selam söyle,” diye ekledi.

“Söylerim.” Dizüstü bilgisayarımı kapatmadan önce parmaklarımla yabancı birinin yanında asla yapmayacağım sevimsiz oir kalp işareti yaptım. “Seni özledim.”

Zoe cevap olarak bana dramatik bir öpücük gönderdiğinde güldüm. “Ben de seni özledim.”

Midemdeki düğüm bu tanıdık sözlerle biraz olsun gevşedi. İki yıl önce Los Angeles’tan ayrıldığımdan beri ne kadar meşgul ve yorgun olursak olalım, konuşma ne kadar kısa sürerse sürsün ya da iki konuşmamızın arası ne kadar uzarsa uzasın, her aramayı böyle bitiriyorduk.

Seni özledim.

Eskiden Zoey’nin evinde pijamalarımızla kanepeye yayılıp dizüstü bilgisayarda bir Netflix dizisi açtığımız ve annesinin elleriyle yaptığı pirinç topraklarıyla dolu bir tabağı aramıza koyduğumuz pijama partileri kadar iyi değildi elbette. Ya da hafta sonları sahile yaptığımız yolculuklar, tenimizi ısıtan Kaliforniya güneşi, tuzla birbirine dolanmış saçlarımızı savuran esinti kadar. Tabii ki o günler gibi değildi.

Ama şimdilik bu küçük, basit ritüel yeterli geliyordu.
Çünkü ikimize ait bir şeydi.

Şoförümüz arabayı sitenin hemen önüne, bir söğüt ağacının gölgesine park etmişti.

Aslında Li Shushu bizim değil, *annemin* şoförüydü, bu yüzden de ilk önce onu selamladı. Özel şoför olayı yüksek prestijli bir küresel danışmanlık şirketinde yönetici olmanın pek çok avantajından biriydi. Bu onların, *Neredeyse her yıl oradan oraya taşınmanızı istediğim için özür dilerim*, deme şekliydi.

“Yu Nüshi,” yani *Bayan Yu* diyerek annemi başıyla hafifçe selamladıktan sonra ona kapıyı açtı.

Bana bu tür bir muamelede bulunmasa bile bu durum beni tarif edemeyeceğim kadar rahatsız ediyordu ama annem güneş gözlüklerinin ardından ona gülümsemekle yetinerek zarifçe ön koltuğa geçti. Annemin solgun, lekesiz tenine, özel dikim ceketine ve jilet gibi dümdüz saçlarına baktığımda Çin kırsalındaki fakir bir kasabada, altı kardeşiyle sefalet içinde büyüdüğünü asla tahmin edemezdim.

Her zamanki düzenimizde arabanın arka koltuğuna sıkıştık: ben ve babam cam kenarına, dokuz yaşındaki kız kardeşim Emily ise ortaya geçti.

Li Shushu motoru çalıştırırken yavaş ve net bir Manda-rinceyle, “Okula mı?” diye sordu. Yeni deri ve benzin kokusu arabanın içini sarmıştı. Çincemin seviyesini bilecek kadar uzun süredir bizimle çalışıyordu.

“Okula,” diyerek onayladım, içimdeki sızıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Westbridge’e gitmekten yeterince nefret etmiyormuşum gibi bir de veli toplantısı vardı. Ama hangi okulda olursam olayım veli toplantıları hep kötü olurdu zaten. Emily de benimle aynı okula gittiğinden bu

akşam onun da toplantısı vardı, yoksa hep birlikte evde kalmak için harika bir bahane uydururdum.

Ama artık bir şey uydurmak için çok geçti.

Koltuğumda arkama yaslanıp yanağımı serin, düz cama dayadım ve sitemizin geride kalarak küçülmesini izledim, ta ki tamamen kaybolup yerini pencereden hızla akan şehir manzarasına bırakana dek.

Buraya taşındığımızdan beri araba yolculuklarımızın çoğunu bu şekilde cama yapışmış hâlde Pekin silüetinin değişen boyutlarını, kavşak ve çevre yollarından oluşan labirentleri, mantı restoranlarının ve tıka basa dolu marketlerin oluşturduğu rengârenk dükkânları izleyerek geçiriyordum.

Her şeyi ezberlemeye ve hatırlamaya çalışıyordum.

Gördüğümüz Pekin fotoğraflarının yanıltıcı olması beni şaşırtıyordu. Şehri ya hava kirliliğine karşı maske takmış, ifadesiz suratlı, yorgun insanlarla dolu bir yer; puslu, kıyamet sonrası bir dünya olarak tasvir ediyorlardı ya da şık gökdelenlerle, göz kamaştırıcı ışıklarla ve sokaklardan akan lüksle bezeli yüksek bütçeli bir bilimkurgu filminden fırlamış gibi gösteriyorlardı.

Şehrin gerçek enerjisini, yani burada her şeyin altında vahşi bir dip akıntısı gibi sürüklenen koşturmacayı nadiren resmedebiliyorlardı. Gerek motosikletlerine sıkı sıkı bağladıkları düzinelerce paket servis kutusuyla arkamızdaki trafikte salınan kuryeler olsun, gerek solumuzdaki Mercedes'te çılgınca biriyle mesajlaşan iş kadını; herkes koşturuyor, bir yerlere ulaşmaya çalışıyor, daha fazlası için çabalıyor, bir yerden diğerine gidiyordu.

Radyoda ünlü bir Çinli rapçinin şarkısı çalmaya başladığında dikkatim dağıldı. Dikiz aynasından annemin güneş gözlüklerini çıkardığını ve gözle görülür şekilde irkildiğini gördüm.

Yaklaşık üç saniye sonra, "Neden sürekli *si-ge si-ge* seslerini çıkarıyor?" diye sordu. "Boğazına bir şey mi takılmış?"

Kahkahamı bastırdım.

Babam her zamanki diplomatik tavrıyla Mandarince, “Bugünlerde müziğin sesi böyle çıkıyor,” dedi.

Hemen lafa atlayıp, “Bence hoş,” dedim başımı ritme göre sallayarak.

Annem hafif çatık kaşlarla bana baktı. “Kafanı öyle sallama, Ai-Ai. Tavuk gibi görünüyorsun.”

“Böyle mi yani?” Başımı daha hızlı sallamaya başladım.

Babam elinin tersiyle gülümsemesini gizlerken annem *cık cıkladı*, dokuz yaşındaki bir çocuğun küçük bedenine hap-solmuş seksen yaşında bir büyükanne olduğunu düşündüğüm kardeşim Emily ise dramatik bir tavırla uzun uzun iç geçirerek, “Ergenler,” diye mırıldandı.

Kaburgalarına dirsek attığımda aynı şekilde karşılık verdi ve bu da annemin bize akşam yemeğinde sade pilavdan başka bir şey vermemekle tehdit etmesiyle sonlanan yepyeni bir tartışmanın başlangıcı oldu.

Dürüst olmak gerekirse müziğin arabayı doldurduğu, rüzgârın camları dövdüğü, öğleden sonra güneşinin ağaçların arasından altın renginde parladığı ve ailemin yanımda olduğu bu anlarda kendimi şanslı hissediyordum. Bütün taşınma, ayrılma ve uyum sağlama süreçlerine rağmen gerçekten ama gerçekten şanslıydım. Her şeye rağmen.

Bu ruh hâlim uzun sürmedi.

Westbridge okul binasına yanaşır yanaşmaz hatamı anladım.

Herkes gündelik kıyafet giymişti. Şirin yaz elbiseleri. Kısa üstler ve kot şortlar. Öğretmenler bu akşam ne giyileceğini belirtmemişti ve ben de saf gibi standart üniformamızı giyeceğimizi sanmıştım çünkü önceki okulumda böyle olurdu.

Ailem arabadan inerken içimden yükselen paniği bastırdım. Giydiğim şey yüzünden *başım belaya girecek* değildi ya, altı üstü aptal gibi görünecek ve biraz da dikkat çekecektim. *Clueless* filmindeki *yeni kız* gibi görünecektim ki zaten tam olarak da öyleydim ama bu, içinde bulunduğum duruma katlanmamı kolaylaştırmıyordu.

“Ai-Ai.” Annem cama vurdu. “Kuaidian.” *Acele et.*

Şoföre hızlıca teşekkür edip arabadan indim. En azından hava güzeldi, rüzgâr durulmuş, yumuşak, ipeksi bir esintiye dönüşmüştü, sıcağa karşı hoş bir teselli oluyordu. Ayrıca gökyüzü... Gökyüzü pastel maviler ve huzurlu pembelerle çok güzel görünüyordu.

Nefes aldım. Verdim.

Sorun yok, dedim kendi kendime. *Hiçbir sorun yok.*

“Hadi, Ba,” dedi Emily, babamı duvarları parlak renklere boyanmış ilkokul binasına doğru çekiştirerek. Bana sorarsanız fazla parlak renkler seçilmişti. “Bayan Chloe’la *konusmalısın*. Ona şair olduğundan ve büyük kitapçılarda imza günleri falan

düzenlediğinden bahsettiğimde çok etkilendi. İlk başta bana inanmadı sanırım ama adını internette aratmasını söyledim ve sonra...”

Emily *gayet iyi* uyum sağlamış görünüyordu. Ama o hep böyleydi, nereye gidersek gidelim uyum sağlamakta ya da yerleşmekte hiç zorlanmazdı. Onu Antarktika’ya gönderseniz bile iki hafta sonra penguenlerle takılırken bulabilirdiniz.

Annemle ikimiz ters yöne, son sınıfların olduğu yere doğru yürüdük. Geniş gri koridorlar şimdiden veliler ve öğrencilerle dolup taşıyordu, bazıları içeri girerken bir kısmı da dışarı çıkıyordu. Korktuğum başıma geldi ve birkaç kişinin gözleri eteğimle üzerime birkaç beden büyük gelen blazer ceketime kaydı. Bakışlarını kaçırmadan önce yüzlerinde acıma ve eğlenme karışımı bir ifadenin belirdiğini gördüm.

Çenemi dikleştirip daha hızlı yürümeye başladım.

Sorun yok.

Sınıfıma ulaşmak tahmin ettiğimden uzun sürdü.

İçerisi çok gürültülüydü. Sınıf arkadaşlarım her yerdeydi, sıraların arkasında öğretmenler bekliyordu. Hiçbiri bana selam vermeyince ben de onlara selam vermedim.

Okul başlayalı neredeyse bir ay olmasına rağmen henüz kimseyi tanıımıyordum. Tüm isimler, yüzler ve hangi dersi kiminle aldığım birbirine girmiş hâldeydi. Hem zaten bir yıldan kısa bir süre sonra mezun olacaktık. İnsanlara bağlansam da ülkeden ayrılmak zorunda kalacağımı bildiğimden, öğretmenlerimin bıkmadan usanmadan tavsiye ettiği gibi, *başkalarıyla iletişim kurmanın* anlamı yoktu. Annemin işi sebebiyle sürekli ülke ülke gezdiğimizden daha önce sayısız kez aynı şeyleri yaşamıştım: Yeni bir okula nakil olduğum anda oradaki yabancılar önce tanıdık sonra arkadaş oluyor, oradan ayrıldıktan sonra da tekrar yabancıya dönüşüyordu. Bu yavaş, acı verici ve öngörülebilir bir süreçti.

Kendime bunu tekrar tekrar yaşatmak için mazoşist olmam gerekirdi.

Ayrıca benim sınıfımda otuzdan az öğrenci vardı ve herkes çoktan kendi arkadaş grubunu kurmuştu. Sağ tarafımda bir grup kız, sanki birbirlerini saatler önce görmemişler de yıllardır hasret çekiyorlarmış gibi ciyaklayarak kucaklaştı. Arkamda bir yerde, başka bir grup derin bir sohbete dalmış, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi her cümlede üç dil –İngilizce, Korece ve başka bir dil daha– arasında geçiş yapıyordu.

Uluslararası bir okulda böyle şeyler doğaldı tabii.

“Ah! Bakın kim gelmiş!”

Edebiyat ve sınıf öğretmenim Bay Lee kalın, geniş çerçevesi gözlüğünün ardındaki parlayan gözleriyle bana el salladı. Yuvarlak bebeksi bir yüzü ve yer yer kırlaşmış saçları vardı. Bu hâlini görenler onun otuzlu yaşlarının başında mı yoksa ellili yaşlarının sonunda mı olduğuna karar veremezdi.

Masasının diğer tarafındaki iki sandalyeyi işaret ederek, “Oturun, oturun,” dedi aceleyle. Sonra dikkatini anneme çevirdi, ifadesi daha babacan bir hâl almıştı. Sanki parktaki sevimli bir çocuğa bakıyor gibiydi. “Ve siz de... sanırım Eliza’nın annesiniz.”

“Evet. Ben Eva Yu,” dedi annem hemen, beyaz insanların yanında kullandığı cıvılcıvıl İş Kadını tonuna bürünerek. Aksanını törpüleyip daha Amerikalı görünmeye çalışarak manikürlü elini Bay Lee’ye uzattı. “Sizinle tanıştığım çok memnun oldum.”

Annemin elini sıkan Bay Lee’nin kaşları hafifçe çatıldı, hatta annemin, elini ne kadar güçlü kavradığını fark edince daha da çatıldı. Sadece Batılı olmayan soyadından yola çıkarak annem hakkında edindiği önyargılı fikirlerle şu anki izlenimlerini bağdaştırmaya çalıştığını görebiliyordum.

Elini ilk çeken annem oldu, kendinden memnun bir tebessümle arkasına yaslandı.

Bundan zevk aldığını biliyordum. İnsanları şaşırtmaktan her zaman hoşlanırdı ve bu sık sık yaşanırdı çünkü insanlar onu genelde hafife alırdı. Danışmanlık işine girmesinin nedeni de bir arkadaşının kurumsal dünyada asla hayatta kalamayacağına dair onunla alay etmesiydi zaten.

“Pekâlâ...” Bay Lee boğazını temizledikten sonra tekrar bana döndü. “Bu işte yeni olduğun için kuralları hızlıca gözden geçirelim, olur mu?” Cevap vermemi beklemedi. “Önümüzdeki on dakika içinde annenle şu âna kadar edebiyat derslerindeki akademik performansın, öğrenme potansiyelin, gelişim gösterebileceğin alanlar hakkında konuşacağım. Ben sana söz verene kadar sözümü kesmek, soru sormak ya da dikkatleri üzerine çekmek yok. Anlaşıldı mı?”

Bir de insanlar gençlerin neden otorite sorunu yaşadığını merak eder.

Bay Lee neşeyle, “Ah, görüyorum ki çoktan kapmışsın,” dedi ve eliyle taş kesilmiş yüzümü işaret etti.

Bakışlarımın başka yöne kaymasına, dikkatimin dağılmasına izin verdim.

Sonra sınıfın öbür ucunda, burada tanıdığım birkaç kişiden birini gördüm.

Caz Song.

Okulda insanlara karşı fazlasıyla ilgisiz olsam da onun kim olduğunu bilmemem mümkün *değildi*: Model ve aktördü. Etrafta dolaşp mide bulandıracak kadar iyi görünmek dışında hiçbir şey *yapmamasına* rağmen herkesin ona övgüler yağdırmasına, her hareketini izlemesine bakacak olursak bir tanrı da sayılabilirdi. Şu anda bile bu iç karartıcı, otoriter ortamda hatırı sayılır bir öğrenci kalabalığı ağzı açık ayran budalası gibi etrafında toplanmıştı. Bir kız, muhtemelen Caz şaka bile yapmadığı hâlde karnını tutarak histerik bir kahkaha attı.

Gözlerimi devirmemek için resmen var gücümle direndim.

Bu çocuğun neden bu kadar abartıldığını hiçbir zaman anlamayacaktım. Estetik açıdan bakıldığında iş değişiyordu tabii. Çene hattında, dudaklarının hafifçe bükülmesinde, bo-yunda posunda bir zarafet vardı. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlüydü. İnsanüstü güzellikte bir yüzü olmasa da bütüne bakıldığında *gideri* vardı.

Ama o da en az kendisine hayran hayran bakan kalabalık kadar bunun farkındaydı bence. Dahası, basın da onu seviyordu. Geçen gün onu “Çin Eğlence Sektörünün Yükselen Yıldızları”ndan biri olarak tanımlayan bir habere denk gelmiştim.

Elleri ceplerinde arkasındaki duvara yaslanmıştı. Bu onun doğal duruşuymuş gibi görünüyordu: Sanki kendi başına dik duramıyormuş da bir şeylere –kapıya, dolaba, masaya ya da aklınıza ne gelirse– yaslanma ihtiyacı duyuyormuş gibiydi.

Bir süredir gözümü dikmiş ona bakıyordum. Bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırdı.

Çabucak gözlerimi kaçırdım. Tam zamanında ilgimi görüşmeye vermiş olacağım ki Bay Lee’nin, “İngilizcesi gerçekten çok iyi...” dediğini duydum.

Kendimi tutamayarak, “Evet, İngilizceyi çocukken öğrendim,” diye belirttim. Yıllardır İngilizcemin ne kadar *iyi* olduğuna, *aksanımın bile olmadığına* dair ufak tefek küçümseyici yorumlar alıp durmaktan –şaşkınlık olmasa da belirli bir imayla söylenmesinden– artık doğal bir savunma mekanizması geliştirmiştım.

Bay Lee şaşkınlıkla bana baktıktan sonra gözlüğünü düzelitti. “Pekâlâ...”

“Sadece belirtmek istedim.” Sandalyemde arkama yaslandım, araya girdiğim için suçlu mu hissetmeliyim yoksa zafer kazandığım için mutlu mu olmalıyım bilemedim. Belki de bunu gerçekten tipik genelde-onun-gibi-insanların-iyi-İngilizce-konuşmasını-beklemem anlamında değil de bağlaç-kullanmayı-nasıl-da-iyi-biliyor anlamında söylemişti?

Annem belli ki ikincisine inanıyordu çünkü bana sert bir bakış attı.

“Özür dilerim. Devam edin,” diye mırıldandım.

Bay Lee anneme bakarak, “Sakıncası yoksa Eliza’nın buraya gelmeden önceki geçmişini öğrenebilir miyim?” diye sordu.

Annem bu soruyu bekliyormuş gibi başıyla onaylayarak her zamanki hikâyeyi anlatmaya başladı: *Çin’de doğdu, beş yaşındayken taşındık, şu ya da bu okula gitti, tekrar tekrar ülke değiştirdi...*

Yerimde kıpırdanmamaya, buradan kaçıp gitmemeye çalıştım. Yanlarında öylece dururken ben orada değilmişim gibi konuşmaları sinirimi bozuyordu.

“Ah, ama her yerde yaşamış olmanın en iyi yanı her yere ait olmaktır.” Bay Lee *her yere* anlamına geldiğini düşündüğüm bir hareketle ellerini iki yana açarken kâğıt mendil kutusunu devirdi. Durakladı, telaşla kutuyu kaldırıp ardından –inanılmaz ama– kaldığı yerden devam etti. “Eliza’nın bir ülkenin, hatta bir kıtanın vatandaşı olmadığını, daha ziyade bir...”

“*Dünya vatandaşı* derse kusacağım,” diye mırıldandım, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle.

Bay Lee öne doğru eğilerek, “Pardon, ne dedin?” dedi.

“Yok bir şey.” Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. “Hiçbir şey demedim.”

Anlık bir sessizlik oldu.

“Madem Eliza’nın durumundan söz ediyoruz,” dedi Bay Lee nazikçe, işte o anda içten içe neyin gelmekte olduğunu anladım. “Eliza’nın uyum sağlamakta zorlanmasından endişe ediyorum.”

Boğazım düğümlendi.

İşte bu. İşte bu yüzden veli toplantılarından nefret ediyordum.

“Uyum sağlamak,” diye tekrarladı annem kaşlarını çatarak ama pek de şaşırmış görünmüyordu. Sadece üzgündü.

Bay Lee, "Sınıfından kimseyle yakınlık kurmuyor gibi," diyerek ayrıntıya girdi. Arkada ailelerini bekleyen üç dilliler, bu kez her ne hakkında konuşuyorlarsa yüksek sesle kahkaha atmayı seçtiler. Sesleri dört duvar arasında yankılandı. Bay Lee sesini yükseltip neredeyse bağırarak, "Yani burada hâlâ hiç arkadaş edinmemesi biraz endişe verici," dedi.

Ne yazık ki cümlesinin yarısında arkadaki öğrencilerin gürültülü kahkahaları dinmişti.

Eh, tabii ki herkes Bay Lee'nin ağzından çıkan her kelimeyi duymuştu. Garip bir sessizlik olduğunda yaklaşık otuz çift göz kafatasımda delikler açıyormuş gibi hissettim. Yüzüm alev aldı.

Oturduğum yerden kalkarken sandalyenin ayakları parlak zeminde gıcırdayıp sessizliği bozunca istemsizce irkildim. Tuvaleti kullanmakla ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra oradan defolup gittim.

Kendimi savunmam gerekirse, duygularımı bir kenara bırakıp kendimi her şeyden soyutlama konusunda genellikle oldukça iyiyimdir, hatta bu konuda uzman bile sayılabiliyorum ancak bazen bu durumun beni fena hâlde etkilediği de oluyor. Londra'daki seçkin bir Katolik kız okulunda tek Asyalı da olsam, uluslararası bir Çin okulundaki küçük bir grup içinde tek yeni çocuk da olsam, bu korkunç ve ezici *uyumsuzluk, ötekilik* duygusu beni derinden sarsıyordu. Bazen hayatımın geri kalanını hep bu şekilde yalnız geçireceğime inanıyordum.

Hatta bazen yalnızlığın varsayılan ayarım olduğunu düşünüyordum.

Koridorun boş olması beni rahatlatmıştı. En uzak köşeye çekilip çömelerek telefonumu çıkardım. Bir dakika boyunca boş boş telefona baktım. Bileğimde Zoe'nin hediyesi olan ip bilekliğin varlığını hissederek beni rahatlatmasına izin verdim.

Sorun yok. İyiyim.

Sonra Craneswift internet sitesine girdim.

Craneswift'i birkaç yıl önce Londra tren istasyonunda dağıtılan broşürlerini aldığımda keşfetmiştim ve o zamandan

beri yazılarını okuyordum. Çok büyük bir okur kitlesi yoktu ancak kalite ve itibar açısından bunu fazlasıyla telafi ediyordu. Craneswift aracılığıyla yazılarını yayınlatacak kadar şanslı olan herkes, benim ancak hayalini kurabileceğim türden bir başarı elde ediyordu: gazetecilik ödülleri, New York'ta prestijli kurgu dışı yazarlık bursları, uluslararası tanınırlık. Hepsini de güzel ve derinlikli bir şeyler yazdıkları için kazanıyorlardı.

Kelimeler beni etkiliyordu. Güzel bir cümle, bir şarkı sözü ya da sinema filminin en can alıcı sahnesi gibi içime işliyordu. İyi hazırlanmış bir hikâye beni güldürebiliyor, nefesimi kesebiliyor veya ağlatabiliyordu.

Craneswift'in ruh eşlerini en beklenmedik yerlerde bulmakla ilgili yakın zamanda yayınlanmış yazılarından birini açtığımda ekranda tanıdık mavi site *bannerı* belirdi. Bunu görünce omuzlarımdaki ağırlığın hafiflediğini, vücudumdaki gerginliğin çözüldüğünü hissettim...

Bir kapı gıcırdarak açılırken sesi koridorda yankılandı.

Kaskatı kesildim, gözlerimi kısarak koridora baktım. Caz Song tek başına dışarı çıkmıştı, bakışları sanki ben burada değilmişim gibi başka yere odaklıydı. Dikkati dağınık görünüyordu.

"...hepsi seni bekliyor," dedi. Kaşlarının arasında nadir görülen bir kırışıklık, sesinde ondan da nadir görülen bir sertlik vardı. Caz bana her zaman bir dergi kapağından fırlamış gibi gelirdi. Havalı, eli yüzü düzgün ve uysal; pazarlanabilir ve zararsız. Ama şu anda tedirgin bir tavırla volta atıyordu, ayak sesleri o kadar hafifti ki neredeyse hiç duyulmuyordu. "Bu bir *veli toplantısı*. Bunu tek başıma yapamam."

Kafam karıştı, bir an için kendi kendine konuştuğunu ya da tuhaf bir oyunculuk tekniği üzerine çalıştığını sandım ama sonra telefonunun hoparlöründen gelen boğuk kadın sesini duydum:

"Biliyorum, biliyorum ama hastamın bana daha çok ihtiyacı var. Öğretmenine hastanede bir sorun çıktığını söyleyebilir misin? Hao erzi, tinghua." *Sen akıllı bir çocuksun. Sözümü dinle.*

“Belki gelecek hafta için bir görüşme ayarlayabiliriz, olmaz mı? Geçen sefer bu şekilde yapmıştık.”

Caz’ın derin derin nefes alıp verişini izledim. Tekrar konuştuğunda sesi epey kontrollü çıkıyordu. “Neyse, sorun değil, anne. Onlara söylerim. Eminim anlayışla karşılarlar.”

Kadın tekrar “Hao erzi,” dedi, bu mesafeden bile arka plandaki kakafoniye duyabiliyordum. Çarpan metallerin, bipleyen monitörlerin sesi. “Ha, bu arada kapatmadan önce, üniversite başvuruları hakkında ne dediler?”

Başvurular.

Bu beklenmedik bilgiyi zihnimde ölçüp biçtim. Benim için sürpriz olmuştu. Caz gibi birinin üniversiteyi es geçip doğrudan oyunculığa devam edeceğini düşünmüştüm.

Ama Yükselen Yıldızımız çenesini ovuşturarak, “Şey... iyi. Gerçekten harika bir başvuru mektubu yazabilirsem notlarımı ve devamsızlık durumumu telafi edebileceğime inanıyorlar...” dedi.

Hoparlörlerden bir iç çekiş yankılandı. “Sana hep ne diyorum ben? *Önce notlar*, önce notlar. Kampüs tiyatrosunda başrol oynamanın üniversite kabul kurullarının umurunda olacağını mı sanıyorsun? Sence onlar Jackie Chan’dan başka Asyalı ünlü tanıyorlar mıdır?” Caz cevap veremeden annesi tekrar iç geçirdi. “Boş ver. Artık çok geç. Sen şu başvuru mektuplarına odaklan, ne durumdasın, birmek üzere mi?”

Koridorun loş ışıklarının oyunu da olabilirdi ama Caz’ın irkildiğine yemin edebilirdim. “Sayılır.”

“Ne *sayılır*?”

“Ben...” Dişlerini sıktı. “Yani hâlâ üzerine beyin fırtınası yapmam, taslak oluşturmam ve... yazmam gerekiyor. Ama yazmanın bir yolunu bulacağım,” diye ekledi çabucak. “Söz veriyorum. Güven bana, anne. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Uzun bir duraksama oldu. “Pekâlâ. Ah, hastam beni arıyor, sonra konuşuruz, tamam mı? *O mektuplara odaklanmaya çalış.*

Senaryo ezberlemek için harcadığın çabanın yarısını bile onlara harcarsan neler...”

“Anladım, anne.”

Telefonu kapatırken kısacık bir an için Caz’ın yüz hatlarının endişeye benzer bir şeyle gerildiğini gördüm.

Tam gitmek için dönecekken koridorun karanlığında bir kaçak gibi çömeldiğimi ve bu akşam ikinci kez ona bakarken yakalandığımı fark ettim.

O, “Ah,” derken ben de aynı anda ayağa kalkıp, “Özür dilerim!” diye seslendim ve sonraki cümlelerimiz birbirine girdi.

“Seni görmedi—”

“Yemin ederim kulak misaf—”

“Sorun değı—”

“Tam da içeri girmek üzereyd—”

“Sen Eliza’sın, değil mi? Eliza Lin?”

Yavaşça, “Evet,” derken sesimdeki kuşkuyu ben bile duya-biliyordum. “Neden?”

Esmer kaşlarından birini kaldırınca yüzündeki endişe izleri yok oldu. O kadar hızlı kaybolmuştu ki acaba hayal mi gördüm diye düşündüm. “Yok bir şey. Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyorum.”

Zararsız ve son derece makul bir cevaptı.

Ama yine de...

Burada hâlâ hiç arkadaş edinmedi.

“Bay Lee’nin... söylediklerini duydun mu?” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz onları geri almak istedim. Hatta onları yeryüzünden tamamen silmek istedim. Bazen her iki taraf farkında olsa bile dikkatleri üzerinize çekmemeniz gereken meseleler olur. İltihaplı bir sivilce gibi. Ya da sınıf öğretmeninizin bütün sınıfın önünde sizin arkadaşsız olduğunuzu söylemesi gibi.

Yeni arkadaşlara hiç *ihtiyacım* olmaması bu durumu daha az utanç verici kılmıyordu.

Caz bir an için sorumu düşündü. En yakın duvara yaslandı, böylece vücudunun yarısını bana dönmüş oldu. “Evet,” diye itiraf etti. “Evet, duydum.”

“Vay be.”

“Ne?”

Kısa, garip bir kahkaha attım. “Ne bileyim, bu konuda yalan söylemeni bekliyordum. Bilirsin işte. Duygularımı incitmemek için falan.”

Buna doğrudan cevap vermek yerine başını eğerek temkinli bir ses tonuyla, “Peki *sen* telefonda konuştuklarımı duydun mu?” diye sordu.

“Hayır,” dedim düşünmeden, sonra yüzümü buruşturdum. “Yani... şey...”

“*Duygularımı* önemsemen çok hoş,” dedi ama sesinde öyle bir ironi vardı ki oracıkta buharlaşıp yok olmak istedim. Sonra aklıma daha da korkunç bir düşünce geldi: Ya benim bir hayranı olduğumu düşünüyorsa? Ya da bir sapık? Saplantılı biri gibi her yere peşinden gidip sırf onu yalnız yakalamak için gözünü dört açarak çevresinde bekleyen aşırı hevesli sınıf arkadaşlarından biri? Daha önce kaç kere öğrencilerin çöp kutularının ya da duvarların bir köşesine saklandığına ve Caz köşeyi döner dönmeyiz üzerine atladıklarına şahit olmuştum.

“Yemin ederim ki duymak için özel bir çaba harcamadım,” dedim iki elimi de telaşla havaya kaldırarak. “Buraya geleceğini bile bilmiyordum.”

Omuz silkip ifadesiz bir yüzle bana baktı. “Pekâlâ.”

“*Gerçekten*,” dedim. “Yemin ederim.”

Bana uzun uzun baktı. “Pekâlâ dedim ya.”

Ama bana tam olarak inanmış gibi görünmüyordu. Tenim karıncalanıyor, utanç ve öfke yüzünden yanaklarım ısınıyordu. Ardından ağzımı açıp dünyanın en saçma şeyini söyleyerek her şeyi daha da berbat ettim: “Ben... ben senin hayranın bile değilim.”

Kısacık bir saniyenin ardından yüzünde okunması imkânsız bir ifade belirdi. Belki de şaşkınlıktı. İçimde bir şeylerin koptuğunu hissettim.

“Bildiğim iyi oldu,” dedi sonunda.

“Yani, senin *antin* de değilim,” diye mırıldandım, hani korku filmlerindeki kahramanlara durmaları için bağışlamak istersiniz ama onlar kendi sonlarına doğru adım adım ilerlerler ya, işte öyle korkunç, çaresiz, beden dışı bir duyguyla. “Ben sadece sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Sıradan bir insanım.”

“Görebiliyorum.”

Ağzımı kapadım, yanaklarım yanıyordu. Hâlâ burada *Caz Song*’la birlikte durduğuma inanamıyordum, görünüşe göre beni normalde olduğumdan daha da utangaç hissettirme konusunda eşsiz bir yeteneği vardı. Hâlâ konuştuğumuza, Bay Lee’nin hâlâ annemle birlikte o kalabalık sınıfta olduğuna ve her ikisinin de benim hâlâ tuvalette olduğumu düşündüğüne inanamıyordum.

Bu bir kâbustu. Kendimi daha fazla utandırmadan önce bir kaçış stratejisi bulmanın zamanı gelmişti.

“Biliyor musun?” Sanki birinin bana seslendiğini duymuş gibi boynumu çevirdim. “Annem bana sesleniyor sanırım.”

Caz bu kez iki kaşını birden kaldırdı. “Ben bir şey duymadım.”

“Annemin yumuşak bir sesi vardır,” diye geveledim. Çoktan yanından geçip uzaklaşmaya başlamıştım. “Gerçekten alışık değilsen ayırt etmek zordur. O yüzden gitsem iyi olacak. Görüşürüz!”

Cevap vermesine fırsat tanımadım. Li Shushu’ya bizi bir an önce götürmesi için yalvarmaya hazırlanarak annemi almak için sınıfa döndüm. Bu kadar utanç verici bir olaydan sonra Caz Song’la bir daha asla ama *asla* konuşamazdım.

[rtesi gün şafak sökmeden önce uyandım, sıcaktan terlemiş, battaniyeyi ayaklarımın yanına atmıştım.

Telefonum yanıp sönüyordu.

237 yeni bildirim.

Bir süre gözlerimi kısarak baktım ama neler olduğunu anlayamadım, beynim hâlâ uyuyordu. Ekran komodinin üzerine yumuşak mavi bir parıltı yayarak tekrar tekrar yanıp sönmeye devam etti, bildirim sesiyle bitkinliğimden sıyrıldım. Genelde bu saatte kimse bana mesaj atmazdı, hele de art arda *bu kadar* mesajı hiç kimse –Zoe bile– atmazdı.

239 yeni bildirim.

240 yeni...

Tamamen ayılıp battaniyemi tekmeleyerek iyice uzaklaştırdıktan sonra iMessage'ımı kontrol ettim, bunu yapmamla beraber kafa karışıklığı yerini hızla endişeye bıraktı.

Zoe'nin mesajlarını okudum:

Kahretsin.

Lanet olsun!!!!!!

tamam biliYORUM GECENİN KÖRÜ

AMA

LTF TELEFONUNU AÇ

asdfghjklkl

NASIL ya, kızım BUNU GÖRDÜN mü?

Mesajına bir haberin ekran görüntüsünü eklemişti. Açmaya korkuyordum ama ekrana iki saniye baktıktan sonra kalbim göğüs kafesimi deliler gibi dövmeye başlayınca pes ettim.

Sayfadaki kocaman bir başlık dikkat çekiyordu:

“Yapım Aşamasında Bir Rom-Com: Bu Kızın Aşk Hayatıyla İlgili Yazdığı Blog Yazısı Bizi Aşka İnandırıyor.”

Nabzım hızlandı.

İlk başta ne gördüğümü anlayamadım. Sadece kişisel kompozisyonumdan bir alıntı –en az üç kez düzelttiğim ve daha dün yayınladığım kompozisyonum– kendi adım ve... hepsinin üzerinde de *BuzzFeed* logosu gördüğümün farkındaydım. Eski-den Zoe’yle saatlerce gezindiğimiz, hangi parti atıştırmalığına benzediğimizi öğrenmek için testler yaptığımız BuzzFeed’in logosu. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Yazılarımin neden ve nasıl BuzzFeed’de yer aldığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir başkasının evinde kendi fotoğrafınıza rastlamak gibi, “Hey, bu tanıdık geliyor,” ve “Bunun burada ne işi var?” arası sarsıcı bir durumdu. Sanki rüya görüyordum.

Ama Tanrım... dahası da vardı. Çok daha fazlası.

Görünüşe göre kompozisyonum dün gece internete yayılmış, yarı ünlü biri ekran görüntüsünü ve okul blogundaki yazımın bağlantı linkini *tweetlediğinde* viral olmuştu. Hemen VPN açıp¹ Twitter’a girdiğimde kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

Kendi kendime takıldığım Twitter hesabımda dün gece sadece beş takipçim vardı ve bunların ikisinin bot olduğundan oldukça eminim.

Şimdiyse on binden fazlaydı.

“Hay bin kunduz,” diye mırıldandım. Sesimin alçak ve sabah mahmurluğu yüzünden hafif hırıltılı çıkması her şeyi daha gerçeküstü gösteriyordu. Hiçbiri mantıklı değildi. Burada

1 Çin’de Twitter’a erişim engeli bulunduğundan yalnızca VPN (Özel Sanal Ağ) ile erişim sağlanmaktadır. –ç.n.

yatağında oturmuş, telefonumun ışığı yatak odamın boş duvarlarını aydınlatırken bir grup insanın düşünceli davranarak beni etiketlediği bu tweetin *yarım milyon beğeni* alması ve hâlâ almaya devam ediyor olması mantıklı değildi.

Son yorumlardan bazılarına göz atarken ellerim titredi.

@alltoowell13: belki bazı erkekler ayrıcalığı hak ediyordur???

@jiminswife: Resmen ağlıyorum aman tanrım bu ÇOK SEVİMLİ. (İtfn bizi daha kaliteli içeriklere boğ, ruhumun buna ihtiyacı var) ((ayrılırlarsa yemin ederim aşka inanmayı bırakırım))

@angelica_b_smith: Lmao zamane gençleri hayatlarının aşkı hakkında nasıl Shakespeare düzeyinde kompozisyonlar yazabiliyor ya?.. ben o yaştayken düzgün cümle bile kuramıyordum.

@drunklanwangji: dramatik olmak istemem ama birlikte olmaları, el ele tutuşmaları ve sonsuza dek mutlu kalmaları için gerçekten her şeyimi veririm.

@user387: lütFEN biri bunu film yapsın YALVARIYORUM...

@echoooli: Erkek arkadaşının kim olduğunu merak eden tek kişi ben miyim? (ve onun gibi birini nereden bulabilirim??)

Daha fazla okuyamadan telefonum elimden düştü, damarlarımda panik ve coşkunun huzursuz edici bir karışımı dolaşıyordu.

Vay be.

Bu çok saçmaydı.

Beynim kısa devre yapmış gibi hissediyordum. Aşırı ısınmıştı. Dünyanın dört bir yanından insanlar kompozisyonumu okuyor, beni bir oğlanla kanepede sarmaş dolaş yatarken, onu balkonda öperken ve *Seni yanımdayken bile özledim* ya da

O kadar güzelsin ki bazen senin yanında doğru düzgün düşünemiyorum, gibi şeyler fısıldarken hayal ediyordu.

İnsanlar kompozisyonumu okumuş... ve sahiden de *beğenmişti*. Sözlerimi, yazdıklarımı, düşüncelerimi. İçinde kendilerinden bir parça bulmuşlardı. Utansam da yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. *Ünlü olmak böyle bir şey mi?* Şaşkınlığıma rağmen bunu merak etmekten kendimi alamadım. *Caz Song gibiler hep böyle mi hissediyor?*

Ama hayır... Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Tüm bunlar heyecan verici olsa da konumuz bu değildi. Çünkü sadece yazım tarzım nedeniyle viral olmak iyi, hatta günümüz peri masallarına konu olacak kadar şahane bir şeydi ama tamamen kurgusal “gerçek bir sağlıklı aşk hikâyesi” (@therealcarrielo’nun sözleri, benim değil) yüzünden viral olmak başka bir şeydi.

Gerçek gün yüzüne çıkarsa bir sonraki BuzzFeed makalesinin başlığını hayal edebiliyordum: “Bir Suçlu Yarattık: Bu Kızın Aşk Hayatıyla İlgili Yazdığı Kişisel Kompozisyonunun Tamamen Yalan Olduğu Ortaya Çıktı.”

Sonraki bir saat boyunca evin içindeki kıpırdanmalar, banyo musluklarından gelen gıcırtilar ve annemin soya sütü makinesini çalıştırmak için mutfığa gidişinin sesleri arasında aklımda tek bir düşünce vardı: BuzzFeed başlığı, yorumlar, insanların şimdiden gösterdiği büyük ilgi ve olmayan “güncellemeler” için kaç kişinin beni takip ettiği.

Suçluluk duygusu hızla göğsüme çöreklenirken içim çığlık atma isteğiyle doldu.

Ama mucize eseri, belki de yılların pratiğiyle, kahvaltıda her şey yolundaymış gibi davranmayı başarabildim. Sabah sekiz bile olmadan, *Bu arada, kişisel kompozisyon ödevimde yaratıcı yazarlığımı konuşturmuş olabilirim, kompozisyonum nasıl olduysa viral oldu ve şimdi bir milyondan fazla insan benim Pekin’de hayatımın aşkıyla tanıştığımı düşünüyor,* gibi bir şey yumurtlamak doğru gelmemiştir. Bu yüzden ev yapımı soya sütümü içip

çayda haşlanmış yumurtamı yiyerek hayatımın bir gecede geri dönülmez biçimde değişmiş olabileceğini düşünmemeye çalıştım.

“...beni öldürüyor,” dedi annem yumurtasını kâsenin içinde soyarken, kabuk tatmin edici bir çıtırtıyla kırıldı. “Tam bir felaket.”

Tam olarak kimden bahsettiğini anlamak için dikkatimi vermeme bile gerek yoktu: Pazarlamadan Kevin. Harvard’dan yeni mezun bir dâhiydi ama anneme göre onda sağduyudan eser yoktu.

Detaylandırmasını umarak, “Pardon... tam bir felaket olan ne?” diye sordum. Felaket yönetimiyle ilgili vereceği ipuçları şu anda fena hâlde işime yarayabilirdi.

“Hayat,” diye atıldı Emily yemek masasının diğer ucundan. Okul üniformasını ters giymiş ve omuz hizasındaki simsiyah saçlarını atkuyruğu olduğundan *şüphelendiğim* bir tarzda toplamıştı ama daha çok fasulye çalısına benziyordu. Belli ki bugün Emily’nin hazırlanmasına yardım etme görevi babamdaydı.

Annem gözlerini devirdi. “Bu tavrını kırklı yaşlarının ortasına sakla,” diyerek Emily’yi azarladıktan sonra bana döndü. “Sana gelince, ne zamandan beri benim iş hayatımla bu kadar yakından ilgileniyorsun?”

“Ben senin iş hayatınla hep ilgilenirdim,” dedim masum masum.

“İşimi kafa karıştırıcı bulduğunu sanıyordum,” diye cevapladı annem, buharlı pişiriciden yeni çıkmış bir tabak *mantou* ekmeğini uzatırken.

“Bunun nedeni şirketin kendini sürekli olarak *iş birlikçi, kültürel ilham kaynağı* ve müşterilerine *önemli pazarlama girişimleri* sunan bir *lider* olarak tanımlamakta ısrar etmesiydi.” Minik ekmeği lokmalara ayırırken hamur parmaklarımın arasında yumuşadı. “Bunların hepsi sadece laf. Ama senin oradaki *görevini* biliyorum. Yani aşağı yukarı.”

Annem buna pek ikna olmamış gibi iç çekip açıklamaya girişti. “Kevin büyük bir yatırımcıyla anlaşma imzaladı.”

“Peki bu neden sorun oldu?”

“Kevin onlara popüler teknoloji girişimi SYS’yle harika ilişkilerimiz olduğunu söylediği için bizimle anlaşmayı kabul ettiler.” Tabağına bir ekmek aldı ama yemedi. Yumurtanın yanında soğumaya bıraktı. “Oysa SYS’den herhangi biriyle daha önce *konusmuşluğumuz* yok. Onları tanımıyoruz bile.”

“Ah.” Başımı yavaş yavaş sallarken Kevin olayıyla benimki arasındaki bariz paralellik karşısında içimde yükselen küçük histeri krizini bastırdım. “Bunun ne kadar sıkıntı çıkarabileceğini anlıyorum.” Sonra aşırı hevesli görünmediğimi umarak soya sütünden bir yudum daha alıp, “Peki, planınız ne? Gerçeği söyleyecek misiniz?” diye sordum.

“Tanrım, hayır. Tabii ki hayır.” Annem sanki bu fikir çok saçmaymış gibi güldü. “Hayır, yıllardır bu yatırımcıyı bağlamaya çalışıyorduk. Sadece olayı tersten ele almamız gerekecek: SYS’ye ulaşıp bir bağlantı kuracak ve başından beri yakınmışız gibi davranacağız. Belki önce pazarlama ekiplerinden biriyle ya da Cartier kampanyasındaki şu adamla samimiyet kurarsak...” İşle ilgili bir meseleyi çözmeye çalışırken olduğu gibi gözlerinde mesafeli, neredeyse hevesli bir parıltı belirdi. Sonra birden kiminle konuştuğunu hatırladı. “Ama yalan söylemek kötüdür,” diye ekledi alelacele, Emily ve bana sert bir bakış atarak.

“Anlaşıldı,” dedim ve sütümün son yudumunu güçlkle yutkundum. Soya fasulyesinin posası boğazımı kum gibi tahriş ederek indi.

Herkes kahvaltısını bitirdikten sonra annemin masayı toplamasına yardım ettim ve birlikte arabaya binmek üzere aşağı indik, yol boyunca telefonum ceketimin cebini âdeta yaktı. Kahvaltıdan beri doğru düzgün kontrol etmemiştim ama bildirimler gelmeye devam ediyordu. Okula bırakıldığımızda okunmamış 472 mesajım ve kim bilir kaç tane Twitter *mention*ım vardı.

Derken işler daha da garipleşti.

Her zamanki gibi matematik dersine ilk gelen ben oldum.

Doğam gereği dakik olduğumdan ya da ikinci dereceden denklemlere hevesli olduğumdan değil, gidecek daha iyi bir yer bulamadığım için. Derslerden önceki ve aradaki boş dakikalarda insanlar dolapların etrafında toplanmaya, koridorlarda takılmaya, sohbet etmeye ve duvarları titretecek kadar yüksek sesle gülmeye bayılırlardı.

Buradaki üçüncü günümde ben de bir kez takılmayı denemiştım ama gülünç gelmişti. Gülünç ve biraz da üzücüydü çünkü *bekleyecek* kimsem yoktu. Sonunda koridorun ortasında dikilip çantamı elimde sıkıca tutarak okul ziline bir an önce çalması için dua etmiştim.

Ondan sonraki günlerde sınıfta takılıp kitap ve kalemlerimi sanki gerçekten ders çalışıyormuşum gibi masaya yığarak beklemeye karar verdim.

Geçen günkü matematik notlarıma bakıyormuş gibi yapıyordum ki ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Masamın önünde durdular. Sonra...

“Merhaba, Eliza.”

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

Hayatım boyunca tek kelime konuşmadığım iki kız sanki çok yakın arkadaşmışız gibi –*otuz iki diş*– gülümsüyordu. Oysa ben isimlerini bile bilmiyordum.

“Merhaba?” diye cevap verdim ama daha çok soru gibi çıktı.

Bunu yanımdaki iki boş sandalyeye oturmak için bir davet olarak gördüler. Bu sırada da inci gibi beyaz dişlerini göstere göstere gülümsemeye devam ediyorlardı. Biri diğerini dürttü ve aralarında hızlı, anlamlı bir bakışma geçtiğini fark ettim. İşte o zaman neden yanıma geldiklerine dair bir fikir edinmeye başladım.

Sol taraftaki daha uzun boylu, bronz tenli kız, “Kompozisyonunu okuduk,” diyerek şüphelerimi doğruladı.

“Ah,” dedim, başka nasıl cevap vereceğimi bilememiştim. “Güzel. Sevindim.”

“Tanrım, çok sevdim,” diye neşeyle devam etti, büyük, duygusal bir konuşmaya hazırlanıyormuş gibi. “Resmen bütün gece onu okudum ve...”

“Çok *tatlıydı*,” dedi diğer kız, elini kalbine götürerek.

Pekâlâ. *Bunu* kesinlikle beklemiyordum. Dudaklarımda küçük, istemsiz bir gülümseme oluşmasını da.

Ama çok geçmeden ikisi de çılgınca el kol hareketleri yaparak aynı anda konuşmaya başladı, sesleri heyecandan gittikçe yükseliyordu:

“En sevdiğim bölüm marketteki kısımdı, aman Tanrım...”

“Biriyle çıktığını bilmiyordum! Bu konuda çok ketum davrandın...”

“Sevgilinin fotoğrafı var mı? Yani istemiyorsan bize göstermek zorunda değilsin ama...”

“Adı ne? Bizim okula mı gidiyor?”

“Bizimle aynı yaşta mı?”

“Bizim *sınıfta* mı?”

Sanki çocuklardan biri aniden öne çıkıp gizli erkek arkadaşımı ifşa edecekmiş gibi ikisi de gözlerini kocaman açarak diğer öğrencilerin içeri girdiği sınıf kapısına döndü. Elbette böyle bir şey olmadı ama insanlar duraksadı ve sanki beni daha önce hiç görmemişler gibi baktılar. Sanki sahte aşk hayatım hakkında onlarla da bir şeyler paylaşmamı bekliyorlarmış gibi.

Doğrudan en arkadaki sırasına giden tek kişi Caz Song oldu. Elleri ceplerinde, kulağında AirPods takılı, yüzünde sürekli takındığı o sıkıntılı ifade vardı. Tıpkı dünkü gibi. Kısa bir an için bana öylesine bir bakış attıktan sonra gözlerini başka yöne çevirdi.

Endişelenmem gereken en son şey bu olsa da göğüs kafesim resmen içe doğru çöktü. Ne umduğumu, koridordaki o anormal konuşmadan sonra neden varlığını fark edeceğini düşündüğümü bilmiyordum. Caz Song ve ben o kadar farklıydık ki ayrı gezegenlerde bile yaşıyor olabilirdik.

“Ee?” diye sordu solumdaki kız, dikkatimi tekrar kendine ve arkadaşına çekerek. “Bizim sınıfta mı?”

İkisini de inceleyip yüzlerinde herhangi bir art niyet ya da alay belirtisi aradım. Ama gülümsemeye devam ediyorlardı. Uzun boylu kızın burnundaki silik çilleri, diğer kızın dalgalı saçındaki sarı kelebek tokayı fark ettim. İyi görünüyorlardı. Gerçekten arkadaş canlısı...

“Bunu size söyleyemem,” dedim mahcup bir gülümsemeyle. Konuşmayı burada sonlandıracaklarım umuyordum. “Keşke söyleyebilseydim ama biliyorsunuz, birlikteliğimiz *henüz* çok yeni, bu yüzden şimdilik bazı şeyleri gizli tutmak istiyoruz.”

“Ah.” İkisi de başını onaylarcasına yavaşça salladı. Gülümsemeye devam edip yerlerinden kımıldamadılar. “Kesinlikle anlaşılabilir bir durum.”

Tüm bunlar kompozisyonumu gönderirken hazırladığım senaryonun bir parçası olsa da sadece tedbir amaçlı yazmıştım, dünyanın dört bir yanındaki insanlarla paylaşılacak bir şey değildi. Uçaklardaki can yelekleri gibi *aslında* kullanmak zorunda kalmayı beklemediğim bahanelerdi.

Sanki bir işaretmiş gibi masadaki telefonum tekrar yanıp söndü.

531 yeni bildirim.

Uzun boylu kız, ben ekranı ters çevirmeden önce yazanı gördü.

“Vay canına,” dedi nihayet ders için eşyalarını –parlak kapaklı bir MacBook Air’i, fosforlu ve üzerlerinde sevimli desenler olan kalemleri, neredeyse hiç kullanılmamış gibi görünen ama kenarlarında parlak renkli indeksler ve kapağında bir K-pop grubunun dev çıkartması olan kalın bir ajandayı– masaya

yerleştirmeye başlarken. “Oldukça çılgın bir sabah geçirmiş olmalısın, ha?”

En azından bu konuda dürüst olabileceğim için rahatlatarak, “Çılgın da laf mı?” dedim.

“Viral olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir,” dedi diğer kız. Dizüstü bilgisayarını çıkardı, başka da eşyası yoktu. Bu, aslında buradaki öğrenciler için standart bir durumdu, bunu zor yoldan öğrenmiştim. Eski okulumda *sadece* kâğıda not almamıza izin veriliyordu, bu yüzden Westbridge’deki ilk dersime kadar bir dizüstü bilgisayar getirmem gerektiğini bile fark etmemiştim, herkes Google Doc üzerinde çalışırken benim elimde sadece bir defter ve kalem vardı.

Evet, pek de iyi bir başlangıç sayılmazdı.

“Nadia, senin şu Douyin’e² eklediğin video da geçen ay bir süreliğine viral olmamış mıydı?” dedi uzun boylu kız.

“Yirmi bin falan izlendi.” Nadia elini küçümseyici bir tavırla salladı. “Bu, yazdıklarının milyarlarca kişi tarafından okumasından *çok* farklı bir şey. Ayrıca” –burnunu kırıştırdı– “ayaklarımla ilgili bir sürü tuhaf yorum gelmeye devam ediyor.”

“Doğru. Bundan hoşlanmadık.”

İkisi birden kıkırdamaya başlayınca göğsümde bir sızı hissettim. Zoe’nin yanında oturup bir yıl içinde ayrılacağım endişesi olmadan ikimizin arasındaki aptalca bir şakaya gülmek için her şeyimi verirdim. Kendimi bu kadar rahat, huzurlu, evimde hissetmek için.

Yüzümden bir şey okumuş olmalı ki uzun boylu kız durup endişeyle bana baktı. “İyi misin, Eliza?”

“Ha?” Şaşırmış gibi numara yaptım, sonra dudaklarımı hızla büzerek gülümsedim. “Evet, tabii ki. Sadece... Kompozisyonu düşünüyordum. Bir de bu konuda ne yapacağımı.”

2 Çin’in Tiktok’u olarak bilinen video paylaşım platformu. –ç.n.

İkisi de uzun uzun *ah*ladı ve tam bir senkronizasyon içinde tekrar başlarını salladılar.

“İyi bir noktaya değindin,” dedi uzun boylu kız. “Bu konuda kesinlikle bir şeyler yapmalısın. Bu şöhretten faydalanmalısın.”

“Evet!” Nadia heyecanla parmağını bana doğrulturken az kalsın gözümü çıkarıyordu. “Ayy, çok pardon! Ama Stephanie haklı. İnsanlar ne zaman Twitter’da viral olsalar, bunu hep kendilerini tanıtmak ya da arkadaşlarının pastacılıkla ilgili hesabını şişirmek için kullanıyorlar.”

“Senin var mı?” diye sordu Stephanie arkasına yaslanarak.

“Ne, pastacılık hesabı mı?”

“Tanıtacak bir şeyin,” diye gülerek açıkladı. “Ee? Ne düşünüyorsun?”

Aptalcaydı, konumuzla alakasız ve içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında tamamen gerçek dışıydı ama kendimi bu konuyu düşünürken buldum ve içim yine bu sabahki gibi heyecanla doldu. Hep yazılarımın okunduğunu ve beğenildiğini hayal ederdim, şimdiyse, ilk kez potansiyel bir okur kitlesine erişmiştim. Bir *takipçi kitlem* vardı. Belki de insanların ilgisi tazeyken daha fazla kompozisyon yayınlamalıydim... Bilemiyorum. Resmî yazarlık kariyerine hızlı bir giriş yapabilirdim. İsim yapabilirdim. Sadece yazan biri değil, bir *Yazar* olabilirdim.

Ama göğsümde filizlenen umudu aynı hızla ezdim.

İnsanlar sadece kompozisyonumun gerçek olduğunu düşündükleri için benden daha fazlasını duymak istiyorlardı. Beni şehirde spontane motosiklet turlarına çıkaran, bir market reyonunun ortasında benimle usul usul dans eden ve her akşam uyumadan önce bana iyi geceler mesajı atan yakışıklı bir çocukla çıktığımı düşünüyorlardı. Benim aşk hikâyeme âşık olmuşlardı.

Stephanie’nin dediği gibi, yazmaya devam etmek ve *şöhretimden faydalanmak* istiyorsam yalan söylemeye devam etmem gerekecekti.

“Bilmiyorum,” dedim yavaşça. “Belki...”

Ben daha yanıt veremediğim kapı açıldı ve herkes aynı anda dikkat kesildi.

Matematik öğretmenimiz Bayan Sui, bir elinde ödev kâğıtlarından oluşan göz korkutucu bir yığın, diğer elinde sallanan bir evrak çantasıyla sınıfa girdi. Bakışları, sesi, kar beyazı blazer ceketinin kesimi, onunla ilgili her şey jilet gibiydi. Bana eskiden gittiğim Çin Cumartesi Okulu'ndaki³ öğretmenlerin eğitim tarzını hatırlatıyordu.

Bizi selamlamadı. Ödev kâğıtlarını tehditkâr bir gümbürtüyle masaya bırakıp Stephanie'den bunları dağıtmasına yardımcı olmasını istedi.

Her birimize en küçük yazı tipiyle basılmış, arkalı önlü elli sayfa matematik sorusu verildi ve hepsinin yarın sabaha kadar teslim edilmesi gerektiği söylendi. Bu suç sayılmalıydı. Öğrencilerden biri hüsrana dolu boğuk bir ses çıkarsa da hemen sonra öksürüyormuş gibi davrandı.

Yine de bu çılgınca ders yüküne, sınıfın geri kalanına hâkim olan sessizliğe neredeyse minnettar kaldım. İyi bir yalancı olabilirdim ama ağızımdan bir şey kaçırmadan daha ne kadar soru cevaplandırabileceğimi bilmiyordum.

Öğle yemeği zamanı geldiğinde, son birkaç saat içinde burada okula başladığımdan beri konuştuğumdan daha fazla kişiyle konuşmuştum. İnsanlar yanıma gelip duruyor, ders aralarında kalabalık koridorlarda, edebiyat dersinin ilk saatinde, hatta tuvalete giderken bile bana sesleniyorlardı. Hatta şimdi burada, kafeterya kuyruğunun ortasında bile beni bulmuşlardı.

3 Amerika'da yaşayan Çin kökenli çocuklara adillerini ve Çin kültürünü öğretmek amacıyla kurulmuş okullardır. Bu okullar cumartesi günleri faaliyet gösterir ve çocuklara dil eğitiminin yanı sıra kültürel aktivitelere katılım imkânı sağlar. -ç.n.

Biri omzuma dokundu. “Hey, sen şu kompozisyonu yazan kızsın, değil mi?”

Sanırım artık adım buydu. “Amerika’dan Gelen Yeni Kız” değil, “Viral Olan Kompozisyonu Yazan Kız” olmuştum. Birkaç gün ya da hafta içinde “Yalan Söyleyen Kız” olarak tanınmaktan ödüm kopuyor olmasaydı bunu terfiden sayardım. Her şey daha ne kadar rol yapmaya devam edebileceğime bağlıydı.

Arkama döndüğümde bir grup kızın ve üç erkeğin bana baktığını gördüm.

Benden birkaç yaş daha genç görünüyorlardı, belki dokuzuncu ya da onuncu sınıftaydılar. Bazıları hâlâ bebeklik tombulluklarından kurtulamamıştı ama kızların hepsi ağır makyaj yapmış, oğlanlar da daha yetişkin görünmek için bol bol saç jölesi sürmüştü.

“Evet,” dedim her şeye rağmen gülümsemeye çalışarak. “Evet. Benim.”

“Gördün mü, *sana söylemiştim*,” dedi kızlardan biri arkasındaki oğlana. Oğlan kaşlarını çattı. “Fotoğrafıyla tıpatıp aynı görünüyor.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Fotoğrafım mı? Ne fotoğrafı?”

Arkadaşları kıkırdarken kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yalan söylediğinden şüphelendirecek bir yapmacıklıkla, “Görmedin mi? Her yerde dolaşıyor, çok da güzel,” diye ekledi aceleyle. Sırada ilerlerken cebinden telefonunu çıkarıp yüzüme tuttu.

Ağlasam mı gülsem mi bilemedim.

İnternette bir gençlik dergisinde yayınlanan “Neden Hepimiz Bu Son Sınıf Öğrencisinin Aşk Hikâyesine Bayılıyoruz?” başlıklı makaleye, Amerika’da yaşadığım zamanlardan kalma eski okul fotoğraflarımdan biri eklenmişti. Olabilecek en kötü fotoğrafımı bulmayı nasıl başardıklarını ben de bilmiyordum. Saçlarım sımsıkı bir atkuyruğu yapılmıştı ve bu kuyruk başımın arkasında görünmediğinden kel gibi duruyordum, gözlerim az önce hapsirdiğim için yarı açıktı ve sulanmıştı.

Okul fotoğrafçısına tekrar çekmesi için yalvarmıştım – neredeyse rüşvet vermiştim– ama o neşeli bir tavırla, “Merak etme! Nasıl olsa bunu sadece ailen görecektir!” diye cevap vermişti.

Ama olan biten ortadaydı işte.

“Aman ne hoş...”

“Değil mi?” Kız ya alaycı tonumu fark etmemişti ya da aldırmamayı tercih etmişti. “Artık ünlü sayılırsın.”

Ünlü. Kelimenin tadı bir tuhaftı ama tam olarak kötü de değildi. Doğası gereği havalı, gösterişli, dikkat çeken ve arzulanan bir tınısı vardı ama gelin görün ki ben hiç böyle biri olabileceğimi düşünmemiştim. Keşke ünlü olan sadece yazdıklarım olsa, ben de aradan sıyrılıyordum.

Gırtlığımdan çıkan onaylamaz bir sesle boş bir tepsi kaptım. Öğle yemeğimi seçmeye odaklanmaya çalıştım. Westbridge’in en iyi şeylerinden biri yemekleriydi. Okul şefleri üç çeşit yemek servis ediyordu ve menü her gün değişiyordu; bu haftanın başlarında ananaslı kızarmış pilav, kızarmış tavuk ve yumuşak tofu, ertesi gün de *dim sum*⁴ (karidesli mantı ve taze mango pudingiyle birlikte) yemiştik.

Bugünse *roujiamo*, yani nar gibi kızarmış gevrek bing ekmeği arasında ince kıyılmış domuz göbeği ve doğranmış taze soğan hazırlamışlardı.

Tepsime dört tane *roujiamo* koyup masama gitmek için döndüm ama arkamdaki çocukların sohbeti henüz bitmemişti.

“Erkek arkadaşının kimliğini sır gibi sakladığın doğru mu?” diye sordu aynı kız.

Vücudum gerildi ama sesimi yumuşak tutmaya çalışarak, “Hayır. Yani... Hayır, öyle sayılmaz...” dedim.

“Yani bize onun kim olduğunu söyleyebilir misin?” diye sordu öteki kız.

“Hayır.”

4 Küçük porsiyonlarla ikram edilen çeşitli mezelerden oluşan bir menü. –f.n.

Onlara sadece göz ucuyla baksam da hayal kırıklıklarını hissetmiştim.

“Onu rahat bırakabilir misiniz?”

Bu ses benimle aynı yaşta olan, sadece sima olarak tanıdığım bir kıza aitti. Adı S ile başlıyordu: Samantha, Sally ya da Sarah... Hayır, *Savannah*. Sıranın en önünde duruyordu, tepsisinde en az altı *roujiamo* vardı ve bir eli de belindeydi.

Şaşkınlık dolu kısacık bir andan sonra çocuklar mırıldanarak özür dileyip geri çekildiler. Neredeyse onlar için üzülecektim. Savannah aynı anda hem zahmetsizce havalı hem de kesinlikle korkutucu görünen o insanlardan biriydi. *Eyelinerrinin* sivriligi bile tek başına camı deecek kadar keskindi ve boyu o kadar uzundu ki ona bakmak için boynumu geriye yatırmak zorunda kalmıştım. Caz Song’un arkadaşlarından biriyle çıkıyor olması da cabasıydı; Caz Song’la herhangi bir bağlantısı olan herkes okulun Süper Popüler, Üzerime-Bassalar-Bile-Onlara-Teşekkür-Ederim grubuna ânında dâhil oluyordu.

“Şey... teşekkürler,” diyebildim.

“Dert değil,” dedi. Belli belirsiz bir New York aksanı vardı, birinden Vietnam kökenli bir Amerikalı olduğunu duyduğumu hatırladım. Buralarda pek çok öğrenci benzer kategorilere giriyordu: Çinli Amerikalı, Koreli Avustralyalı, İngiliz Hintli. Hepsi de farklı kültürleri aynı anda yaşayarak büyümüş insanlardı. Benim gibi. “Bütün gün böyle sorularla karşılaşmak epey rahatsız edici olmalı, değil mi?”

“Sorun değil.” Sakin görünmeye çalışarak omuz silktim. “Çok daha kötüsü de olabilirdi.”

“Evet, yani kalabalık bir alışveriş merkezinin ortasında yürüyen merdivenden inmeye çalışırken düşüp dev bir tavuk kostümü giymiş maskotu devirdiğin için de viral olabilirdin.”

Ona şöyle bir baktım. “Bu çok detaylı bir tarif oldu.”

Güldü. “Geçen gün öyle bir şey viral olmuştu. Hatta sanırım senin paylaşımın onun yerini aldı.”

“Bu güzel bir şey sanırım?”

Şaka yollu, “Büyük başarı,” diye onayladı. “Gurur duymalısın.”

Şimdi kafeterya masalarının yanında duruyorduk, bir an için birlikte öğle yemeği yemek isteyip istemediğini sormayı düşündüm ama sonra bunun aptalca olduğuna karar verdim. Yeni arkadaşlar edinme konusunda pek başarılı olduğum söylenemezdi; zaten utanç verici bir yalan üzerine arkadaşlık kurmanın da iyi sonuçlar doğuracağını sanmıyordum. Hem onun da dediği gibi, beni savunmuş olması o kadar da önemli bir şey değildi.

Ayrıca, kafeteryayı taradığımda erkek arkadaşının –yoklamadan hatırladığım kadarıyla ismi *Daiki*’ydi– Caz Song, Stephanie, Nadia ve bizim sınıftan bir grup gürültücü, güzel, son derece sosyal öğrenciyle birlikte en köşedeki masada onu beklediğini gördüm. Caz’ın az önce anlattığı bir şeye ağızları bir karış açık gülüyorlardı, hatta bazıları gülmekten iki büklüm olmuştu. İçimde istenmeyen, anlamsız bir kıskançlık duygusu belirirken elimde olmadan birkaç dakika onlara bakakaldım.

“Eh, tekrar teşekkürler,” dedim Savannah’ya hafifçe el sallayarak. Yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum. “Hoşça kal.”

Şaşırmış görünse de gülümseyip başıyla selam verdi. “Ne demek, her zaman.”

Sonra onu orada bıraktım. Sıkıca kavradığım yemek tepsim hâlâ ellerimde kafeteryadan ayrılıp binanın en tepesine çıkan beş basamağa yöneldim. Kısa süre sonra seslerle tabak şangırtıları kesildi ve çatıdan yansıyan ılık, sarı güneş ışığıyla baş başa kaldım.

Sabahtan beri ilk kez biraz olsun rahatladığımı hissettim.

Buraya gelmeyi seviyordum, bunun nedeni sadece sessiz ve çoğu zaman boş olması değil, aynı zamanda güzel bir yer olmasıydı. Çatı katı bahçe gibi tasarlanmıştı; parlak mandalina ağaçları, ince bambular ve adını bilmediğim budaklı bir bitki çevreyi sarmış ve taze yasemin çiçekleri –annemin en sevdiği– küçük yıldız kümeleri gibi her yerde açmış, kokularıyla havayı tatlandırmıştı. Korkulukların etrafına ve köşedeki ahşap salıncağın üzerine peri ışıkları bile asılmıştı, ancak onların

yandığını izleyecek kadar geç saatlere kadar burada kaldığım hiç olmamıştı.

Manzara da muhteşemdi. Buradan okul kampüsünün tamamını ve arkasında yükselen Pekin'i görmek mümkündü, gökyüzündeki bulutlar parıldayan cam ve çelik binaların yüzeyine yansiyordu.

Yeni okullarda hayatta kalmak için kullandığım taktiklerden biri de buydu: Kimsenin beni rahatsız edemeyeceği böyle bir yer bulup oranın bana ait olduğunu iddia etmek.

Özellikle şimdi, bir şeyleri tek başıma çözmem gerektiğinde çok işe yarıyordu.

Kendimi salıncağa bırakıp tepsimi kucağımda dengeleyerek *rouji* modan koca bir lokma ısırđım. Ardından bütün gün ertelediğim şeyi yapıp telefonumu kontrol ettim.

Genel olarak sosyal medyadan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordum. Eski bir arkadaştan gelen her yeni gönderi acı verici anıları hatırlatıyordu: *İşte sensiz yeni hayatları. Bu onların yakın arkadaş grubu, bunlar da sana bahsetmedikleri erkek arkadaşları. Bak sensiz de hayatlarına devam ediyorlar. Seni unutmayacağız, seninle iletişimi koparmayacağız derken yalan söylediklerinin kanıtı.* Bazen Londra'da, Yeni Zelanda'da ya da Singapur'da eskiden yakın olduğum birinin Instagram fotoğrafında yeni boyanmış saçlarını, geniş gülümsemesini veya yıllar önce asla giymeyeceği türden kıyafetini gördüğümde akışımda tamamen yabancı birine rastlamışım gibi tuhaf bir hisse kapılıyordum.

Ama bugün o kadar çok mesaj gelmişti ki telefonum bir dakikalığına dondu. Kalbim de donmuş olabilirdi. Yıllardır konuşmadığım insanlar –*ilkokuldan* tanıdıklarım– bana ulaşmış, Buzfeed ekran görüntüleri eşliğinde *Aman Tanrım, başardın!* mesajları atmışlardı. Birkaçı *hayat nasıl gidiyor?* ya da *Uzun zaman oldu!* gibi cümlelerle devam etmişti ama eskiden birbirimize hiç düşünmeden gönderdiğimiz random gülüşlere ya da emoji yağmurlarına kıyasla tüm bunların mesafeli bir kibarlıkla yazılması içimde başka bir sızı yaratmıştı.

O anda tek düşünebildiğim Zoe için Tanrı'ya şükretmek olmuştu.

Hayatımda kalan tek kişi oydu. Yıllar boyunca hayatımda kalan tek kişiydi. Bana ünlem işaretleriyle dolu bir mesaj atıp açıklama talep eden tek kişi de oydu.

Ona bir sonraki Zoom görüşmemizde her şeyi anlatacağıma söz verdiğim bir mesaj atıp titreyen parmaklarımla gelen kutuma girdim. Ağzım kurumuştı, güçlkle yutkunabiliyordum.

Çeşit çeşit medya organından, gazeteci ve yazarlardan gelen en az yirmi e-posta birikmişti, bazıları röportaj talep ediyor, bazıları daha özel bilgiler –buna bir iki selfie de dâhil– istiyordu. Kendimi tek kolumla boşluğa ya da bir K-pop idolü kartonetine sarılmış hâlde poz verirken hayal ettiğimde içimde beliren panik boğazıma kadar yükseldi.

Ama absürtlük bununla sınırlı kalmadı. Birkaç kişi bana kompozisyonumdan esinlenen düşünce yazılarının linklerini gönderdi. “İnsanların Hakkında Konuşup Durduğu Aşk Hikâyesi: Alaycılık Çağında Mutluluk” başlıklı bir yazı. Bir diğeri ise kompozisyonumun “şaşırtıcı başarısını” romantik komedilerin yeniden canlanmasına ve benim neslimin Tinder gibi flört uygulamalarıyla ilgili “artan hayal kırıklığına” bağlamıştı. Bir diğeryse ne yapıp edip ırksal kimliğimi analizlerine dâhil etmeyi başararak tüm bunların Çin hükümeti tarafından “hızla yükselen küresel süper gücün imajını yumuşatmak” için tasarlanmış ayrıntılı bir hile olabileceği uyarısında bulunmuştu.

Midemde dönüp duran dehşete rağmen kendimi tutamadım ve dudaklarımdan inançsız bir kahkaha döküldü. Bu şimdiye kadar başıma gelen en saçma şeydi. Muhtemelen daha saçması da gelmeyecekti.

Ama sonra kısık bir *bing* sesiyle yeni bir e-posta geldiğini fark ettim ve kimden geldiğini gördüğümde merakım yerini saf bir dehşete bıraktı.

Sevgili Eliza,

Umarım iyisindir!

Benim adım Sarah Diaz. Dün gece “Aşk ve Diğer Minik Kutsal Şeyler” adlı viral kompozisyonunu büyük bir keyifle okudum ve aşk hikâyenden son derece etkilendim (benim gibi alaycı tiplerin bir şeyden bu kadar etkilenmesi nadir görülür). Kâh yüksek sesle güldüm kâh ağlamak istedim. Tüm bunlar bana sende gerçek bir potansiyel olduğunu düşündürdü ve sana Craneswift’te bir staj imkânı sunmaktan büyük mutluluk duyacağımı söylemek istedim. Bu staj toplam altı aylık bir süre için ücretli bir pozisyon olacak ve kabul edersen stajının sonunda sana bir tavsiye mektubu yazmaktan büyük memnuniyet duyacağım.

Arabayla eve dönerken e-postayı yüzüncü kez okudum ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Craneswift.

Nefesimi verirsem kelimelerin silineceğinden, Craneswift’teki insanların büyük bir hata yaptıklarını, kompozisyonumu tekrar okuyup yanlış bir karar verdiklerini anlayarak stajın iptal edildiğini söyleyen bir e-posta daha göndereceklerinden korktum.

Çünkü bu... şimdiye kadar istediğim her şeydi. Bunu istediğimi bile *bilmiyordum* aslında. Çünkü Craneswift'te staj yapmak hayal etmeye dahi cesaret edemediğim bir şeydi. Orası dünyanın en başarılı yazarlarından bazılarının arkasındaki kuruluştı.

Üstelik Sarah Diaz da Craneswift'in en iyi yazarlarından biriydi. Hatta belki de tanıdığım en iyi yazarlardan biriydi. Sadece onun yayınlanmış denemelerinden ve makalelerinden alıntılarla dolu bir defterim vardı ve şehirden şehre taşınırken onu hep yanımda taşımıştım. İki yıl önce otuz dakikalık bir yazı danışmanlığını açık artırmaya çıkarmış ve en yüksek teklifi veren kişi beş binden fazla ödeme yapmıştı. Hevesli gazetecilerin çoğu onun düşüncelerini işte *bu kadar* çok önemsiyordu.

Gerçekten onun için –*onunla*– çalışmamı istiyorsa ben buna nasıl hayır diyebilirdim ki?

Peki bu teklifi kabul edersem uydurma ilişkim konusunda ne yapacaktım?

“Jie⁵, okuldakiler neden erkek arkadaşın olduğunu söylüyor?”

Başımı kaldırdım.

Emily arka koltuğun diğer tarafından merakla beni izliyordu. Arabada sadece ikimiz vardık, bir de radyoda en sevdiği Pekin operasını dinlemekle meşgul olan Li Shushu.

Tanrı'ya şükür. Annem ya da babam burada olsaydı ne derdim bilmiyorum.

“Bilmem,” dedim, şakaymış gibi gülmeye çalışarak. “Onlara kulak asma.”

“Peki erkek arkadaşın *var* mı?” Gözlerini kocaman açarak üsteledi.

“Bu... bu seni hiç ilgilendirmez.”

Söylenecek en yanlış şeyi seçmiştim. Emily emniyet kemerini gevşetip tüm itirazlarıma rağmen bana yaklaştı.

5 (Çince) Abla –ç.n.

“Ne demek ilgilendirmez, bal gibi de ilgilendirir,” dedi daha uzun ve önemli görünmek için dik durarak. “Ben senin kardeşinim. Bana söylemek zorundasın.”

“Sen daha çocuksun.”

Bana kızgın bir bakış attı. “On yaşındayım.”

Genzimden istemsizce alaycı bir homurtu koptu. “Yine de söylemem. Ayrıca sen *dokuz* yaşındasın.”

“Altı aydan kısa bir süre sonra on yaşıma gireceğim,” diye itiraz etti sızlanır gibi. “On sayılır.”

“Bu senden büyük olduğum gerçeğini değiştirmiyor.”

Bunun üzerine sustu ama konuşmanın bitmediğini biliyordum. Sadece iyi bir karşı argüman düşünmek için mola vermişti; bu konuda ikimiz de anneme çekmiştik.

Ben de meseleyi nasıl ele alacağımı, ona nasıl bir hikâye anlatacağımı düşündüm. İyi haber şu ki, Emily’nin on üç yaşına gelene kadar sosyal medya kullanma izni yoktu, bu yüzden kompozisyonumla ilgili *ayrıntılar* öğrenemezdi. Ama okuldaki insanlar konuşmaya devam edecekti.

Yumuşak deri koltuğa yaslanıp gözlerimi kapadım. Stres yüzünden migrenimin başladığını hissediyordum.

Gözlerimi tekrar açtığımda Emily okul çantasından bir paket matcha aromalı Pocky çıkarıyordu, yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifade vardı.

“Ne?” dedim.

“Hiiiç.” Şimdi bir de gülümsüyordu. Bu hiç de hayra alamet değildi. “Şey... *bana* söylemek zorunda olmayabilirsin ama annemle babama söylemek zorundasın, değil mi?”

Nabzım hızlandı. “Emily... *sakın*...”

“O zaman soruma cevap ver,” diye ısrar etti ve paketi yırtarak açtı. “Sırrını saklayacağım. Yemin ederim.”

Dişlerimi sıkarak bir sonraki hamlemi iyice düşünüp taşındım. Aslında iki seçeneğim vardı: rüşvet vermek ya da şantaj yapmak. Sonra gözüm elindeki Pocky çubuklarına takıldı.

Mükemmel.

“Hazır olduğumda açıklayacağım,” dedim. Karşı çıkmak için ağzını açsa da sesimi yükselterek devam ettim. “Ben sana açıklayana kadar evde bu konu hakkında tek kelime etmeyeceğine söz ver. Sözünü tutarsan sana on paket Pocky alırım.”

Ne diyeceğini bilemeyerek ağzı açık kaldı. Emily’nin taviz veremeyeceği bir şey varsa, o da yiyeceklerdi.

“Peki,” dedi sonunda. Rahatlayarak sessizce oh çektim. En azından şimdilik bu konuda endişelenmek zorunda kalmayacaktım. Sonra Emily kollarını göğsünde kavuşturup çenesini dikleştirerek, “Ama ben on beş paket istiyorum, hem de kremalı bisküvi aromalı olanlardan,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “On üç paket. Varsa kremalı bisküvi aromalı olanlardan yoksa sade çikolatalılardan. Son teklifim bu.”

Gözlerindeki mutluluk parıltısını görünce başından beri bunu planladığını anladım, muhtemelen en başından beri zaten on iki ya da on üç paket istiyordu. Büyüdüğünde onun yanında daha dikkatli olmam gerekecekti. Annemden bazı pazarlık taktiklerini kapmaya başlamıştı.

Sinirlensem mi hayret mi etsem bilemediğimden elimi uzattım.

“El mi sıkışacağız yani?”

“Hayır, bana da bir Pocky ver; öğle yemeğinde pek bir şey yemedim.” Tam bu sırada midem guruldadı. *Roujiamo* çok güzel olsa da sadece birkaç ısırık alabilmişim. Sarah Diaz’ın e-postasını aldıktan sonra başka bir şey yiyemeyecek kadar heyecanlanmışım. Bu fırsat kariyerimin, hatta bütün *hayatımın* gidişatını değiştirebilirdi. Şu anda bunu düşünmek bile başımı döndürüyordu.

“Bu benim sorunum değil,” diye itiraz etti Emily, atıştırma paketini göğsüne çekerek. Ama bir süre sonra isteksizce bana üç Pocky çubuğu uzattı.

“Sağ ol, ufaklık.” Sırıttığımı görünce surat astı. İnsanların ona böyle hitap etmesinden hiç hoşlanmazdı.

Yolculuğun kalanı sessizlik içinde geçti, Emily bir şeyler yemekle meşguldü, bense Craneswift’e yazacağım cevabı tasarlamakla. Yaklaşık bir düzine denemeden sonra cevap göndermeden telefonumu cebime attım.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Sorun da buydu zaten. Stajın gereklerinin ne olduğunu bilmiyor, hikâyemin gerçek olmadığı ortaya çıkınca yaşanacakları kestiremiyordum.

Tek bildiğim bir an önce düzgün bir plana ihtiyacım olduğuydu.

Öğleden sonranın geri kalanını matematik ödevimi tamamlarken bir plan yapmaya çalışarak geçirdim. Ancak nihayetinde elde ettiğim tek şey matematik testinde yaptığım bir sürü yanlış ve giderek kötüleşen bir baş ağrısı oldu.

Akşam yemeğinden sonra mola verip oturma odasında aileme katıldım.

Bu bizim rutinimizdi: Her akşam saat dokuz civarında, dördümüz bir kâse doğranmış meyve ya da kavrulmuş ay çekirdeğiyle kanepeye sıralanıp Çin dizilerinden bir bölüm izlerdik.

“Ee,” dedim yerime iyice kurulup ince bir battaniyeyi bacaklarımın üzerine örterken. “Seçim sırası kimde?”

Emily gülümseyerek, “Bende,” dedi.

Yanımda oturan annem iç geçirdi. “Başrolünde bir *xiao xian rou* olan bir şey seçeceksin, değil mi?”

Xiao xian rou, Pekin’e döndükten sonra öğrendiğim popüler terimlerden biriydi. Kelime anlamı olan “taze et”in kulağa biraz etoburca geldiğinin farkındayım ama ergenlik çağındaki ya da yirmili yaşlarının başındaki çekici erkek ünlüleri tanımlamak için kullanılıyordu.

“Ne sandın?” diye sordu Emily genişleyen bir gülümsemeyle. Sonra annemin yüzündeki çaresiz ifadeyi görünce, “Merak etme, anne. Bir dahaki sefere sen seçeceksin,” diye ekledi.

Babam gözlerini ovuşturarak, “Benim sıram ne zaman gelecek?” diye homurdandı. “Aşk dizileriyle ilgili düşüncelerimi biliyorsunuz. Bu dizilerde insanlar neden birbirlerine çarpıp duruyor? Hem kadın başroller neden kendi kendilerine sürekli *jiayou*⁶ deyip duruyor? Kimse normalde böyle konuşmuyor ki.”

“Geçen sefer sıra sendeydi,” diye hatırlattım ona. “Kanın gövdeyi götürdüğü, bağırsakların her yere saçıldığı işkence sahnesini hatırlıyor musun? Emily bütün gece uyuyamadığından şikâyet etmişti?”

Babam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak tekrar koltuğuna gömüldü. “Neredeyse hiç kan yoktu...”

Emily’yle aynı anda yüksek sesle itiraza giriştik.

“Aman Tanrım, baba, resmen *kan gövdeyi* götürmüşt—”

“Yerler kan gölüy—”

“Aktörün yüzünü bile göremiyord—”

“Sadece izlerken bile gözlerim kanad—”

“Üstelik sonunda herkes *öldü*.”

“Tamam, tamam,” dedi babam aceleyle, annemle aralarında eğlendiklerini belli eden kısa bir bakışma geçti. “Siz seçin kızlar.”

Emily çenesini kaldırıp burnunu çekti. “Olması gerektiği gibi.”

Zevklerimiz çok farklı olduğu için bir sistemimiz vardı: babam herkesin avazı çıktığı kadar “hain” diye bağırıp durduğu, insanların ağır çekimde sayısız kurşunla vurulduğu o eski aksiyon dizilerini seviyordu; annemse her ne kadar bölümün yarısını ekrana “*Sermaye Piyasası Katılımcıları böyle çalışmaz!*” gibi şeyler bağırarak geçirse de iş dünyasıyla ilgili dizileri severdi, Emily’yle

6 Kişinin kendisini ya da karşısındakini cesaretlendirmek için söylediği, “Haydi!”, “Bastır!”, “Sen yaparsın!” gibi çeşitli anlamlarda kullanılan bir söz. —ç.n.

bense yakışıklı başrolü olan herhangi bir idol dizisi izlerdik. İçten içe annemin de idolleri en az bizim kadar sevdiğine dair bir şüphem vardı. Sıranın bende olduğu bir gün onlara *The Untamed*'ı izlettiğimde annem karakterlere hepimizden daha fazla bağlanmıştı.

Emily kumandayı kapıp şu sevimli kampüs aşkı dizisini açtı. Babam gözlerini hafifçe devirirken annem bugünlerde bütün açılış jeneriklerinin birbirine benzediğine dair bir şeyler mırıldandı ama ben televizyona iyice yaklaştım. Şu anda tam da böyle bir şeye ihtiyacım vardı: saf, neşeli bir kaçışa.

İlk sahnenin (tahmin edilebileceği gibi erkek karakterle âşık olduğu kızın koridorda birbirlerine çarpıp telefonlarını karıştırdıkları sahne) yaklaşık ikinci dakikasındaydık ki başroldeki erkeğin tanıdık geldiğini fark ettim.

Hem de *çok* tanıdık.

O keskin çene hattı, o karanlık bakışlar ve dağınıklığı bile kusursuz görünen o kuzguni siyah saçlar. O zarif elmacık kemikleri ve uzun burun. Karakterin duruşu farklı olsa da –ilk kez kambur durmuyor ya da herhangi bir şeye yaslanmıyordu– ifadesi ve kadın karaktere bikkınlık ve alay karışımı o büyüleyici bakışı fazlasıyla tanıdıktı.

Caz Song.

Caz Song'un dizilerinden birini izliyordum.

Eh, kaçış buraya kadardı.

Bu gerçek karşısında normal davranmaya çalışsam da –sonuçta bugün çok daha şaşırtıcı şeyler yaşanmıştı– sınıf arkadaşlarımdan birini, oturma odamdaki televizyonda ünlü bir aktrisle flört ederken görmek tarif edemeyeceğim kadar garip bir histi. Bu durum her nasılsa sanki özel hayat ihlali gibi geliyordu ama burada ihlal edilen onun mahremiyeti miydi yoksa benimki mi bilmiyorum. Belki de ikisi birdendi.

Kamera önce gözlerine, sonra da dolgun, doğal dudaklarına yakınlaşırken Emily, "Çok seksi," dedi.

Neredeyse boğulacaktım. “Böyle... şeyler söyleme, Emily.”

“Ne? *Öyle* ama.” Emily destek için anneme döndü. “Yakışıklı değil mi, anne?”

Annem dikkatle ekrana baktı. “Evet. Gördüğüm çoğu *xiao xian roudan* daha iyi.” Sonra babamın bakışlarını fark edip, “Ama babanın eline su dökemez,” diye vurguladı.

“Tabii ki dökemez,” dedi babam.

Emily homurdandı. “Yaa, tabii.”

“*O kadar* da seksi değil bence,” diye homurdanarak battaniyemi çeneme kadar çektim. Ekrandaki Caz parmaklarıyla kızın yanağını okşadığında kendi yanaklarımın ısındığını hissettim. “Muhtemelen makyaj ve filtre yüzünden böyle görünüyordur.”

Makyaj ya da filtre olmadığını biliyordum çünkü Caz okulda da her gün böyle görünüyordu. Ama onun ne kadar çekici olduğunu ailemin yanında yüksek sesle itiraf edecek değildim.

“Standartların çok yüksek, Jie,” dedi Emily.

“Haklı,” diyerek ona katılan annem dizimi okşadı. “Onun gibi birini beğenmiyorsan bu gidişle asla bir erkek arkadaş bulamayacaksın.”

Emily onu düzeltecekmiş gibi ağzını açtığında kalbim duracak gibi oldu. Ama sonra bana göz kırpıp dudaklarını kilitliyormuş gibi yaptı. Bir yerde kız kardeşlerin kendilerine has bir tür telepati geliştirdiklerini okumuştum, bu doğru olmalıydı çünkü şu anda Emily’nin bana hangi sessiz mesajı gönderdiğini bildiğimden yüzde yüz emindim: *Pocky sözü vermiştin unutma.*

Tabii ki unutmadım, dercesine bir bakış attım. *Sadece sessiz ol.*

Anladım, diye yanıtladı. *Bu arada bana biraz su getirebilir misin?*

Gözlerimi devirsem de kalkıp su ısıtıcısından herkese bir bardak sıcak su doldurdum, sonra kibarlık olsun diye bir de mango doğradım. Tekrar oturduğumda Sarah Diaz’ın e-postasını bir kez daha okumak için telefonumu elime aldım. Craneswift’in onlarla çalışmamı istediğinin somut kanıtı hâlâ oradaydı, hâlâ

gerçekti ama aynı zamanda yalanımı tek başıma sürdürmemin artık mümkün olmadığını da kanıtıydı. Bakışlarım staj şartlarından birine takıldı:

Gönderilerinizde ilişkinizle ilgili biraz ayrıntı paylaşmanız ve erkek arkadaşınızla çekilmiş fotoğraflarınızı eklemeniz harika olurdu.

Fotoğrafları nereden bulacaktım? Şu tehlikeli erkek arkadaş kiralama sitelerinden birine mi başvursaydım? Rastgele bir adamı alıp fotoşoplasam olmaz mıydı? Ama hayır, iki seçenek de güvenilir gelmiyordu. İnternetin bu kadar hızlı olduğu bir dünyada herkesin gerçeği eninde sonunda öğreneceğinden emindim. Gerçekten tanıdığım biri olmalıydı, ikna edici biri...

Emily, “Jie, diziye izlemiyor musun?” diye sordu.

“Ha? Ah, evet. Tabii ki izliyorum.” Başımı kaldırdığım anda ekrandaki Caz Song’un kadın karakteri motosikletine binmeye davet ettiğini gördüm. İkisinin şehrin içinden geçişini, yapay güneş ışığının üzerlerinde gezinişini izlerken aklıma bir fikir geldi.

Saçma ve kesinlikle gülünç bir fikirdi. Her şeyi daha da karmaşık hâle getirebilecek bir fikir.

Ama işe yarayabilirdi de.

O akşam herkes uyuduktan sonra dizüstü bilgisayarımı açtım. Derin bir nefes aldıktan sonra garip bir utanç hissiyle ve nedense *gergin* hissederek Baidu’da “Caz Song” diye arattım.

Sonuçlar hemen sıralandı.

Beklediğimden daha fazla makale ve röportaj vardı –küçük çaplı bir dehşete düşmüştüm– çünkü Caz Song beklediğimden de popülerdi. Sadece resmî Weibo hesabında beş milyondan fazla takipçisi, ona olan sonsuz sevgilerini ilan eden saçma sayıda hayran sayfası, bir dizi profesyonel fotoğraf çekimi ve

sponsor markalarla özel kampanya çekimleri vardı. Her birinde o kadar güzeldi ki fazla sahte görünüyordu. Bu kadar mükemmel olması rahatsız ediciydi. Âdeta ete kemiğe bürünmüş bir gençlik fantezisiydi.

Sınıfımda, koridorlarda ve kafeteryada gördüğüm, her gün birlikte matematik dersine girdiğim bu çocuğun ülke çapında milyonlarca insan tarafından tanınıyor olması tuhaftı. Sadece tanınmakla kalmıyor, *seviliyordu* da. Öyle ki birinin, bir videonun altına altı paragraflık bir yorum bırakarak ondan iyi uyumasını, susuz kalmamasını ve ev bitkilerine iyi bakmasını isteyeceği kadar seviliyordu.

Sonra *benim* yazdıklarımın da milyonlarca kişi tarafından okunduğunu, tüm bu insanların artık beni de tanıdığını hatırladığımda kafam patlayacak gibi oldu. Bu da konuyu bunu en başta neden yaptığıma getirdi.

Buna neden ihtiyaç duyduğuma.

Cesaretimi kaybetmeden önce temel bilgilerle başladım: Caz'ın Baike sayfası.

Wikipedia'ya benzer, size ünlü biri hakkında istediğiniz tüm biyografik bilgileri düzgünce kategorilenmiş hâlde sunan bir siteydi.

Okulda ister istemez kulak misafiri olduğum konuşmalardan Amerika'da doğduğu ama dokuz yaşındayken Pekin'e taşındığı ya da aslen Güney Çin'in küçük bir kasabasında doğup büyümüş annesiyle babasının doktor olduğu, aşağı yukarı on enstrüman çalabildiği, binicilik ve okçuluk eğitimi aldığı gibi bazı bilgiler edinmiştim.

Ama listede başka ayrıntılar da vardı, üstelik bu ayrıntılar kesinlikle önemli şeylerdi...

Benimle aynı sitede oturuyor olması gibi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu mükemmel bir şeydi. Neredeyse *fazla* mükemmel, sanki kader tarafından, hatta

belki de Tanrı'nın kendisi tarafından tasarlanmış gibi... Tanrı garip gençlerin basit dramlarıyla ilgileniyorsa tabii.

Ekranı daha hızlı kaydırıp daha fazla dedikodu, daha fazla hayran sayfasına göz attım.

En çok görüntülenen haber sadece birkaç hafta öncesine aitti. Görünüşe göre, büyük bir ödül töreninde Caz Song'un kendisinden yaşça büyük, saygın bir aktrisin yerine oturmasına yardım etmemesi nedeniyle bir skandal yaşanmıştı. Aşağıdaki yorum bölümü elbette tam bir savaş alanıydı. Bazıları Caz'ın davranışı yüzünden öfkeden kuduruyordu, sanki aktrisi sahneden falan itip ardından gülmüş gibi davranıyorlardı. *Üzgünüm ama artık ona katlanamıyorum,* diye yazmıştı bir kullanıcı. *Onun düşünceli, şövalye ruhlu, mükemmel erkek arkadaş rol modeli olduğunu düşünürdüm ama belli ki en basit görgü kurallarını bile bilmiyor. Elveda, Caz. Buraya kadarmış.* Sıkı hayranlarıysa onu savunmak için hemen atlamışlardı: *Ama belki de onu görmemiştir! Ya da: Ona yardım etseydi bu sefer de antiler kadının kişisel alanına saygı göstermediği için suçlayacaktı. Ne yaparsa yapsın suçlanacaktı.*

Hepsi saçmaydı ancak daha da saçma olan büyük bir kozmetik markasının tepkilerden sonra tüm elçilerinin "düşünceli", "hassas" ve "nazik" olması gerektiğini iddia ederek Caz Song'la iş birliğini bitirmesi ve davranışı için ondan bir açıklama talep etmesiydi. Hatta biri durumu analiz eden bir video bile hazırlamıştı. Videoya tıkladım. Bunu "Caz Song'un Tüm Röportajları Pt. 1" başlıklı başka bir video takip etti.

Kendimi hayranlar tarafından düzenlenen ve Caz Song'un yirmi dakika boyunca su içtiği yirmi bir video derlemesini izlerken bulana kadar bu batağa ne kadar saplandığımı fark etmedim bile.

Kendi kendime, "Bu çok mantıksız," diye mırıldanıp hemen dizüstü bilgisayarımı kapadım. "Saçmalıyorum."

Bir süre kendi sessizliğimde öylece oturup apartmandaki yaşam belirtilerini dinledim. Gecenin içinde uzaktan öten kuşları. Birkaç kat aşağıdan, tanıdığım ama daha önce hiç karşılaşmadığım bir komşumdan gelen piyano akorlarının donuk karmaşasını.

Sonra telefonumu alıp çoktan beynime kazımış olduğum o e-postayı tekrar okudum.

Dün gece "Aşk ve Diğer Minik Kutsal Şeyler" adlı viral kompozisyonunu büyük bir keyifle okudum ve aşk hikâyenden son derece etkilendim...

Mutlak bir kararlılıkla doğrulup dizüstü bilgisayarımı tekrar kucağıma alarak boş bir PowerPoint açtım ve her şirket sunumu öncesi benden çalışmasını gözden geçirmemi istediği için aniden anneme minnet duydum. Bu da şirket sunumundan pek farklı olamazdı.

Büyük, kalın harflerle ilk sayfaya başlık attım: *Kariyerlerimizi İlerletmemize Yardımcı Olacak Stratejik, Karşılıklı Yarar Sağlayan ve Romantik Yönelimli Bir İttifak.*

Bu plandaki en büyük dezavantajımın Caz Song'u yalnız ya-
kalamak olduğunu fark ettim.

Oysa Caz asla yalnız takılmazdı. Hem de *hiç*.

Sabahın erken saatlerinde, onu dolapların orada bizim sı-
nıfın en az yarısı tarafından çevrelenmiş hâlde buldum; hepsi
de hayran hayran kitaplarını çantasından çıkarışını izliyordu.
Sonra da girdikleri dersin en parlak öğrencisi olmamasına rağmen
insanlar her seferinde yanındaki yeri kapmaya çalışıyor veya ona
yardım etmeyi bir bahane olarak kullanmaya başlıyordu. Okul
kafeteryasına yürürken bile bu olayı büyük bir grup aktivitesine
dönüştürüyorlar, en az on kişi peşinden koşarak ona öğle yemeği
ısmarlamaya ya da günün spesiyallerini anlatmaya girişiyordu.

Beşinci saatteki beden eğitimi dersinin sonunda kendimi
huzursuz hissetmeye başlamıştım.

Çaresizdim.

Kıyafetlerini değiştirmek üzere dersten erken bırakılan
öğrencilerin hepsi ya ter ya da spor aleti kokuyordu. Hızlıca
üniformamı giyip eşyalarımı toplayarak erkeklerin soyunma
odasının önünde beklemeye koyuldum.

Önce saçları duştan hâlâ sıırılsıklam olan (erkeklerin nasıl
olup da okulda duş alabildiğini asla anlamıyordum) birkaç öğrenci
çıktı. Beni fark ettiklerinde onlara garip bir hareketle el salladım.

"Bir şey görmeye gelmedim," diye neşeyle söylenip kenara
çekilerek onlara yol verdim. "Sadece takılıyorum..."

Çıkan sonraki kişinin Caz olduğunu görünce derin bir oh çektim. Islaktan çok nemli olan dağınık kömür karası saçları yüzüne dökülmüştü. Bir anlığına dün gece televizyon ekranında nasıl görüldüğünü ve kızın yanağına nasıl dokunduğunu hatırladım.

“Merhaba,” dedim. Sesim istediğimden daha gür çıkmış, etrafımızdaki solgun fayanslı duvarlardan yankılanmıştı.

Durakladı. Bana baktı. Nihayet, “Ah, şu işe bakın,” derken dudakları gülümseme olarak nitelendirilebilecek bir biçimde kıvrıldı. “Antim olmayan o kız.”

Sözleri karşısında irkilmemek için kendimi zor tuttum ve sanki onu duymamışım gibi konuşmaya devam etmeye çalıştım. “Bir dakikan var mı?”

Nabzım hızlandı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, değil ünlü biri, herhangi bir çocuğa bile durup dururken yaklaşmaya kalkışmamıştım. O kadar yakın duruyorduk ki şampuanının kokusunu alabiliyordum; bana yazı hatırlatan taze, hafif tatlı bir kokuydu. Yeşil elma gibi.

Caz şaşırmış gibiydi ama omzunu silkti. “Evet, tabii, sanırım var.”

“Süper.”

Başka bir şey söylemeden bileğinden tutup onu en yakın boş odaya sürükledim.

Ki bu da hademenin temizlik ürünlerini sakladığı depoydu. Harika.

“Şey,” dedi kapıyı arkamızdan kapatırken. Keskin çamaşır suyu ve nemli bez kokusu burnuma dolduğunda saçlarımın birkaç santim ötesinde kirli bir paspas olduğunu fark ettim. “Neden depodayız?”

“Harika bir soru.”

Çantamı hızla açıp dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve el dezenfektanlarının bulunduğu rafa yerleştirdim. Açıkçası bu anın bambaşka olacağını hayal etmişim; yüksek çözünürlüklü slaytımı sergilemek için bir projektörümün ve devasa bir tuva-

let kâğıdı dağını yıkma endişesi olmadan geniş el hareketleri yapabilecek bir alanım olacağını ummuştum.

Her neyse. Bunu dar alanda da yapabilirdim.

PowerPoint'imın yüklenmesini beklerken mümkün olduğunca resmî bir tonda, "Bir fikrim var," dedim. "Kulağa biraz... *tuhaf* gelebilir ama söz veriyorum iyi olacak. İkimiz için de. Hatta hayatımızı değiştirecek."

Caz kara kaşlarını çatarak, "Beni bir tarikata falan mı çekmeye çalışıyorsun, Eliza?" dedi.

"Ne? Hayır, ben..."

"Çünkü öyle şeylere katılmama izin verilmiyor," diye devam etti. Tepemde dikilmişti, elektrikli süpürgeye yaslandığı hâlde havalı görünmeyi başarabiliyordu. "Sözleşme gereği yani. Menajerim gelecekte yıldızı parlayacak bir erkek grubu olmadığı sürece hiçbir gruba ya da organizasyona katılmamı istemiyor."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Hayır..." diyebildim sonunda. Başımı iki yana salladım. "Hayır, bu bir tarikatla ya da müzik grubuyla ilgili değil. *Bununla* ilgili." İlk slaytın hazır olduğu dizüstü bilgisayarımın ekranını işaret ettim, dev başlık deponun loş ışığında parlıyordu.

Caz'ın şaşkınlığını görmekten ziyade hissettim.

"Hayır demeden ya da delirdiğimi düşünmeden önce," dedim sessizliğinden faydalanarak, "sana daha fazla ayrıntı vermeme izin ver, olur mu?"

"Elbette." Şimdi sesi eğlenmiş gibi geliyordu ki bu tam olarak istediğim şey değildi ama sanırım sabırsız davranmasından ya da beni düpedüz küçümsemesinden iyiydi.

Bir tıklamayla sonraki slayta geçtim: *İçinde Bulunduğum Durumun Çok Kısa Bir Özeti*. Kompozisyonumun ekran görüntüleri, BuzzFeed makalesi ve en çok beğenilen Twitter yorumlarından birkaçı alt alta yapıştırılmıştı.

"Slaytlarının hepsi bu kadar ayrıntılı mıdır?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Şu anda konumuz o değil."

“Doğru,” dedi. Başını yana eğdi. “Öyleyse aydınlat beni, buradaki mesele nedir?”

İçimde hafif bir huzursuzluk belirdi. Bir sinek vızıltısı ya da yeni bir kıyafet etiketinin teninizde yarattığı kaşıntı gibi bir şey. Yine de gülümsemeye çalıştım. Soğukkanlılığımı koruyarak, “Kompozisyonumda bir çocukla çıktığımı söylediğimi biliyordursundur...” diye açıkladım. Caz’ın yüzündeki boş ifadeyi fark edince sözümü yarıda kestim. “Kompozisyonumu okumadın mı?”

Omzunu silkti. “Dürüst olayım mı? Hayır.”

Tamam. Bu düşündüğümünden de zor olacak gibi görünüyordu.

“Ama yardımı olacaksa şimdi hemen göz atabilirim,” diyerek telefonuna uzandı.

Ben orada öylece dikilip tepkisini beklerken onun benim bu kadar yakınımda kompozisyonumu okuyacağını düşünmek içimde buradan kaçma isteği uyandırır da o, linki ararken sessizce bekledim. Bir ara sonsuza kadar bulamayacak sandım.

Ama sonunda bulduğunda kaşları kalktı, dudakları seğirdi.

Sonra beni dehşete düşürerek kompozisyonumu yüksek sesle okumaya başladı.

“Filmlerde nadiren görülen ya da romanlara konu edilen cinsten sıradan bir ândı. Arka planda çalan dramatik bir orkestra ya da havai fişekler yoktu, sadece etrafımızı hafifçe aydınlatan soluk gökyüzü, kazağının...”

“Aman Tanrım,” dedim utanarak.

Daha yüksek sesle okumaya devam etti. “...yanağımda yarattığı yumuşak his. Onu özlüyorum. Kulağa saçma geliyor olmalı. Zaten bana fizik kurallarının izin verdiği kadar yakın duruyordu...”

“Bundan hiç ama hiç hoşlanmadım,” dedim dişlerimi sıkarak. Fiziksel olarak içime içime büzüldüğümü hissedebiliyordum. “Lütfen dur.”

Bana sırtıttığını gördüm ve bu nadir gösterdiği duygu bir saniyeliğine de olsa bocalamama yetti. Sonra şöyle dedi: “Sanki yorgun bir çocuk gibi yüzünü boynumun kıvrımlarına gömmesine

nasıl izin verdiğini duymak istemediğine emin misin? *Tamamen hareketsiz kalmak için elimden geleni yaptım, sadece onun yanında olmak istiyor...*

“Caz,” diye çıkıştım.

“Eliza,” diye karşılık verdi ama neyse ki yazdıklarımı bana işkence etmeye son verdi. “Biliyor musun, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama o birkaç cümleyi *okumama* bile katlanamıyorsan” –bir an için telefonuna baktı– “bir milyondan fazla insanın kompozisyonunu okumasından *gerçekten* hiç hoşlanmayacaksın demektir.”

“Sorun değil. Yani aynı şey değil. Onlar yabancılar.”

Gerekçemi anlamadığını görebiliyordum ama yazdıklarımı beni gerçek hayatta tanıyan insanlar yerine internette hiç tanımadığım kişilere göstermeyi tercih ettiğimi ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, bu yüzden sohbeti hızla daha acil meselelere getirdim.

“Mesele şu ki,” diye başladım PowerPoint slaytımı işaret ederek. “Az önce okuduğun kompozisyon var ya? Şey... o sahte.”

“Sahte,” diye tekrarladı Caz. İfadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Hangi kısmı?”

“Şey, hemen hemen hepsi,” dedim alelacele, sanki bu durumu daha az utanç verici hâle getirebilirmiş gibi. “Yani, onu *yazan* benim tabii ki ama... ortada bir erkek arkadaş falan yok. Bir erkek bile yok. Sadece... kişisel kompozisyon ödevimin teslim tarihi geldiğinde hâlâ ne yazacağımı bilmiyordum, bu yüzden paniğe kapıldım ve...”

“Bir şey mi uydurdun?” diye sözümü tamamladı.

“Evet,” dedim huzursuzca. “Evet.”

Başıyla onayladıktan sonra başka tarafa baktı. İlk başta beni hor görmesinden korktum –eğitim konusunda dürüstlüğü önem veren bir öğrenciyse mahvolmuştum– ama sonra bir elini ağzına kapayarak gülümsemesini bastırdığını fark ettim.

İnanılır gibi değildi. Cidden inanılır gibi değildi.

“Komik değil,” diye söylendim kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Bu... bu büyük...”

Slayt başlığını işaret etti. “Bir çıkmaz mı?”

“Evet. Şimdi cümlelerimi tamamlamayı kes,” dedim sinirlenerek. “Ayrıca *bana gülmeyi de.*”

“Peki, peki.” Silkinip kendine geldi, gülümsemesi dudaklarından silindi. Profesyonel bir aktör olmasına şaşmamalıydı. “Peki doğru mu anladım? Şu anda herkes seni ve uydurma ilişkini destekliyor, sen de ortalık yatışana kadar kompozisyonundaki o erkek arkadaş gibi davranmamı istiyorsun? Bu mudur yani?”

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki çalan uyarı ziline tiz sesi kapalı kapıdan içeri sızdı. Saniyeler içinde gürültülü ayak sesleri ve kahkahalar koridorlarda yankılanmaya başladı, yaklaşık iki yüz genç aynı anda konuşuyor, dolap kapaklarını çarpıyor, kitaplarını hışırdatıyordu. Bulunduğumuz yere yaklaşıyorlardı. *Kahretsin.* Son zil çalmadan önce sadece on dakikam vardı. “Bak, mesele şu ki, bunu yapmayı kabul edersen sen de bundan fayda sağlayacaksın. Üniversite başvuru mektuplarını yazmana yardım ederim, mesela...”

“Orada dur bakalım.” Elini kaldırırken az kalsın bir şişe temizlik spreyini devirecekti. Kaşları çatıldığında kibirli tavrındaki ilk çatlağı görmüş oldum. “Üniversite başvuru mektuplarımda yardıma ihtiyacım olduğunu kim söyledi?” diye sorarken sesi ciddi ve kontrollü çıkmıştı.

“Şey... Sen söyledin. Veli toplantısı yapıldığı gün telefonda konuşuyordun...”

“Doğru,” dedi duygusuz bir sesle, ancak gerildiği aşikârdı. Hayal kırıklığına uğramıştı. “Hani şu dinlemediğini söylediğin o özel konuşma, değil mi?”

Kendimi küçük düşürmeden bunu cevaplamanın bir yolu yoktu, bu yüzden ona mahcup bir gülümsemeyle bakıp bu işin peşini bırakması için içten içe dua ettim. Tabii ki bırakmadı.

"*Yardıma* ihtiyacım olduğundan bahsettiğimi hatırlamıyorum," dedi çenesini dikleştirerek, kara gözleri parlıyordu. "Ben böyle şeyler söylemem."

"Açıkça söylemedin tabii ki. Ama epey zor durumdaymış gibi görünüyordun ve ayrıca –yanlış anlama ama– şu akran değerlendirme şeylerini yaptığımızda edebiyat için yazdığın denemeleri okudum. Şey, *kötü* yazıyorsun demiyorum elbette ama üniversite kabul kurulunu etkilemeyi umuyorsan biraz yardım almaktan zarar gelmez bence."

"Hayranım olmadığını iddia eden birine göre hakkımda ne çok şey biliyorsun," derken sesi buz gibiydi.

"İsteyerek öğrendiğim söylenemez," diye karşılık verdim. "Sen her yerdesin."

Sözlerim kastettiğimden çok daha sitemkâr çıkmıştı. En temel iş prensibi olan *anlaşma yapmaya çalıştığınız kişiyi yermeyin* sözünü hatırlayarak hızla açıklamaya giriştim. "Bak, konu sadece üniversite başvuru mektupları da değil. Bu, kariyerin için de iyi reklam olur. Yani gelen yorumlara baksana" –başımın son slaytı işaret ettim– "sadece sözde erkek arkadaşımın ilgili çok gurur verici tanımlar bile sana şimdiden âşık olduklarının kanıtı. Kim herkesin bayıldığı ünlü bir aktörün aynı okula gittiği ünlü olmayan bir yazarla çıkmasına bayılmaz ki? Dergilere malzeme olacak mükemmel bir aşk masalı. Hem ödül töreni skandalından sonra..."

Yüzünde bir ifade belirdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu teklifle gelmeden önce araştırmamı yaptım," diye açıkladım ama vücudumu yine sinir bozucu bir sıcak sarmıştı. Şimdi muhtemelen onu Google'da araştırdığımı düşünecekti, bu da onun zaten şişmiş egosunu *iyice* kötü hâle getirecekti. "Araştırmalarım sonucunda bu iş birliğinin sana gelen tepkileri ortadan kaldırmaya yardımcı olabileceğini düşünüyorum. İnsanlar yazdıklarından sonra senin *tam da* hayal ettikleri gibi

tatlı ve düşünceli biri olduğunu öğrenecek. Ee?” Nefes almak için duraksadım. “Sen ne düşünüyorsun?”

Önce hiçbir şey söylemedi, sadece yüzüme bakmakla yetindi. Çenesi hâlâ kendini savunurcasına hafifçe dik, vücudu gergindi.

İçimden, *Lütfen evet de*, diye dua ettim. Kalbim göğüs kafesimde öyle sert çarpıyordu ki Caz’ın duymasından korktum. *Lütfen, lütfen bunu kabul et.*

Ağzından çıkan tek şey bir, “Hımm,” sesi oldu. Poker suratı takınmıştı ve ifadesini korumakta mükemmel iş çıkarıyordu. “Yani bu sahte ilişki...”

İmalı bir tavırla slayt ekranını işaret ettim.

“Özür dilerim,” dedi Caz sahte bir baş hareketiyle ve ilk slaytı okumaya girişti, “Bu *Kariyerlerimizi İlerletmemize Yardımcı Olacak Stratejik, Karşılıklı Yarar Sağlayan ve Romantik Yönelimli Bir İttifak...*”

“Yani kısaca K. İ. Y. O. S. K. Y. S. R. Y. B. İ. diyebiliriz,” dedim.

“Şey, pek kısaca diyemeyiz,” dedi boğazını temizleyerek, “yani, kesinlikle daha az *harf* kullanılıyor ama bilirsin işte. Zaman açısından...”

“Peki.” Dilimi ısırđım. “Sözlerine devam et.”

“Bu anlaşma tam olarak... neleri içeriyor?”

Göğsümde bir umut filizlendi. Demek ki kabul etmeyi düşünüyordu. Caz Song’un bunu sahiden kabul edebilme ihtimali vardı.

“Abartılı şeyler değil,” diyerek onu teskin etmeye çalıştığım da kalp atışlarım hızlandı. Annem, ne zaman bir anlaşma yapsa içinde fiziksel bir çekim hissettiğini söylerdi. Şu âna dek neden bahsettiğini hiç anlamamıştım. Vücudumdaki bütün kaslar gerilmişti, diken üstündeydim. Ellerim adrenalinden titriyordu.

Hızla son slayta geçtim. Bir zaman çizelgesi hazırlamıştım: Craneswift’le staj yapacağım altı aylık süreç Caz’ın bir sonraki dizisinin yayınlanma tarihiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Daha sonra temel kurallar geliyordu: dudak dudağa öpüşme olmayacaktı, basit bir omuz teması ya da ara sıra sarılma (o da mutlaka gerekliyse) dışında fiziksel temas yoktu. Veya önemli bir kalabalık önünde değilsek ayrıntılı romantik jestler yasaktı. Sabahın üçünde bu çok özel listeyi hazırlamak muhtemelen şu âna kadar yaptığım en küçük düşürücü işti ki bu da ne denli zor durumda olduğumu gösteriyordu.

“*Dudak dudağa öpüşmek yok mu?*” diye sordu. Yine gülmemek için çaba sarf ettiğini görebiliyordum. “Başka öpüşme şekli mi varmış?”

Büyük bir sinirle ensemin ısındığını hissedebiliyordum. “Off, ne demek istediğimi biliyorsun. Bu sadece insanların kullandığı bir tanım.”

“Daha önce hiç kimsenin öpüşmeyi bu şekilde tanımladığını duymamıştım,” dedi dudak bükerek. Sonra yüzümdeki ölümcül ifadeyi fark etmiş olacak ki gönülsüz bir teslimiyetle, “Tamam, tamam. Kabul,” dedi.

“Kabul mü?”

“Teklifini kabul ediyorum.”

Şaşkınlıkla baktım, beynim durumu biraz geç algılamıştı. “Bir dakika, özür dilerim. Neyi kabul ediyorsun?”

“Bunu.” Başıyla dizüstü bilgisayarımı işaret etti. “K. İ. Y. O. S. K.Y. S. R. Y. B. İ. Gerçi hâlâ daha iyi bir isim bulabiliriz diye düşünüyorum.”

“Gerçekten mi?”

Duraksadı. Aramızda karanlık, gergin hava ve yeşil elmalı şampuanının kokusundan başka bir şey kalmayana dek yaklaştı. İçgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attım. “Evet, Eliza,” dedi ciddi bir tonda. “Gerçekten daha iyi bir isim bulabileceğimizi düşünüyorum.”

O kadar rahatlamıştım –zaferimle o kadar afallamıştım– ki şakasına aldırmadım bile.

“O zaman sanırım... Sanırım anlaştık,” dedim yavaşça. “Bunu yapıyoruz.” Anlaştığımızı belli etmek üzere tokalaşmak için elimi uzattığım anda o da beşlik çakmak için elini kaldırdı.

Bir dakika. Kim böyle bir şeye *beşlik* çakardı ki?

İkimiz de kıpırdamayınca, “Tamam,” dedim. “Sanırım bunu...”

Bana gözlerini devirse de keskin yüz hatlarında eğlenir gibi bir ifade vardı. Sonra elimi avucunun içine alıp sıktı. Teni sıcak ve şaşırtıcı derecede pürüzsüzdü, hatta avucundaki birkaç nasır dışında yumuşaktı. Rahat tavırlarına rağmen sağlam tokalaşıyordu. Konumuzla alakası yoktu ama annem de onun bu duruşunu onaylardı.

İlk geri çekilen ben oldum.

“Peki, tamam,” diye tekrarladım hafif sersemlemiş hâlde. Her şey çok hızlı geliyordu. “İyi konuşmadı. Seninle tekrar irtibata geçeceğim.”

Sessiz bir yere kaçıp düşüncelerimi toplamak için elimi kapağına attığım sırada Caz kolunu önüme uzatarak beni engelledi. Sanki bir şeye itirazı varmış gibiydi ama bir süre sonra, “Farklı bir yöntem seçebilirdin, biliyorsun değil mi?” dedi.

Suratına bön bön baktım, ne demek istediğini anlamamıştım.

“Geçen günkü konuşmama kulak misafiri oldun,” dedi yavaşça, sanki bunu üstüne basa basa söylemek zorunda kaldığına şaşırmış gibi. “Hayatımla ilgili özel detaylar öğrendin. Sen bir yazarsın. İyi bir yazarsın, artık hatırı sayılır bir okur kitlen var.”

“Ee?”

“Şantaj yaparak beni seninle iş birliği yapmaya zorlayabilirdin. Koşullarını kabul etmediğim takdirde okulla ya da aile ilişkilerimle ilgili sıkıntılarımla hakkında bomba etkisi yaratacak bir şeyler yazmakla tehdit edebilirdin. Bunu *karşılıklı fayda sağlayan* bir anlaşma hâline getirmek zorunda değildin.” Bunu söyleme biçiminde hâlâ hafif bir alaycılık vardı ama kasvetli bakışları beklediğimden daha ciddiye.

“Bu... hiç aklıma gelmedi,” dedim bütün dürüstlüğümlle. Hem bu düşünce hem de zihninin bunu düşünecek kadar hızlı çalışması beni şaşırtmıştı. Tehditler ve şantajlar onun dünyasında sık rastlanan şeyler olmalıydı.

“Hiç aklına gelmedi demek,” diyerek sözlerimi tekrarladı. Sonra ifadesi yumuşadı, bana yaklaşıp, “Fikrini değiştirmek için artık çok geç. Şimdi başlıyoruz, değil mi?” diye sordu.

“Ha?”

“O zaman bu güzel bir fırsat,” dedi önce bizi, sonra loş, sıkış tepiş depoyu ve hemen dışarıdaki gürültülü kalabalığı işaret ederek. Ben daha ne önerdiğini tam olarak anlayamadan bir elini zaten dağınık olan saçlarında gezdirip gömleğinin bir düğmesini açtı ve hafifçe şişip kızarana kadar dudaklarını ısırdı. Sanki...

Sanki az önce burada öpüşüyormuşuz gibi.

“Ee?” Beklentiyle beni izledi. Neredeyse *sıkılmış* gibi görünüyordu.

Sanırım bu onun için önemli bir şey değildi. Onun gibi aktörler her zaman öpüşme sahnelerinde yer alırdı. Aslında öpüşmekten de öte sahneler çekmiş olma ihtimali vardı. Bir oda dolusu insanın içinde profesyonel kameralar dudaklarına odaklanırken hem de.

Ama benim bir erkekle öpüşmeye en yaklaştığım an yedinci sınıftayken laboratuvar partnerimle yaşadığım bir andı. Bir kurbağa diseksiyonu sırasında aynı anda arkamızı dönünce dudaklarımızın birbirine değmesine bir santim kalmıştı. O paniğe kapılıp tuvalete kaçmış, yol boyunca da sanki zehirlenmiş gibi tükürerek ağzını ovuşturmuştu. Bense oturduğum yerde utançtan büzüşmüş, yerin yarıp beni yutmasını dilemiştim.

Bu talihsiz olaydan birkaç ay sonra o okulu geride bıraktığım için de oldukça sevinmişim.

Her neyse, bunları Caz’a söyleyecek değildim. Muhtemelen bana güler ya da daha kötüsü *acırdı*. Bu yüzden her zaman cebimde taşıdığım renkli dudak kremini çıkarıp dudaklarımın

çevresine sürerek ne kadar gülünç göründüğümü düşünmemeye çalıştım. Yani az önce ateşli bir öpüşme seansından çıkmış birinden çok bir palyaçoya benziyor olma ihtimalim vardı. İnsanlar öpüşme seansından düzgün çıkar mıydı ki? Yoksa ruhani bir denizkızının denizden zarifçe çıktığı gibi mi çıkarlardı? Hayır, bu da kulağa pek doğru gelmiyordu...

Her neyse.

“Nasıl görünüyorum?” diye sordum Caz’a.

Bir anlığına beni düşünceli bakışlarla inceledikten sonra ifadesinde bir şey değişti. Resmen *kişiliği* değişti. Sanki bir kamera açılmış, Caz da yeni bir role, farklı bir karaktere bürünüyormuş gibiydi. O kadar hızlı geçiş yapmıştı ki bu hâli beni telaşlandırmıştı.

Sonra atkuyruğuma uzandı. “İzin verir misin?”

Ne demek istediğini anlamasam da gülümsedim ve kaçma dürtüsüne direnerek başımla onayladım.

Sonra Caz’ın uzun parmakları saçlarımın arasına daldı ve atkuyruğumu çekiştirerek çözdü. Hareketleri o kadar hafif ve hızlıydı ki kafa derimde hoş bir karıncalanma dışında hiçbir şey hissetmedim. Aslında çok sıradan bir hareketti ama ellerinin saçlarımdayken gözlerinin üzerimde olduğu o kısacık anda... *bir şey* hissettim. Utanca benzeyen ama hiç de öyle olmayan bir şey.

Sonra o his kayboldu. Caz uzaklaşıp kapıya döndü ve omzunun üzerinden bana baktı. “Hazır mısınız?”

Değildim. Hem de hiç hazır değildim.

Karşımda duran çocuğa –mükemmel saçları, cazibesi ve hayran ordusu olan bu güzel aktöre, herkesin yerinde ya da birlikte olmak istediği kişiye– güvenemeyeceğimi biliyordum. Ama şu anda elimdeki en iyi seçenek buydu.

“Elbette,” dedim, olabildiğince coşkulu bir sesle.

Bana inanmış görünüyordu çünkü beni öne doğru itip kapıyı ardına kadar açtı.

Depodan çıktıktan sonra bir süre kimse bizi fark etmedi.

Öğrenciler okul koridorlarında koşturmaya devam ediyordu. Koridorun bir ucundan diğerine arkadaşlarına sesleniyor, sonraki derslerine gitmek için kitap ve çantalarını almaya çalışanları itip kakıyorlardı. Kimse dönüp dağılmış saçlarımıza ve şişmiş dudaklarımıza bakmayınca tam bir saftirik gibi bunun düşündüğüm kadar büyük bir olay olup olmadığını merak etmeye başladım.

Ama sonra bir anda *herkes* bizi fark etti.

Bir film sahnesi kadar dramatik değildi elbette. İnsanlar oldukları yerde donup kalmadı, merdivenden tökezleyerek inmedi ya da şok içinde çantalarını düşürmedi. Ancak kalabalığın uğultusunda bariz bir düşüş, ara belleğe alınan videolardaki gibi bir duraklama oldu.

Etrafımızdan fısıltılar yükselmeye başladı.

Hakkını yiyemem, Caz hiç tedirgin görünmüyordu. Hoşlandığı kızı öperken yakalanmış ancak dünyanın bunu öğrenmesini umursamayan bir adamın kendini beğenmiş, hafif utangaç ifadesini takınmıştı.

Oysa ben o sırada ne yapacağımı bile bilemiyordum. Yüzüm kızarmış, tenim kaşınmaya başlamış, birkaç tel saçım dudak kremime yapışmıştı. Keşke iki günde sıradan bir kızıdan ilgi odağı birine dönüşmek zorunda kaldığınızda ne yapmanız gerektiğini söyleyen bir rehber olsaydı. Herkes şok içindeydi.

Solumda duran biri, "Aman Tanrım," dediğinde bu sözler diğerlerini tetikleyerek birkaç yüksek sesli tepkiye neden oldu.

"Aman *Tanrım*."

"Şunu görüyor musun? Bu Caz Song ve..."

"Kızın kompozisyonundaki kişi *o* muymuş?"

"Brenda'ya söyle. Aklını kaçırarak, lanet olsun..."

Caz'la birlikte omuzlarımız birbirine değecek kadar yakın hâlde edebiyat dersine doğru yürürken bir düzineden fazla gözün bize dik dik baktığını hissedebiliyordum.

Kapı eşiğinde duran Caz bana, "İyi misin?" diye fısıldadı, bir elini omzumun arkasındaki çerçeveye dayamıştı. Filmlerde, müzik kliplerinde ve gerçek hayatta çiftlerin bu şekilde durduğunu binlerce kez görmüştüm. Ama benim için yepyeni bir histi.

Tabii bunu belli etmedim.

"Evet," dedim elimden geldiğince kayıtsız görünmeye çalışarak. "Tabii ki iyiyim. Ya sen?"

Caz bir anda gülünce sorumun kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ettim. Neden iyi *olmasındı* ki? O bir aktördü, ünlü biriydi. İlgi görmeye alışkındı.

Sınıflara girmemiz için son bir uyarı olan zil tekrar çaldı. İçeri girdiğimizde oturan herkes bize bakıyordu.

Gözlerimi kaçırıp aceleyle her zaman yalnız oturduğum ortadaki sıraya ilerledim. Ancak Caz, sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi yanımdaki boş sandalyeye yerleşti.

Ona resmen aval aval baktım.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım. Bu konuda resmî bir kural olmamasına rağmen herkes sınıfların kesin olarak farklı bölgelere ayrıldığını biliyordu: Önde başarılı, akademik olarak yetenekli çocuklar, arkada popüler ve sportif çocuklar, ortadaysa diğerleri. Caz'ın arka sıralardan buraya geçmesi, birinin Kuzey Kore sınırından dışarı adım atması gibi bir şeydi.

"Böylesi daha kolay," dedi sandalyesini geriye yatırarak.

Bay Lee sınıfa girip birlikte oturduğumuzu görünce hafif ama gözle görülür bir şaşkınlık yaşadı ve çalışma kâğıtlarını dağıtmaya başladı. Caz hemen defin törenleriyle ilgili okuma metninin bir köşesini yırtıp üzerine bir şeyler karaladıktan sonra buruşturduğu notu bana uzattı.

Bunu yaparken gözlerini dümdüz karşıya dikmişti, yüzünde ilgisiz ve boş bir ifade vardı.

Ben de bu kadar iyi bir aktör olabilirdim. Bir elimle notu düzeltirken bir yandan da çalışma kâğıdına tarihi not etmekle meşgulmüş gibi yaptım.

Yırtık kâğıdın ortasında telefon numarası yazıyordu.

Tabii ya. Alttaki boşluğa kendi numaramı yazıp yırttım ve öğretmenin başını çevirmesini bekledikten sonra notu çaktırmadan ona geri verdim.

İlk kez bir erkeğe numaramı veriyordum ama sanki banka soygunu organize ediyormuşum gibi hissettim. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Anlaşmanın işe yaraması için işleri tamamen profesyonel tutmamız gerekiyordu.

Öğleden sonra odama döndüğümde Craneswift'in e-postasını yanıtladım.

Üç cümlecik bir e-postayı yazmak bile tam bir saatimi aldı. Bu sürenin yarısı ünlem işaretini nerede kullanacağımı ya da kaç tane koymam gerektiğini düşünmekle geçti. Kendimi savunmam gerekirse çok hassas bir denge kurmam gerekiyordu. Örneğin arka arkaya iki ünlem işareti kullanırsam aşırı hevesli ya da muhtaç görünme ihtimalim vardı. *Hiç* ünlem işareti kullanmazsam da söylediğim her şey kulağa tuhaf biçimde duygusuz ve soğuk gelecekti. Sonunda ihtiyatlı davranarak *teşekkürler* dedikten sonra sadece bir ünlem ekledim.

Ardından e-postayı nasıl sonlandıracağıma karar vermeye çalışarak (internetteki araştırmalarımda biri *Saygılarımla* ifadesini önerirken, diğeri buna ahlaki olarak karşı çıkıyordu) bir yarım saat daha kaybettim.

Profesyonel Çalışan olmak böyle bir şeyse açıkçası ben böyle bir şey yapmak istemiyordum.

E-postayı gönderdikten sonra üniformamı çıkarıp yatağıma uzandım. Craneswift'ten ertesi sabaha kadar dönüş almayı bek-

lemiyordum. Ama çok geçmeden telefonuma yeni bir e-posta bildirimi geldi.

Sarah Diaz beni aramak istiyordu.

Hem de şimdi.

“Aman Tanrım,” diyerek ayağa fırladım. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. “Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.”

E-postaya numarasını eklemişti. Numarasını dikkatlice tuşlayıp her rakamı iki kez kontrol ettikten sonra titreyen ellerle arama düğmesine bastım. Arama ekranı görünürken odamın boş beyaz duvarlarını izleyerek nefesime odaklanmaya çalıştım.

Sarah üçüncü çalışta telefonu cevapladı.

“Alo?” Sesim çok yüksek ve titrek çıkmıştı. *Yedi yaşında* bir çocuk gibiydim. Boğazımı temizleyerek, “Beni duyabiliyor musunuz?” dedim. Off, şimdi de çok kısıktı.

Ben daha nasıl düzgün konuşulduğunu hatırlamaya çalışırken Sarah Diaz, “Merhaba Eliza, seni duyabiliyorum,” dedi, annemin müşterileriyle konuşurken takındığı o pürüzsüz, net, aşırı profesyonel ses tonuyla.

“Merhaba,” diyerek kadının sözünü sebepsiz yere tekrarladım. *Kendine çekidüzen ver.* “Bayan Diaz, sizinle tanıştığım çok memnun oldum.”

“Bana Sarah diyebilirsin.” Sonra sanki telefondaki gerginliği ve hayranlığı hissetmiş gibi hafif bir kahkaha attı. “Bu kadar erken aradığım için özür dilerim. Umarım çok meşgul değilsindir...”

“Hayır, hayır, hiç meşgul değilim,” diye alelacele cevapladım. “Hiçbir planım yoktu. Acayip müsaitim. Ben zaten hep müsaitim.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi. Sesinde ciddi bir tını vardı. Arka plandan yazıcının alçak uğultusuyla klavye tıkırtıları geliyordu. Onu şehre tepeden bakan ofisinde, önünde dumanı tüten bir kapuçinoyla siyah şık bir ofis masasının arkasında

otururken hayal ettim. Orta sehpanın üzerine de parlak dergiler yayılmıştı. Böyle bir hayat yaşamak nasıldı acaba? Onun gibi olmak? “Öncelikle kompozisyonu çok beğendiğimi ve staj teklifimizi kabul ettiğin için ne kadar mutlu olduğumu söylemek isterim. Bildiğin gibi okur kitlemizi genişletmeyi ve daha genç okurları sitemize çekmeyi umuyoruz. Bu yolda bizi başarıya taşıyacak o *mükemmel* kişinin de sen olacağını düşünüyoruz. Yazdığın kompozisyonda gençlerin ilgisini çekecek otantik ve genç bir enerji var ama aynı zamanda yaşça daha büyük mevcut okur kitlemize de hitap edecek derinlikte...”

Tamam, bunu dikkatle dinle, dedim kendime, telefonu kulağıma mümkün olduğunca yaklaştırarak. Öyle ki tenime değen ekran ısındı. *Dikkatle dinle. Her kelimesini ezberle. Sarah Diaz gibi biri tarafından övülme şansını bir daha yakalayamayacaksın.*

Ama Sarah’nın konuşmasını dinlemem gerektiğini kendime hatırlatmaya ve onunla telefonda konuşmanın tuhaflığına şaşırmaya o kadar odaklanmışım ki söylediği tek bir şeyi bile anlamadım.

Sonra bir baktım ki dediklerinin hepsini kaçırmışım. Kendime geldiğimde, “Bunlar sana uyar mı, Eliza?” diye soruyordu.

“Şey...” Şaşkınlığım yüzünden hat parazite boğulurken paniğe kapılmamaya çalıştım. Ya evet diyecek ve neyi kabul ettiğimi daha sonra öğrenecektim ya da son beş dakika içinde söylediği her şeyi tekrarlamasını isteyip aptal gibi görünme riskini göze alacaktım. Of ya. Annem böyle bir durumda ne yapardı? “Pardon, son kısmı açıklığa kavuşturabilir misiniz? Karar vermeden önce her şeyi tam olarak anladığımdan emin olmak istiyorum.”

Sarah hâlâ aynı hoş ve profesyonel ses tonunu koruyarak, “Evet, elbette,” dedi. “Şu anda sitemizde *Aşk ve İlişkiler* kategorisinde haftalık bir blog yazısı yayınlamayı düşünüyoruz. Bunu ilişkinizle ilgili bir tür takip ya da güncelleme olarak düşünebilirsin, birlikte neler yaptığınızı, nerelerde buluştuğunuzu falan yazabilirsin. Ne kadar çok ayrıntı olursa o kadar iyi.

Okurlarımızın bu yolculukta *seninle* birlikte olduklarını hissetmelerini istiyoruz. Bir yandan sosyal medyada da paylaşımlar yapman harika olur, tercihen Twitter’da çünkü en fazla takipçi topladığın yer orası gibi görünüyor. Tabii bu sana kalmış bir şey. Haftada toplam on beş saatten fazla zamanını almayacağız. Ah, ayrıca altı aylık dönemin sonuna doğru seçtiğin herhangi bir konuda daha uzun bir makale yazmanı *çok isteriz*; buna ilkbaharda yayınlayacağımız basılı sayımızda yer vereceğiz. Ne düşünüyorsun, Eliza?”

“Tamam,” dedim sakince, sanki ona hayır diyebilirmişim gibi. “Kulağa hoş geliyor.”

“Ah, harika!” Her nasılsa gülümsediğini *duyabiliyordum*. “Erkek arkadaşının bu durumu sorun etmeyeceğinden emin misin? Sonuçta bir anda göz önünde olmaya başlayacaksın. Özellikle de ikinizin daha çok genç olduğu düşünülürse...”

Anlaşılan henüz Caz’dan haberi yoktu. Ona hemen söylemek istedim. Buna çok sevinebilirdi, ne de olsa yarı ünlü biriyle çıkmaktan daha fazla haber değeri taşıyan ne olabilirdi ki? Ama durakladım. İkincil bir kaynaktan öğrenmesi daha iyi olabilirdi. Bu şekilde daha inandırıcı olurdu.

“Sorun edeceğini sanmıyorum,” diyerek güvence verdim ona. “Göz önünde olmak onun işi.”

Yüksek sesle güldü, muhtemelen şaka yaptığımı düşünüyordu.

Staj sözleşmesinin detaylarını teyit ettikten sonra şaşkınlıkla telefonu kapayıp e-postamı kontrol ettim. Hâlâ halüsinasyon görmediğime ikna olamıyordum. Ama işte oradaydı, söz verdiği gibi üzerinde adım yazan sözleşme karşımda duruyordu. *Gerçekti*. En sevdiğim yayın organı olan Craneswift, onlar için *çalışmamı* istiyordu.

Gözlerim bulanık görmeye ve kalbim yerinden fırlayacak gibi atmaya başlayana dek e-postaya bakıp durdum. Sonra yumuşak, boğuk bir kahkahayla yatağıma yığıldım.

“Hayata bak be!” diye fısıldadım kendi kendime.

Bu hafta ikinci kez –hem de üst üste iki gün– kendimi Caz Song’la bir malzeme deposunun içinde bulmuştum.

Kapıyı arkamızdan kilitlerken Caz, “Ciddiyim, daha iyi bir buluşma noktası bulmalıyız,” diye mırıldandı. Sabahın erken saatleriydi, derslerin başlamasına daha vardı.

“Bu kadar popüler olman benim suçum değil,” dedim seşimdeki gıcıklığı gizlemeye çalışarak ama başaramadım. Birkaç dakika önce bir koruma edasıyla onu dirseğinden tuttuğum gibi heyecanlı öğrenci kalabalığının arasından uzaklaştırmak zorunda kalmıştım. “Her neyse, burası *o kadar da kötü* değil.” Raflardaki dört farklı marka dezenfektanla ayaklarımın dibindeki bir yığın sarı-yeşil süngerini işaret ettim. “Aslında epey stok yapılmış. Çok pratik. Deprem falan olsa burada gül gibi yaşar gideriz.”

Caz kahkaha ya da alaycı bir gülüş olabilecek kısık bir ses çıkardı. “Peki, şimdi bu depoyu allayıp pullamayı ya da her ne yapıyorsan onu yapmayı bırak ve bana neden kendimizi yine burada bulduğumuzu söyle.”

“Bugün nasıl davranacağımız konusunda net bir fikir birliğine vardığımızdan emin olmak istedim. Flört açısından yani.”

Bana *bu kadar mı?* der gibi baktı. “Peki bunu bana mesajla söyleyemez miydin?”

“Dün meşguldüm,” diye açıklamamı yaptım. Doğruyduda –sözleşmenin detaylarını gözden geçirip Sarah’ya profesyonel bir cevap yazmak için saatlerce uğraşmıştım– ama tamamen

değil. Ona okul dışında telefonla doğrudan ulaşmak biraz korkutucu geliyordu.

Tamam, biraz falan değil, *çok* korkutucuydu.

Caz başını iki yana salladı. “Konuşacak ne var ki?” Ben daha cevap veremeden aniden sahte bir dehşete kapıldı. “Sakın bana başka bir PowerPoint sunumu hazırladığını söyleme...”

“Hayır,” dedim gözlerimi devirerek. Gerçi dün gece bir an bu fikri düşünmediğim söylenemezdi. Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. “Kararlaştırmamız gereken *çok şey* var; inandırıcı bir yalanın anahtarı tutarlılıktır. Mesela... bilmiyorum işte, sınıfa birlikte mi gideceğiz? Her derste yanıma oturmayı mı planlıyorsun? Öğle yemeğini birlikte mi yiyeceğiz? Birlikte yemek kalıcı mı olacak? Beni arkadaşlarıyla tanıştıracak mısın? Aylardır birlikte olduğumuza göre arkadaşlarının adını bilmeli miyim? Biri ailen hakkında bir şey sorarsa onlarla tanışmış gibi mi davranmalıyım? Biri bana karın kasların olup olmadığını sorarsa onlara var mı demeliyim?”

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, evet.”

Ona baktım. “Evet mi?”

“Biri karın kaslarım olup olmadığını sorarsa, evet de.” İki kolunu uzatıp ağır ağır esneme hareketi yaptı; tıpkı güneşlenen bir kedi gibi. O kadar uzundu ki parmakları deponun tavanına kadar ulaşıyordu. “İmajım için iyi olur.”

“Güzel. O zaman *sen de* herkese benim harika öpüştüğümü söyleyen iyi olur.”

Kocaman ve alaycı bir tavırla sırtıttığında ortaya çıkan gamzelerini ilk kez fark ettim. Bunun bana hiçbir faydası olmazdı. Yine de... “Anlaştık.”

“Peki o zaman... harika.”

“Harika.”

“Anlaştık.”

“Anlaştık,” diye sözlerimi tekrarladi, yemin ederim şu anda sadece damarıma basmak için konuşuyordu.

"*Mükemmel*," diyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Şimdi daha önemli detaylara geçelim. Sınıfa birlikte yürüyeceksek..."

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

Dün hissettiğim o belli belirsiz öfke tekrar kabardı. Cidden. Caz Song televizyon ekranlarında arzıendam ederken çok daha çekiciydi. "Zaten bir şey söylemiyor muydun?"

"O zaman başka bir şey söyleyebilir miyim?" Caz kabul etmemi beklemeden elini havaya kaldırıp, "Bak, bu tutarlılık meselesini ciddiye aldığın için seni takdir ediyorum ama belki de... bak sadece *belki* diyorum, her detayı önceden planlamak gereksizdir? Rollerimize bürünüp işleri doğal akışına bıraksak olmaz mı? Böyle daha inandırıcı olur."

Doğal akışına bırakmak. Sanki şu anki durumumuzda doğal olan ya da olabilecek herhangi bir şey varmış gibi.

"Bu korkunç bir fikir bence," dedim. Olayları akışına bırakma fikri avuçlarımdan terlemesine neden oluyordu. Her şeyi tüm ayrıntılarıyla planlarsak bazı şeylere sınırlar koyabilirdik. Sınırlar koymak da en azından birtakım şeylerin benim kontrolümde olacağı anlamına gelirdi.

"Neden?" diye sordu pes etmeden. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Gıcık olmaya başlamıştım. "Korkmuyorum." Sonra ses tonumdaki bariz yalanı fark ederek saldırıya geçtim. "Peki *senin* güzel, etraflıca düşünülmüş bir planla alıp veremediğin ne?"

Derin bir nefes verdi. "Bir derdim yok. Şu anda hâlihazırda zaten *bir sürü* güzel, iyi düşünülmüş plana uyuyorum, anlıyor musun? Mesleğimin gereği bu."

Bu sözler kısa süreliğine de olsa bocalamama yetmişti.

Caz, "Beni kırma," diye ısrar etti. "Sadece bir günlüğüne. İşe yaramazsa, *senin* yöntemini deneyebiliriz."

Hayır, teşekkürler. İlk zil çaldığında kelimeler çoktan dilimin ucunda bekliyordu. Sabah zili hep diğerlerinden daha gürültülü

çalardı, en az üç sokak öteden duyulabilecek korkunç uzunlukta bir çığlık gibi. Sanırım amacı öğrencileri sınıfa daha hızlı girmeye teşvik etmekti ama sırf zil sesini duymaktan kaçınmak için okula on dakika geç gelenler olduğunu biliyordum.

Koridorda zil sesi yankılandığında irkildim. Pazarlık edecek vakit olmadığından Caz'a sert, *kes şu saçmalığı* diyen bir bakış atarak, "Tamam. Ama sadece bugünlük," dedim.

Bunu söylediğime ânında pişman oldum.

Okul yerleşkesinin en ucundaki eski son sınıf binasından çıkıp yapış yapış yaz sıcağı altında ilk dönem matematik dersine yürürken henüz utanç verici bir şey yaşanmamış olması şaşırtıcıydı. Sınıf arkadaşlarımız bizimle mesafelerini koruyor, sadece başka yöne baktığımızı düşündüklerinde gözlerini üzerimize diyorlardı. Tepemizdeki gökyüzü öyle maviydi ki o bile sahte görünüyordu.

Yan yana yürürken Caz'ın sessizliğini koruması takdirimi kazandı. Garip bir sessizlikten daha kötü bir şey varsa o da sessizliği doldurmak için yapılan anlamsız konuşmalardı.

Derken, hiçbir uyarıda bulunmadan elime uzanıp uzun, ince parmaklarını benimkilere değdirdi. Sonraki hamlesinin ne olacağını kestiremedim.

Sanki vücudum savunma moduna geçmiş gibi düşünmeden –ne yaptığımı bile *fark etmeden*– elimi hışımla çekip bileğine bir tane yapıştırdım.

Genelde filmlerdeki dramatik hesaplaşma sahnelerinde duyduğunuz türden korkunç, dehşet verici bir şaplak sesi çıktı.

Sesiz bir duraklama yaşandı. Ardından...

"Ne oluyor *be*?" dedi. Kızılmaktan çok şaşkın görünüyordu. Elini tekrar kendine çekse de teninin kızardığını görebilmiştim. "Neden bana vurdun?"

“Ö-özür dilerim,” diye geveledim. Suratımın yandığını hissedebiliyordum, onunkilere sadece bir anlığına temas etmiş olsa bile parmaklarım karıncalanmıştı. “B-bilmiyorum. Sadece hazırlıksız yakalandım.”

“*Erkek arkadaşının* elini tutmasına mı?” diye sordu, kafası karışmış gibi.

“Evet. Hayır. Yani...” İçimi çektim. Bakışlarımı kaçırıp bizi bu saçma sapan duruma soktuğum için kendime ve artık çok daha saçma olan dayanılmaz bir itiraf yapmak zorunda kalmama lanet ettim. Kimsenin bizi duyabileceğini sanmasam da her ihtimale karşı sesimi alçaltarak, “Daha önce hiçbir erkekle el ele tutuşmadım,” dedim.

“Nasıl yani?” Caz’ın adımları yavaşladı. “Hiç mi?”

Bu iş hoşuma gitmeyecek kadar kişiselleşmeye başlamıştı. Ona vurduğum için kendimi hâlâ kötü hissettiğimden başımla onaylayarak, “Evet. Daha önce hiç kimseyle çıkmadım, yani...” dedim.

Sözlerim sıcak havada asılı kaldı. Şimdi binanın önündeydik, her yer koyu asfalt ve yemyeşil, suni çimlerle çevrelenmişti. Neyse ki sohbetimize sınıf arkadaşlarımızın gözlerinden ve kulaklarından uzakta devam edebileceğimiz yeterince boş alan vardı da Caz inanamayarak sözlerimi tekrarladığında kimse bizi duymadı.

“Daha önce *hiç* kimseyle çıkmadın. Hem de hiç.”

“Evet,” diye mırıldanırken sanki kendi utancımı yenmeme faydası olacakmış gibi daha hızlı yürümeye başladım. Demek istediğim, benim yaşında birinin romantik geçmişinin olmaması o kadar da utanç verici değildi. Sadece... Caz Song bu konuda konuşmak isteyeceğim son kişiydi. Caz Song’da bir insanın isteyebileceği her şey vardı; o, reddedilme, yalnızlık ya da terk edilme konusunda hiçbir zaman endişelenmek zorunda kalmayan biriydi. Resmen cazibenin sözlük anlamıydı. Hakkında okuduğum haberlere göre daha önce en az üç ilişki yaşamıştı, bunlar modeller ya da muhteşem rol arkadaşlarıydı.

Tek söylediği, “Vay be,” oldu. Sanki bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi beni incelediğinin farkındaydım. Tenim ısınmaya başlamıştı ve bunun sebebi yakıcı güneş değildi. “Peki o zaman... aşkla ilgili onca şeyi nasıl yazabildin?”

En azından kolay bir soruydu. “Hepsi uydurma,” dedim, sesimin inandırıcı çıkmasına sevinerek. “Duygusal zırvalar işte. Sadece ödevden not alabilmek için yazdım.”

Caz başka bir şey sormadı ya da sınıfa yaklaşırken tekrar elimi tutmaya kalkışmadı. Güzel. Kendi kendime böylesinin daha iyi olduğunu söyledim. Harikaydı. Gizliden gizliye film gibi bir romantizm arzuladığımı ya da bu tür şeyleri önemsemediğimi düşünmesinden çok daha iyiydi.

Aşka inanmıyor değildim, insanların aşklarına tanık olmuştum. Annemle babam lisede tanışmış mesela. Annem sınıf başkanırken babam da okula hep buruşuk gömleklerle gelen ve ödevlerini iki gün geç teslim eden sessiz, gizemli bir çocukmuş. Aynı sırayı paylaşmak zorunda kalınca sıranın altından birbirlerine notlar vermeye başlamışlar. Notların ardından öğle yemekleri gelmiş, bu da randevulara dönüşmüş ve sonunda ciddi, uzun vadeli bir ilişki yaşamaya başlamışlar. En nihayetinde de çok farklı bölümlerde okumak için ülkenin farklı uçlarındaki farklı üniversitelere gitmişler ancak mesafe onların aşkına engel olamamış.

Onca yılın ardından, çoğu evliliğin durgunlaşmaya ve bozulmaya meyilli olduğu bir dönemde olmalarına rağmen birbirlerini hâlâ öylesine seviyorlardı ki. Yıldönümlerini atlayabiliyor ya da buluşmak için lüks restoranlara gitmiyorlardı ama annem bir keresinde babamın en sevdiği marka kavrulmuş kestaneyi almak için yağmur altında dört saat kuyrukta beklemişti ve babam da bu tür sosyal etkinliklerden nefret etmesine rağmen annemin iş yemeklerinin ve partilerinin her birine katılırdı.

Yani aşka inanıyordum. Gerçekten inanıyordum. Sadece böyle bir aşkın benim başıma gelebileceğine inanmıyordum.

“Pekâlâ, bana her şeyi anlat.”

Eski bir *sweatshirt* ve ekose pijama altıyla yatağıma uzanmıştım. Dizüstü bilgisayarım mini bir yastık yığınının tepesinde her an düşecekmiş gibi dengede duruyordu. Zoe’nin yüzü ekranın büyük kısmını kaplıyor, teni lamba ışığında beyazın doğal olmayan bir tonuyla parlıyordu. O da yatak odasıındaydı; arkasındaki tıka basa dolu kitaplığını ve duvarına yapıştırılmış Polaroid fotoğrafları görebiliyordum. Yıllar öncesine ait fotoğraflarımız.

O fotoğrafları uzaktan görmek bile onu deli gibi özlememe neden oluyordu. Tam karşımda durmasına rağmen özlem kavgularımın altına sızıp kalbimi ele geçirdi.

“Önce sen başla,” dedim yerimde kıpırdanarak. “Tarih sınavın nasıl geçti?”

Onunla tanıştığımız günden beri nasıl ki ben yazar olmayı hayal ediyorsam Zoe de Stanford’da bilgisayar bilimleri okumayı hayal ediyordu, bu da girdiği her sınavın önemli olduğu anlamına geliyordu. Bunlar onu başarıya götürecek basamaklardı.

“Ah, şu sınav. Sanırım düşündüğümden daha iyi geçti,” dedi geçiştirircesine ama hafif sinsi tebessümünden tam not aldığını anlamıştım. Daha azıyla yetinmezdi zaten.

“Entelektüel insanları severiz,” dediğimde güldü. Ben de aynı şekilde karşılık verdim çünkü o mutlu olduğunda bana da bulaşıyordu.

“Peki peki. Ama ciddiym.” Bir elini kaldırarak aniden doğruldu. “Sınav sonuçlarımı konuşmayı bir kenara bırakalım, son konuşmamızdan bu yana birdenbire *ünlü olmanı* tekrar gündeme getirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Hem şu prestijli staja kabul edilmeni lanet olası bir *dergi haberinden* öğrenmeme ne demeli?”

Tam olarak hangisinden bahsettiğini tahmin edebiliyordum. Daha dün yayınlanan haberde Caz’la sınıfa birlikte yürürken çekilmiş bir fotoğrafımız yer alıyordu. Fotoğrafı her kim çektiyse, Caz’ın elime uzandığı –benim elini tokatlamamdan hemen önceki– âni yakalamayı başarmıştı. Fotoğrafta gözlerim şaşkınlık ve belki biraz da utançla kocaman açılmış, yanaklarım pembeleşmişti. Caz’ın dudaklarında yine o ifade vardı, bir köşesi neredeyse gülümsemeye benzer şekilde yukarı kıvrılmış, bakışları bana odaklanmıştı.

“Evet, biliyorum,” demeyi başardım. “Ç-çok çılgınca.”

“Hayır, ciddiym. Şunu bir dinle bak.” Klavyesinde takır takır bir şeyler yazdıktan sonra boğazını temizleyerek okumaya başladı. “*Eliza’nın erkek arkadaşının, gelecek vadeden muhteşem Çinli-Amerikalı aktör Caz Song’un ta kendisi olduğu ortaya çıktı. En çok The Legend of Feiyan, Everything Starts with You ve Five Lives Five Loves filmlerindeki rolleriyle tanınan genç yıldız, Çin’de büyük ilgi görüyor...*”

Alelacele araya girip, “Ben bunu zaten okudum,” dedim yüzümü buruşturarak.

“Ama bu konuda fazla *ketum* davranıyorsun,” dedi Zoe. “Şu anda Weibo’da gündem olduğunu biliyor musun?”

“Evet, Caz’ın menajeri ona söylemiş.” Sonra da gururla bana bir sonraki dizisine olan ilginin şimdiden yüzde üç yüz arttığını söylemişti. Bu konuda bu kadar kendini beğenmişlik yapmasa ya da *akışına bırakmanın* daha iyi bir etki yaratacağı konusunda ısrarcı olmasa onun adına daha mutlu olurdum.

“*Caz*,” diye tekrarladı Zoe, ismini imalı imalı söyleyerek. “Peki onunla aranızda tam olarak ne var?”

İçgüdüsel olarak yalan söylemeye yeltendim ama sonra Zoe’nin olayı *bildiğini* hatırlayınca çenemi kapadım. Bu dünyada yazdığım kompozisyonun sahte olduğunu Caz dışında bilen tek kişi oydu. Bu da –ironik olarak– şu hayatta gerçeği söyleyebileceğim tek kişinin o olduğu anlamına geliyordu. “O... Kendi kariyeriyle ilgili hasar kontrolü yapıyor diyelim.”

Kaşları kalktı ama şaşırmış görünmüyordu. Zoe her zaman herkesten bir adım önde olurdu. “Ne zamana kadar?”

“Stajım bitene ve Sarah Diaz’dan bana kapıları açacak o tavsiye mektubumu alana kadar. Sonra istediğimizi elde etmiş hâlde mutlu mesut yollarımızı ayırıp bir daha birbirimizi rahatsız etmeyeceğiz.”

“Hımm,” dedi Zoe.

“Ne?”

Şaşırmış gibi masum masum gözlerini kırptırdı. “Yok bir şey.”

“Hadi ama.” Ona imalı bir bakış attım. “İkimiz de o *hımm*larmaların ne anlama geldiğini biliyoruz. Çıkar ağzındaki baklayı.”

Burnundan gülüp başını iki yana salladı. “Sadece komik olduğunu düşünüyorum, hepsi bu.”

“Komik mi?”

“Evet. Yani oturup *gerçek* bir şeyler yazsaydın, bu kadar zahmete girmene gerek kalmazdı bence.”

Midemdeki korku hissiyle savaşıarak, “Bunu söylemek için artık çok geç,” diye karşı çıktım. Gerçi o his şimdi her zamankinden daha belirgindi. Zoe’nin edebiyat dersi için yazdığım yazılardan birini sınıfta ilk okuduğu zamanı dün gibi hatırlıyordum, o zamanlar yakın arkadaş bile değildik. Yazıyı okuduktan sonra gözleri kocaman açılmış hâlde başını kaldırmış ve şu anda bile her kelimesini harfi harfine hatırladığım o sözleri söylemişti: *Hiç yazar olmayı düşündün mü? Kızım, bu işte çok iyisin. Bana*

gerçek anlamda inanan ilk kişiydi. Bir açıdan bu işi yapmak için beni teşvik etmiş, desteklemişti. Ancak şu anki durum hiç de onun istediği gibi gelişmiyordu. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, “Kompozisyon çoktan yayıldı ve iyi ya da kötü, herkes orada yazdıklarımın gerçek olduğuna inanıyor,” dedim.

“Ama belki gerçeği söyleseydin...”

Belli belirsiz homurdandım. “Şaka mı yapıyorsun? Twitter’da sırf sahte ve komik bir mesajlaşma uydurduklarından şüphelendikleri için insanları nasıl da alaşağı ettiklerini görmüyor musun? Gerçek ortaya çıkarsa, muhtemelen ömrümün sonuna kadar nefret yorumları ve ölüm tehditleriyle uğraşmak zorunda kalırım.”

Küçük kıyamet teorimi tamamlayamadan, koridordan yabancı biri Zoe’ye seslendi:

“Hey, cips alabilir miyim?”

Bir kız sesiydi. Bizim yaşlarımızda birine aıtmış gibiydi.

Zoe sandalyesinde dönerek, “Keyfine bak,” diye seslendi. Aniden son yatıya kalışımızı hatırladım, ben onun atıştırmalık dolabını yağmalarken o, saçlarını kurutuyor ve her zamanki konularla ilgili –öğretmenin henüz yanıtlamadığı e-posta, yarınki sınavın notları, ayrılmak istediği komite– yüksek sesle hayıflanıyordu. “Sadece barbekü aromalı olanlara dokunma.”

Sesin sahibi kıkırdayarak, “Anladım,” diye yanıtladı.

Zoe tekrar bana döndüğünde, “O kim?” diye sordum.

“Ah, Divya,” dedi sanki ismi tanımam gerekiyormuş gibi. Sonra dünyanın öbür ucunda, okyanuslar ötesinde olduğumu hatırlar gibi oldu. “Ay, pardon, onu tanımazsın; yeni. Ailesi şehir dışında olduğundan birkaç günlüğüne bende kalacak.”

Ağzımdan, “Ya, öyle mi?” sözleri çıktı. Oysa karın boşluğuma bıçak saplanmış gibi donuk, mantıksız bir sızı hissediyordum. *Gitmeliyimden* başka bir şey söylemeyeceğim hastalıklı bir histi bu. “Güzel.”

Zoey, “Ona merhaba demek ister misin?” diye sordu.

“Hayır, hayır, sorun değil,” dedim çarçabuk doğrularak. “Ben gideyim... siz ikiniz takılın. İyi eğlenceler. Zaten stajım için bir şeyler yazmam gerekiyor, o yüzden...”

“Peki.” Başıyla onayladı ama bakışları çoktan başka yere kaymış, dikkati dağılmıştı. Ayak seslerinin yaklaştığını ve cips paketinin hışırtısını duyabiliyordum. “O zaman yakında tekrar konuşuruz, tamam mı? Ne zaman istersen mesaj at.”

“Elbette.” Gülümsemek için elimden geleni yaptım ama dudaklarım zoraki hareket ediyordu. “Seni özledim.”

Bana hızlı, üstünkörü bir öpücük attı. “Ben de seni özledim.”

Sonra ekran karardı, sessizlikte kendi yansıma bakakaldım. Gözlerim kasvetli ve yorgun görünüyordu. Hatta hüznü. Dizüstü bilgisayarımı kapadım.

Caz anlaşılanın kendi payına düşen kısmını yerine getirdiğinden benim de kendi payıma düşeni yerine getirmem gerekiyordu. Adil olan buydu.

Bu yüzden ertesi cumartesi öğleden sonra Chaoyang Parkı'nda onunla buluşup üniversite başvuru mektuplarını yazmasına yardım etmeyi kabul ettim. Onun ya da benim evime gitmek ailelerimizin sorularına maruz kalmamıza neden olacağından ikimiz de halka açık bir ortamın çok daha iyi olacağına karar vermiştik.

Yine de Caz'la yeri ve zamanı kesinleştirirken bir randevuya çıkmaya hazırlanıyormuşum gibi garip ve gergin bir hisse kapılmaktan kendimi alamamıştım.

Temiz hava solumaya hasret apartman sakinlerini sokağa döken o masmavi, bulutlu günlerden biriydi. Böyle havalar nadiren görülüyordu. Parka giderken yolda en az bir düzine gülümseyen çiftin ve genç anne-babaların yanından geçtim; küçük çocuklar güdük bacaklarıyla peşlerinden paytak paytak

yürüyor ve suratsız ergenler gün ışığında net göremedikleri telefon ekranına odaklanmış mesaj atarak bir adım önden gidiyorlardı.

Güneş yakıcıydı, çıplak ensemde sıcak bir avuç varmış gibi hissediyordum. Önünde kiraz çiçeği desenleri olan ince pamuklu bir elbise giymiştim. Parkın olduğu bölgeye varıp bir mağaza vitrinindeki yansımamı görene kadar elbisemin ne kadar kısa olduğunu fark etmemiştim; ne zaman bir esinti olsa eteğim uyluklarıma dek savruluyordu.

“Şaka yapıyor olmalısın,” diye mırıldanıp yavaşlayarak durdum. Vitrini ayna gibi kullanarak elbiseyi daha makul bir uzunluğa indirmeye çalıştım ama bu sefer de *üst* kısmı iyice aşağıya inerek dekolte oluşturdu.

Çaresizlik içinde çabucak yansımamın fotoğrafını çekip Zoe’ye mesaj attım.

Viktorya-dönemi-ev-hanımından iş-adamının-be-şinci-karısına uzanan yelpazede bu elbise ne kadar müstehcen görünüyor? Dürüst ol.

İş adamının ikinci karısı seviyesinde diyebilirim, ilk karısının boşanma evrakları tamamlanmadan öncesi gibi düşün.

Neden?

O aktör çocuğu baştan çıkarmayı mı planlıyorsun yoksa?

Az kalsın telefonumu düşürüyordum. *KESİNLİKLE HAYIR*, diye yazmaya başladım ama tam o esnada arkamda Caz’ın yansımasını fark ettim.

“Amantanrım!” diye bağırdım. Aklım hâlâ gönderilmemiş mesajımdayken arkama döndüm. “Buraya seni baştan çıkarmaya gelmedim.”

Kara kaşlarını çattı. “Ne?”

“Hayır, hayır, bir dakika. Lütfen az önce söylediğimi unut...” Yanan yüzümü ellerimin arasına gömmemeye çalışarak boğazımı temizleyip onu normal bir tavırla selamlamaya karar verdim. “Merhaba.”

Dudakları seğirse de içimi rahatlatmak adına bana ayak uydurdu. “Merhaba.”

Aptala bağlayarak tekrar, “Merhaba,” dedim.

Sonra bakışlarım aşağı kaydı. Caz’ı okul üniformasıyla görmeye o kadar alışmıştım ki şu anda üzerinde başka bir şey olduğunu anlamam bir saniyemi aldı: deri ceketin altında düz bir gömlek, siyah kot pantolon ve birçok erkeğin nedenini anlayamadığım şekilde sevdiği beyaz Nike ayakkabı giymişti. Farklı görünüyordu. İyi anlamda yani.

Ama o hep iyi görünürdü zaten.

Bir şeylerin eksik olduğunu fark etmem için bir saniye daha geçti.

İnanamayarak, “Diz... dizüstü bilgisayarını getirmedi mi?” diye sordum onu baştan ayağa süzerek. Elinde hiçbir şey yoktu. Aslında kıyafetleri olmasa, yataktan kalkıp doğruca buraya geldiğini düşünebilirdim. “Bir defter bile mi almadın? Ya da bir parça kâğıt? Kalem? *Hiçbir şeyin* yok mu?”

Omuz silktili. “Hayır.”

Yüzüne baktım. “Bugün ne yapmamız gerektiğini hatırlıyorsun, değil mi? Üniversite başvuru mektuplarını yazmam için bana yalvardığın kısım halüsinasyon değildi...”

“Orada dur bakalım, öncelikle ben asla *yalvarmadım*,” dedi gözlerini devirerek. “Yazmayı teklif eden sendin, ben kimseye bir şey için yalvarmadım. İkincisi, bunun için senin hazırlıklı geleceğini düşünmüştüm, bu yüzden o şeyleri benim getirmemin bir anlamı yoktu.”

“Vay be.” Başımı iki yana salladım. “Amma küstahsın.”

“İhtiyacımız olan şeyleri *getirdin*, değil mi?” Sanki tartışmayı çoktan kazandığını belli eden bir gülümsemeyle omzumdaki

çantayı işaret etti. “Yani hazırlıklı geleceğin konusunda doğru tahminde bulundum.”

“İyi de ya hazırlıklı gelmeseydim?”

“Ama geldin,” dedi üzerine basa basa.

“Sen gerçekten...” Sözümü yarıda bıraktım çünkü hava kararıncaya kadar bu şekilde didişip durduğumuzu düşününce canım sıkıldı. İç geçirip elbisemi son kez boş yere çekıştirdim. “Neyse. Hadi gidip şu işi bitirelim.”

Kör edici beyaz dişleriyle bana sırıttı. “İşte aradığım ruh bu.”

Chaoyang Parkı'na en son dört yaşındayken gelmiştim. O zamanları artık hayal meyal hatırlıyorum, olayları gerçekliğiyle hatırlamaktan ziyade uzun süre derinlerde gömülü kalmış bir rüya ya da solmuş bir aile fotoğrafı gibi geliyordu. Şu anda tek hatırlayabildiğim dilimde eriyen pamuk şekerin tadı, gökyüzündeki parlak nesne –balon ya da renkli bir uçurtma– ve annemin ısıltılı yeşil gölün üzerinde yankılanan gürültülü, içten kahkahası gibi parça parça anılardı.

Yanımda Caz'la parka girdiğim anda uzun bir tatilden sonra eve dönmeye benzeyen yoğun bir dejavu ve *nostalji* duygusuna kapıldım.

Buradaki her şey çok tanıdık geliyordu: çoğunlukla *yeyeler*⁷ ve *nainailer*⁸ tarafından kullanılan paslanmış sarı-mavi egzersiz aletleri, bulanık lotus göleti üzerinde yüzen kürekli tekneler, avluya düzenli sıralar hâlinde kurulmuş pinpon masaları. Havadaki koku bile –yosun, taze açan çiçekler ve kızarmış sosisin o tuhaf, farklı aroması– adını koyamadığım bir şeyi özlememe neden olmuştu.

7 (Çince) Büyükbaba. –ç.n.

8 (Çince) Büyükanne. –ç.n.

Tek bildiğim bu hissin göğsümü sızlattığıydı.

“Daha önce buraya gelmiş miydin?”

Döndüğümde Caz’ın beni incelediğini fark ettim. Ses tonu ve ifadesi oldukça sıradan olsa da gözlerindeki dikkatli, gözlemci bakış bana kendimi çıplakmış gibi hissettirdi.

“Uzun zaman önce,” dedim gözlerimi önüme dikerek. Küçük bir çocuk çimenlikte bir çubuk *tanghulu* yiyor, meyvelerin üzerini kaplayan şeker dişlerinin arasında gürültü bir biçimde çıkırdıyordu. “Taşınmadan önce yani. O zamandan beri buraya hiç gelmedim.”

“Pek değiştiğini sanmıyorum.”

“Evet,” dedim ama yine de burada tam olarak anlamlandıramadığım farklı bir şeyler vardı. Ya da belki değişen bendim.

“Peki tam olarak nereleri ziyaret ettin?”

Sözlerini anlamayarak yüzüne baktım. “Nasıl yani?”

“Pekin civarında nereleri gezdin diyorum. Eğlence için.” Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce kaşları kalktı. “Bir dakika bir dakika, bunca zamandır buradasın ve *hiçbir yere* gitmedin mi? Döneli ne kadar oldu, iki ay mı?”

Aslında dört ay olmuştu. Ama bu durumda gerçeği söylemek benim yararına olmayacağından onu düzeltmedim.

“İyi de ben turist değilim ki,” diye söylendim kayan çantamı omzuma kaldırarak. “Çin Seddi’ni falan mı ziyaret etmem gerekiyor?”

“Hayır,” dedi. “Ama Çin Seddi dışında da gezilecek pek çok yer var. Hatta Çin Seddi’nden daha iyi yerler var. Qin Shi Huang alınmasın tabii. Bilirsin işte, sokak lezzetlerini tatmak, alışveriş merkezlerini gezmek, Wangfujing...”

“Meşguldüm,” diye çıkıştım kendimi savunmaya çalışır gibi. “Hem annemle babam buraya geldiğimizden beri aşağı yukarı her gün çalışıyor...”

“Peki seni ben götürsem?”

Caz bunu o kadar rahat bir tavırla söylemişti ki yanlış duyup duymadığımdan emin olamadım.

Yüzümdeki güvensizliği fark edip adımlarını yavaşlatarak açıklamaya girişti: “Aslında bir süredir bunu düşünüyordum. Geçen gün oldukça haklı bir noktaya değindin.”

Bu sefer onu yanlış duyduğumdan *kesinlikle* emindim. Ben de yavaşladım. “Yani sen... haklı olduğumu kabul mu ediyorsun?”

Başını kararlı bir tavırla iki yana sallayarak, “Sıkı bir plan yapma konusunda değil,” dedi. “Ama elini tutmaya çalıştığımda bana vurmakta haklısın.”

İçime içime büzülmemek için direndim. “O konuyu tekrar açmamıza gerçekten hiç gerek yok...”

“Hayır, var. Her hamlemde benden kaçmana neden olursam kimse birlikte olduğumuza inanmaz.”

“Hiç... hamle *yapmamayı* düşündün mü peki?” Ama bunu söyler söylemez kulağa ne kadar safça geldiğini fark ettim. Ve ne kadar deneyimsiz. Okulumuzdaki çiftlerin çoğu ellerini birbirlerinin üzerinden çekmezdi. Ona benimle dalga geçme fırsatı vermeden, “Peki,” diye mırıldandım alelacele. “Önerin ne?”

“Kimya eğitimi,” dedi, sanki bu gerçek insanlar tarafından kullanılan gerçek bir terimmiş gibi.

“Kimya neyi?”

“Karşılıklı oynadığım kadın oyuncularla yaptığımız bir şey. Olayın özü birbirimize daha hızlı alışmak, bu yüzden birlikte birçok aktivite yapıyoruz. Bu da aramızda kimya yaratmaya, sahnelerimizin ekranda daha doğal görünmesine yardımcı oluyor. Ayrıca birbirimizin geçmişini de öğrenmemiz gerek, böylece gafil avlanmayız.”

Duraksadım. Daha önce böyle bir şeyi üstünkörü *duymuş-tum*. Yine de, “Ne gibi... aktiviteler?” derken sesim alabildiğine temkinli çıkmıştı.

“Duruma göre değişir.” Omuz silkti. “Bazen alışveriş merkezinde takılır, çiftler için bir fotoğraf çekimine katılır ya da

hafta sonu özel bir spa merkezine gideriz. Tabii ki ikimizin aynı imkânları ve meşguliyetleri yok ama sana Pekin'i gezdirebilirim. Zaten bloğun için de daha fazla malzemeye ihtiyacın var, değil mi?"

"Doğru," dedim yavaşça, sonra sanki düşünmek ve yürümek aynı anda yapılamayan aktivitelermiş gibi geniş bir meşenin gölgesinde durdum. "Doğru. Görünüşe bakılırsa... alınma ama okul dışında epeyce vakit geçirecekmişiz gibi geliyor. Kimya yaratma işinin daha hızlı bir yolu yok mu?.."

Bana bakmadan, "Bazen yönetmenler bizi küçük, karanlık bir odaya kapatıp on dakika boyunca öpüşmemizi ister. Ondan sonra genellikle fazlasıyla samimi oluruz," dedi.

Gölgeye rağmen güneşin sıcaklığını yanaklarımda hissettim. Hızlıca, "Tamam, Pekin'de gezintiye çıkalım o zaman," dediğimde dudaklarının seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirim. Çünkü tabii ki benim huzursuzlanmamdan zevk alıyordu.

Kızarmış yüzümü gizlercesine telefonuma odaklandım. Saniyeler sonra Caz'ın telefonuna mesaj bildirimi geldi.

"*Eliza Lin'den davetiye: Yeni takvim etkinliği,*" diye yüksek sesle okudu kaşlarını kaldırarak. "*Her cumartesi saat 17.00'de kimya eğitimi.*" Sonra bir nefeste, "Elbette ama bu işe yaramaz," dedi.

"Affedersin?"

"Bu program işe yaramayacak," diye tekrar etti sakince. Bir elini cebine koyup yanından geçen bisikletlerin ve pamuk şekeri satıcılarının arasından sinir bozucu bir zarafetle süzülerek yürümeye başladı.

Ona yetişmek için koşmam gerekti. "Ne? Neden?"

"Eğlence sektörüyle ilgili fazla deneyimin olmadığını biliyorum, Eliza," dedi fazla kibirli bir tavırla. Ona laf etmemek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. "Ama ben –dedikleri gibi– fazla meşgulüm. Muhtemelen o planladığın cumartesilerin

yarısında çekimlerde ya da yolda olacağım. Tabii programıma göz atmak için menajerimle görüşebilirsin.”

Dilimi ısırarak daha hızlı yürümeye başladım. “Tamam. Tamam, haklısın. Anlıyorum. O zaman şuna ne dersin, *şimdilik* plandaki saatlerde yapalım ama olur da bir işin çıkarsa bana kırk sekiz saat önceden haber verirsin, böylece yeniden plan yaparız.”

“Kırk sekiz saat mi?” Başını iki yana salladı. “Çok uzun. Bir saat olsun.”

“Yirmi dört saat,” diye ısrar ettim. “Ayrıca bana yerini de önceden mesaj atmalısın.”

“Vay be.” Caz yarım yamalak bir kahkaha atarak elini arasından geçirince saçları rüzgârda dağılmış gibi mükemmel bir görünüm kazandı. Bu, hayran forumlarında ağzımın sularını akıtarak ağır çekimde izlediğim bir hareketti. “Menajerimle çıkıyormuşum gibi hissediyorum.”

Yüksek sesle güldüm ama midem kasılmıştı. *İşte bu*, diye düşündüm acımasızca, sıcak, yakıcı acının körelmesini dileyerek. *Gerçek bir ilişkiyi elime yüzüme bulaştıracığımın kanıtı. Sahte kız arkadaş olurken bile çekici olamıyorum.*

Caz sanki düşüncelerimi duymuş gibi arkasını döndü, gözleri koyulaşmış, ağzının kenarları daha yumuşak, neredeyse nazik bir hâl almıştı. “Şaka yapıyorum,” dedi sakince. “Menajerimden daha seksisin.” Ben daha tepki vermeden yüzünü yola dönüp sanki sonradan aklına gelmiş gibi, “Peki. Sana yeri mesaj atacığım. Ama ulaşımdan ben sorumluyum,” diye ekledi.

“Araba kullanabiliyor musun ki?”

Alaycı bir homurtuyla güldü. “Merak etme, alternatif ulaşım araçlarım var.”

“Ah,” dedim nedense onun devasa balkabağı görünümlü at arabasıyla evimin önünde belirdiğini hayal ederek. Gülmek gibi korkunç derecede uygunsuz bir şey yapmadan önce kendime içten içe kızdım. “Peki, tamam. Ama tüm masrafları yarı yarıya

paylaşacağız. Bir centilmen gibi davranıp benim için hesabı ödemeye kalkma, para işleri durumu daha da zorlaştırır.”

“Peki,” diyerek beni taklit etti.

“Harika.”

“Harika,” diye tekrarladı. Benimle aynı fikirdeyken bile beni kızdırabilmesi inanılmazdı.

“*Mükemmel*,” diye lafı yapıştırıp yanından geçtim. Arkamdan o lanet olası ben bir süperstarım gülümsemesini takındığını *hissedebiliyordum*.

Gülümsemesinin etkili olması beni ürküttü. Kalabalığın daha yoğun, yollarınsa yiyecek tezgâhlarıyla dolu olduğu köşeyi henüz dönmüştük ki karşımıza iki genç kız çıktı. İkisi de bizi görünce yürümeyi bıraktı.

Daha doğrusu, *onu görünce*.

İçlerinden biri Mandarince, “Aman Tanrım,” diye mırıldandı. Başında her an gözlerinin üzerine inecekmiş gibi duran çiçekli, sevimli bir şapka vardı. Arkadaşının kaburgalarını dürttü. “Aman *Tanrım*.”

Aman Tanrım, aynen, ben de saf bir korkuyla aynı şeyi düşünüyordum. Buraya yabancıların Caz Song’a hayranlıklarını izlemek için gelmemiştim. Sadece başvuru mektuplarını yazmak, eve gidip kanepeye kıvrılarak birkaç bölüm dizi izlemek istiyordum. Gerçi bu deneyimi benim için çoktan mahvetmişti; izlediğim *aktörün* eskiden Caz’la bir varyete programı çektiğini ya da *aktrisin* bir zamanlar onunla bir öpüşme sahnesinde rol aldığını hatırlamadan artık dizi bile izleyemez olmuştum.

Şapkalı Kız, “Sence o?..” diyecek oldu.

Arkadaşı, “Bu o,” diye cevapladı. “Kesinlikle o.”

İkisi de mümkün olduğunca belli etmeden Caz’ın yüzüne bakmaya çalıştı. Hızlı bir kaçış yolu aramasaydım (şu çalının arkasına saklansam tuhaf görünür müydüm?) muhtemelen hâllerine gülerdim.

İlk kız boğazını temizleyip gözle görülür şekilde titreyen parmaklarıyla şapkasını düzelterek Caz'a yaklaştı. Ağladı ağlayacak bir hâli vardı. "Şey, merhaba? Caz Song?"

Bir parkın ortasında size tamamen yabancı birinin sanki sınıf arkadaşımıssınız gibi adınızı söylemesi garip bir his olmalıydı. Ama ne kadar tuhaf olsa da Caz alışkın bir tavırla doğrulup tüm karizmasını ortaya koyarak onun hakkındaki ilk izlenimim olan dergi çocuğu imajına geri döndü. Mükemmel. *Fazla mükemmel.*

Onunla kıyaslandığımda nasıl göründüğümü hayal dahi edemiyordum.

Kızlara gülümseyerek, "Selam," dedi. "Nasılsınız?"

"Büyük bir hayranmızım," dedi Şapkalı Kız, sesi titriyor, kelimeler ağzından büyük bir telaşla dökülüyordu. "Rol aldığınız her diziyi izledim. Benim favorim *The Legend of Feiyan*. Hero'nun romanını *mükemmel* uyarlamışlar, tam da ilk okuduğumda hayal ettiğim gibi bir erkek karakterdi..."

Diğer kız telefonunu çıkarıp bu sohbeti kaydetmeye başlayınca paniğe kapıldım. Bütün Çinli *netizen*lerin benim bu hâlimi görmesine gerek yoktu. Elbisem hâlâ çok kısaydı. Üstelik aniden alnımdaki sivilceyi hatırlamıştım.

Ama Caz onlarla ciddi ciddi sohbet etmeye başlamıştı: bir sonraki dizisi, oyuncu arkadaşları, yaptığı diyet ve egzersiz rutini hakkında verdiği her cevap o kadar akıcıydı ki görünmez bir senaryodan mı okuyor diye merak ettim. Şapkalı Kız dikkatini bana çevirdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı, kendimi hem görünmez hem de fazlasıyla açıkta hissederek Caz'ın arkasında dikiliyordum.

"Aman Tanrım, sen Eliza Lin misin?"

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Evet..."

Şaşkınlığım karşısında yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Kompozisyonuna *bayıldım*. Yazım tarzın çok iyi."

Nabzım hızlanırken kan yüzüme hücum etti. "Ah, öyle mi?" diyebildim, hissettiğim kadar utangaç bir tonda. *Bu yabancı kız gerçekten de yazdıklarımı beğeniyor.* Bu aralar internette pek

çok insandan iltifat almıştım ama bu farklıydı, gerçek hayatta başıma gelmişti. Hem de *benim* başıma. “Teşekkür ederim. Sözlerin benim için çok değerli.”

“Hayır, gerçekten,” dedi. “Yazın şu âna dek okuduğum en iyi şey olabilir.”

Sıcaklık güneş ışığı gibi tüm bedenimi sararken ilgiyi önemsemişime karar verdim. Hatta belki biraz arzuluyor bile olabilirdim.

“Gerçek hayatta okul fotoğrafından çok daha iyi görünüyorsun,” diye ekledi tüm samimiyetiyle ve hâlâ çekim yapmakta olan arkadaşını dürttü. “Sence de öyle değil mi?”

Arkadaşı sonunda telefonunu indirip gözlerime baktığında bedenimdeki tüm sıcaklık çekildi. Bakışları buz gibiydi, ses tonu da hiç dostane sayılmazdı. “Sen Caz’ın kız arkadaşı mısın?” Sorusu neredeyse tehdit gibi çıkmıştı.

“Şey...” Kurumuş dudaklarımı yaladım. “Ben...”

“Evet, öyle,” diye cevap verdi Caz benim yerime ve herkesin şaşkın bakışları altında elini rahatça belime doladı. Teninin elbiseme dokunuşuyla PowerPoint slaytımı hatırladım: *Basit bir omuz teması ya da ara sıra sarılma (o da mutlaka gerekliyse) dışında fiziksel temas yok.* “Aslında şu anda bir randevudayız.”

Şapkalı Kız bir elini ağzına kapadı. “Aman Tanrım,” dedi yine. “Çok sevimli. İlişkinizin hayranıyım.”

Bu sırada arkadaşı yüz spazmı geçirir gibi görünüyordu. Caz beni hâlâ tutuyor olmasaydı çoktan oradan kaçmıştım.

Şapkalı Kız bakışlarımı takip ederek, “Lütfen onu görmezden gelin,” dedi. “Yıllardır senin solo hayranın, Caz. Sanırım bu habere alışmak için biraz zamana ihtiyacı var. Yine de bu *harika bir haber.* Gerçekten.”

Caz sadece gülümseyip başını sorun değil anlamında sallamakla yetindi, ben de gülümsemeye ve başımı sallamaya çalıştım. Sanki ağzımı açıp tek kelime konuşmadığım hâlde bu kızın benden ölesiye nefret etmesi çok normalmiş gibi.

İkisi ayrılır ayrılmaz –yani Caz kızın *bucket* şapkasını her yerde yanında taşıdığı anlaşılan bir kalemle imzaladıktan sonra– kolunu belimden çekti ve böylece parkın derinliklerine doğru ilerledik.

Birkaç dakika sessizlik içinde düşüncelere daldıktan sonra bana döndü. “Hey, iyi misin? Hayranlarımın biraz fazla korumacı olduğunu biliyorum ama...”

Hemen, “Hayır, sorun değil,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

Beni tartarmış gibi başını birkaç santim yana eğdi. “Emin misin?”

“Evet.” Bana şüpheyile bakmaya devam edince, “*Cidden*. O kadar hassas değilim,” diye ekledim.

“Peki o zaman...” Sakinleşmek ister gibi derin bir nefes alıp tam derinlikli bir şey söyleyeceğini umduğum anda ağzını açarak, “Az önce saçım iyi görünüyor muydu?” deyiverdi.

Şaşırmış bir hâlde, “Ne?” diyebildim.

“Saçım diyorum.” Boğazını temizleyip ensesini ovuşturdu. “Onlarla fotoğraf çektirirken iyi görünüyor muydu?”

“Bu kadar kibirli olman beni şok ediyor,” dedikten sonra arkamı döndüm. Caz Song’u gerçekten hoş, hatta *düşünceli* biri sanıyordum. Oysa tek önemseddiği şey mükemmel, yapay imajını korumaktı.

“Tamam tamam, her neyse,” dedi. “Ama cidden, sadece dışarıdan bir görüş istiyorum...”

“İyi görünüyordun,” dedim sinirle. “Sen her zaman iyi görünürsün zaten. Bunu biliyorsun.” Böbürlenmeye başlamadan önce elimi kaldırıp onu susturdum. “Ama sözlerimi bana karşı koz olarak kullanırsan saçlarını ellerimle kırparım. Anladın mı?”

Kendini beğenmiş, sinir bozucu gülümsemesi bir an soldu. Sadece filmlerde duyabileceğiniz türden abartılı, fazla derinden gelen bir sesle, “Sen nasıl istersen, aşkım,” diye cevapladı.

Çalışmak için yeterince sessiz bir yer –çevresinde yabancı otlardan başka hiçbir şey olmayan boş bir piknik masası– bulana kadar öğlen oldu. Caz tahta sedire geçip arkasına yaslandı ve başını tembelce geriye atıp yüzünü güneşe çevirerek gözlerini kapadı. Belirgin, güzel yüz hatları güneş ışığı altında puslu altın renginde parlıyordu.

Bir an aptal gibi, *Bu kadar kibirli olduğuna şaşmamalı,* diye düşünmeden edemedim. Bu kadar güzel olsaydım, ben de kibirli olurum.

Onu görmezden gelip dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üzerine koyarak boş bir Word belgesi açtım. Caz dışında bir şeye odaklanabileceğim için minnettardım.

Sayfanın yanında yeni bir Google penceresi açarak, “Üniversite başvuruların için henüz hiçbir şey yazmamışsındır diye düşünüyordum,” dedim. “Öyle değil mi?”

“Evet, yazmadım,” dedi hiç utanıp sıkılmadan. “Hiç.”

En azından dürüst davranıyor. “O zaman en baştan başlıyoruz. Önce başvurularda sorulan soruları ve konuları bulup beyin fırtınası yapmamız gerek.” Parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim. “Hangi okullara başvuracaksınız?”

“Herkesin başvurduklarına işte,” dedi sanki dişçi randevusu almaktan ya da vergi beyannamesi doldurmaktan bahseder gibi. “Annem Amerika’da geç başvuruları kabul eden birkaç iyi üniversite buldu. Michigan Üniversitesi de bunlardan biri.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Dur bakalım, hemen heveslenme.”

Güldü ama her zamanki alaycı gülüşlerinden değildi. “Evet, şey...” Bir an için bir itirafta bulunacakmış ya da bana bir sır verecekmiş gibi görününce sırtımda beklenti dolu bir enerji akımı hissettim. Ama sonra omuz silkip başını iki yana salladı. “Neyse o işte.”

“Yine söylüyorum, fazla heveslisin.”

Ben üniversite başvuru konularını araştırırken sessizliğe gömüldük. Bu yılki konu fazla sıradandı. Hatta özgünlükten yoksun olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. *Bize yaşadığınız bir zorluktan bahsedin. Bu zorluktan nasıl bir ders çıkardınız?*

Ona soruyu gösterdiğimde şöyle bir bakıp, “Evet, kulağa hoş geliyor,” dedi.

Yüzüne baktım. “Bu kadar mı?”

“Başka ne söylememi bekliyorsun? Görevini müthiş hallettin dememi mi? Örnek gösterilecek bir organizasyon becerin olduğunu mu?”

“Hayır...” İç geçirip ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı belli etmemek için elimden geleni yaptım. “Elbette bunu demek istemedim. Yaşadığın zorluklarla ilgili bir mektup yazmana yardım edeceksem bana birinci elden malzeme vermelisin. Ne bileyim, mesela yaşadığın bir zorluktan bahsedebilirsin.”

Caz bir elini yüzüne siper edip güneşi engellediğinde belirgin çene hattı ve elmacık kemikleri aniden gölgelendi. “Neden bir şeyler uydurmuyorsun?” Gözlerinde imalı bir parıltıyla bana döndü. Gölgede gözleri nasıl *böyle parlayabiliyordu?* Bu bilimsel olarak bile yanlıştı. “Sonuçta bu, senin uzmanlık alanın sayılmaz mı?”

Bu iğnelemeyi görmezden gelerek, “O kadar basit değil,” dedim.

“Neden değil?”

“Çünkü,” dedim bıkkınlıkla, “benim kompozisyonumda işe yaramasının sebebi gerçek hayattan ayrıntılar içermesiydi,

örneğin oturduğum sitede ev aramamız ya da okulumuzun yakınındaki market gibi. Kişilik özelliklerim, sesim, beni tanımlayan her şey gerçektir. Böylece okuyan herkes bunu benim yazdığımı inanacaktı. Şu anda senin hayatınla ilgili *neredeyse* hiçbir şey bilmeden koca bir mektup yazamam, özellikle de gerçeklere bağlı olması gerekiyorsa.”

Yazmak da aslında bir yalan söyleme biçimiydi, bunun hep farkındaydım. Ancak *iyi* bir yalan, *ikna edici* bir yalan, hem mantıksal olarak iyi kurgulanmış, tutarlı, hem de duygusal olarak yankı uyandıracak bir yalan söylemek zaman ve çaba gerektiriyordu. Detaylara dikkat etmek lazımdı. İçinde bulunduğum durumdaysa iş birliği gerektiriyordu.

“Bak, Caz,” dedim olabildiğince diplomatik bir tonda. “Bana sağlam, gerçekçi bir malzeme vermezsen bu makaleyi yazamam. Ayrıca sakın bana zorluk yaşamadığını söyleme çünkü şu hayatta herkes bir noktada zorluk yaşamıştı—”

“Ne kadar dramatik konuşuyorsun,” dedi kuru bir sesle. “Bunu bir tiyatro oyunundan mı kaptın?”

“Konuyu değiştirme.”

Bana cevap vermeyip sessiz kalmayı tercih etti. Geçen her saniyeyle zaten pamuk ipliğine bağlı olan sabrımın kopmanın eşiğine geldiğini hissediyordum.

“Bu *senin* üniversite başvuru mektubun,” diye hatırlattım. “Yazmak o kadar da zor olmamalı. Atla deve değil ya!”

“Senin için söylemesi kolay,” diye karşılık verdi.

“Belki deneseydin –ya da azıcık olsun önemseseydin– o zaman...”

“*Deniyorum.*” İç çekip parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Ama bu meşhur, kalpleri hızlandıran hareketinden bu kez tedirginlik akıyordu. “İşte bu yüzden sevmiyo—” Aniden durdu.

“Neyi sevmiyorsun?”

“Yok bir şey.”

“Hayır, söyle bana,” diye ısrar ettim. “Neyi, neden sevmiyorsun? Ders çalışmayı mı? Gelecek için plan yapmayı mı? Kötü olduğun konularda bir şeyler yapmayı mı?”

Cevap vermese de son tahminimi dinlerken çenesi seğirdi.

Hayal kırıklığı ve keyif arasında gidip gelirken az kalsın gülecektim. “Caz,” dedim. “Su içişine bile tapacak insanlar olduğunu biliyorum ama *aslında* daima mükemmel olmak mecburiyetinde olmadığını biliyorsun, değil mi? Yani bu kadar mükemmel olmasaydın muhtemelen senden daha çok hoşlanırdım. Eğlence sektörünün parlak bir ürünü değil de ne bileyim... daha *insani* görünürdün.”

Yüzünde kısacık bir an beliren şaşkınlık ifadesini hemen ustalıkla gizledi, daha temkinli bir ifade takındı.

“Beni şu anda böyle mi görüyorsun? Eğlence sektörünün parlak bir ürünü olarak mı?”

“Hayır,” dedim ama sonra duraksadım. “Şey. Yani bir bakıma, evet.”

Sessizleşti, gözleri bulutsuz gökyüzündeki bir renk cümbüşüne takıldı. Bir uçurtmaydı. Ejderha şeklindeki uçurtmanın yüzü rengârenk Pekin operası maskeleri gibiydi, gözlerinde altın çanlar takılıydı ve uzun, alev desenli kuyruğu esintide dalgalanıyordu.

“Sanırım... haklısın,” dedi Caz, dikkatimi tekrar kendine çekerek. Hafif bir kahkaha attı. “Komik geliyor çünkü ilk rolümü kaptıktan sonra kendi kendime, sadece politik cevaplar veren ve özel hayatıyla ilgili mühim konulardan kaçınan o yavan ünlülerden biri olmayacağıma söz vermiştim.”

“Peki sonra?”

“Sonra şöyle oldu, eski bir röportajımda çok sevdiğim bir şarkıcıdan bahsetmiştim, sonraki ay o şarkıcının uyuşturucu kullandığı ortaya çıktı, ki böyle bir şeyden *haberim yoktu*, sadece yaratıcı bir söz yazarı olduğunu düşünüyordum. Ama haberlerde durumu çarpıtıp gençleri uyuşturucuya teşvik ettiğim söylendi,

kamuoyundan özür dilemek zorunda kaldım. Ortaliğın yatışması haftalar aldı. O da ancak başka bir aktör klasik bir romandan yanlış alıntı yaptığı için manşetlere düşünce oldu. Benim olay onun gölgesinde unutulup gitti.”

O konuşurken ürkütücü bir biçimde eskiden ona bakarken gördüğüm o parlak dergi modelinden izler gördüm. Onu okul koridorunda gördüğüm o günkü korkmuş hâlimden. En azından bu kısmı anlayabiliyordum.

Tüm içtenliğimle, “Benim yanımda güvendesin. Başvuru mektubunda sadece senin anlatmak istediğin kadarını yazacağım; sözlerini çarpıtmayacağım ya da buna benzer bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum,” dedim.

Uzun bir duraksama oldu. Yumuşak bir esinti yanağıma okşayıp geçti.

Caz tekrar kafasını kaldırdığında farklı görünüyordu. Ya da bana farklı bakıyordu, gözleri siyahtan çok kahverengi gibiydi, yeni kazılmış toprağın o koyu kırmızı tonundaydı.

“Peki,” dedi sonunda. “Anlatacağım.”

Caz Song on üç yaşındayken kolunu kırmış.

Ama *kırmak* bu durum için hafif kalırmış. Kemiği resmen ortadan ikiye ayrılıp paramparça olmuş. Bazı yerlerde kemik o kadar parçalanmış ki küçük beyaz kıymıklar derisini delmiş ve neredeyse kaslarına saplanacakmış. Ona göre acı idare edilebilir düzeydeymiş. Kısa süreli bir acı ve ezilme hissinin ardından parmaklarından yayılan yanma ve sonrasında gelen uyuşukluktan başka bir şey hissetmemiş.

Oysa öylesi bir acının dayanılmaz olduğunu tahmin edebiliyordum.

Olay, tarihi bir C-dramada dublörlük yaparken yaşanmış. İlk kez oldukça önemli bir rolde oynuyor –veliaht prensin ca-

susu— ve bu işte ne kadar iyi olduğunu kanıtlamak istiyormuş. Başarılı olamazsa sırada onun yaşında, ondan daha fazla bağlantısı olan en az dört oyuncu daha varmış ve her an onun yerini alabilirlermiş.

Dublörün eğimli saray çatısının üzerinden atlaması (tabii ki teller yardımıyla) ve doğrudan bir dövüş sahnesine dalmadan önce havada çift takla atması gerekiyormuş. Tellerden biri kazara gevşemeden çatının üzerinden atlamayı başarmış. Ancak tökezleyip yanlış açıyla sert biçimde yere düşmüş. Kendini korumak için içgüdüsel olarak sağ kolunu gövdesine siper etmiş. Bu da yaptığı en büyük hata olmuş.

“Kolumun kırıldığını daha ilk anda anladım,” dedi bana göstermek için kolunu sıyırarak. Pürüzlü beyaz bir iz zayıf kaslarının ortasından bileğine kadar uzanıyordu. Hâlâ acıyıp acımadığını —ve dokunmama izin verip vermeyeceğini— görmek için parmaklarımı yara izinin üzerinde gezdirmek gibi garip ve ani bir dürtüyle savaştım zorunda kaldım. “Daha doğrusu *duydum.*”

Düşününce bile koluma hayali bir acı saplandı.

Aptalca bir şey yapmadan önce gözlerimi yara izinden ayırarak, “Ama sahneye devam ettin, değil mi?” diye tahmin yürüttüm.

“Kameralar hâlâ kayıttaydı.” Omuz silkti. “Herkes bekliyordu. Sahneyi tamamlamayı göze alabileceğimi düşündüm.”

O da kalkıp oynamış. O sahneyi, bir sonrakini ve ondan sonrakini de. İki saat boyunca hiçbir şey söylemeden sadece başını dik tutup karakterine bürünerek görevini yerine getirmiş. Sahneler bitene ve yönetmen her şeyden memnun kalana kadar. Sonra sakın bir tavırla parmaklarını hissetmediği için doktora gidip gidemeyeceğini sormuş. Onu revire götürmekle görevlendirilen personel, Caz kostümünün kalın, kat kat kolları arasından kolunu çıkarınca neredeyse çılgılık atacakmış.

Doktor da dehşete düşmüş. Caz o sırada acıdan bayılmadığına şaşırdığını söyledi. Doktora o meşhur, çarpık beyaz gülümsemesini –tüm rol arkadaşlarını ve izleyicileri kendine âşık eden gülümsemesini– takınıp, *Hadi ama, sadece bir sıyrık*, demiş.

“Peki doktor buna ne dedi?” diye sordum.

Bir elini dağınık saçlarından geçirdi. “Dürüst olayım mı? İlaçlar o noktada etkisini gösterdiği için pek hatırlamıyorum.”

“Şahane.” Burnumdan bir hırıltı çıkararak güldüm.

“Yine de yanındaki hemşireye hayranlıkla, *Ne cesur bir genç*, diye mırıldandığını *hayal meyal* hatırlıyorum. Belki birkaç damla gözyaşı bile dökmüştür.”

Alaycı bir sesle, “Ardından da ameliyathanedeki herkes yüksek sesle alkışlamaya mı başladı yoksa?” dedim.

Sahte bir şok ifadesiyle bana baktı. “Nereden bildin?”

Boğazımdan yükselen küçük, istemsiz kıkırtıyı hemen bastırdım. Neden kıkırdıyordum ki? Şu anda böyle keyifli hissetmem için bir neden yoktu.

Hayır. Kafamı toplamam gerekiyordu. Yeniden odaklanmalıydım. Buraya arkadaş edinmeye, insanlar hakkında umutlanıp tekrar tekrar hayal kırıklığına uğramaya gelmemiştim. *Bilhassa da* geçimini hissetmediği şeyleri hissediyormuş gibi yaparak kazanan Caz Song gibi biri söz konusu olduğunda.

Hiç sırası değildi.

“Devam et,” deyip arkama yaslanarak aramıza güvenli bir mesafe koydum. “Sonra ne oldu?”

Sanki ses tonumdaki değişikliği sezmiş gibi tereddüt etti. Ama bir süre sonra kaldığı yerden devam etti.

Doktor ameliyattan sonra Caz’a en az bir ay dinlenmesini tavsiye etmiş. Ama o ertesi hafta sete dönüp yönetmenle konuşarak alçılı kolunu kostümünün altına gizlemenin bir yolunu bulmuş ve sahnelerde hiçbir hareketten geri kalmamış. Tedavisinin sonraki aşamaları için hastaneye döndüğünde ya da ailesi

tarafından dinlenmeye zorlandığında bile yorganının altında gizlice senaryosuna çalışıp replikleri kendi kendine defalarca tekrarlamış.

Çekimler tamamlandığında kolu hâlâ tam olarak iyileşmemiş. Ama yönetmene ve oyuncu arkadaşlarına göre performansı olağanüstüymüş. Beklentilerin çok ötesindeymiş.

Ancak dizi hiç yayınlanmamış. Başrol oyuncusu yasa dışı yürütülen bir striptiz kulübüyle ilgili büyük bir skandala karışınca üst düzey yetkililer diziyi tamamen iptal etmenin daha doğru olacağına karar vermiş.

“Ama biliyor musun, yine de değdi,” dedi Caz, uzun bir ot parçasını parmağının etrafına yüzük gibi sararak. Hareketsiz duramıyor gibiydi. “Çok şey öğrendim.”

Bu, şirketlerin aktörlere sempati kazandırmak için uydurduğu bir saçmalık gibi görünse de şaşkınlık içinde ona gerçekten inandığımı fark ettim.

Başvuru mektupları için gerekli bütün araştırmaları yaptıktan sonra bile yazmaya başlamam normalden daha uzun sürdü. Suçu güzel havaya ya da uzaklardan gelen çocuk ciyaklamalarına ve bağırış çağırışlara atabilirdim ama dürüst olmak gerekirse asıl nedeni Caz’dı. Konuşmadığı ya da bana bakmadığı zamanlarda bile varlığını hissedebiliyordum. Sanki havadaki her molekül ona yöneliyordu. Neredeyse ondan başka bir masaya geçmesini isteyecek raddeye gelmiştim ama bu haksızlık olurdu.

Dikkatimi dağıtan bütün unsurları bir kenara bırakmayı *başardığımda* kelimeler sel gibi akmaya başladı. Zihnim berraklaştı, parmaklarım tuşların üzerinde doğal bir ritim tutturdu. Erkeklerle çıkmak, el ele tutuşmak ve kalabalık bir sınıfın ortasında dans ederek eğlenmek gibi şeyler söz konusu olduğunda cahil sayılabilirdim ama *bu* —kelimeleri bir araya getirerek anlamlı şeyler yazmak— benim doğamda vardı. Bunu hayatımın geri kalanı boyunca bütün gün durmadan yapabilirdim.

Yazmak benim yuvam gibiydi.

Son paragrafa geldiğimde Caz birkaç dakikalığına ortadan kaybolup güneş ışığı altında mücevher gibi parlayan meyvelerin sıra sıra dizildiği iki *tanghulu*yla döndü. Biri çocukken yediğim geleneksel olanlardan, çöp şişe takılmış parlak kırmızı alıçlardan oluşuyordu, diğeryse kocaman, olgun çilekler, yeşil üzümler ve iri kivi dilimlerinden. Hepsinin üzerine de bolca beyaz susam serpilmişti.

“Az önce seni o küçük çocuğun elindeki *tanghulu*ya bakarken gördüm,” diye açıkladı. Sanki sihirli bir numara yapacakmış gibi çöp şişleri uzattı. “Seç bakalım.”

Şaşkınlıkla yüzüne bakıp dizüstü bilgisayarımı yavaşça kenara ittim. Fark etmesine şaşırmıştım. Belki de etrafta bizi gözetleyenler vardır diye böyle davranıyordu. Bunun bir randevu gibi görünmesini ve ne kadar da düşünceli çocukmuş demelerini istiyor olabilirdi. “Hımmm...”

Ben bir dakika boyunca *hımlamaya* devam edince Caz, “Bunun zor bir karar olduğunu anlayabiliyorum,” diye takıldı. “Epey tehlikeli bir seçim. Önce avukatınla görüşmek ister misin? Üçüncü bir kişiye danışmak falan?”

“*Muhtemelen* buna gerek kalmayacak,” dedim ona ayak uydurarak. “Yine de seçeneklerin artılarını ve eksilerini değerlendirmek akıllıca olabilir. Bunu enine boyuna düşünmeliyim.”

“Evet, elbette.”

Bir kahkaha atıp elindeki geleneksel alıç *tanghulu*yu aldım. “Teşekkürler.”

Boştaki elini önemli değil dercesine salladı. “Sahte kız arkadaşım için her şeyi yaparım.”

Kalbim göğsümde bir dikenli tel parçasına takılmış gibi kısa süreli, açıklanamaz bir acıyla sızladı. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemeden *tanghulu*yu ağzıma götürüp üzerini saran ince katmanın dilimde çözülmesine izin verdim. Ardından bir ısırık aldım, içi o kadar ekşiydi ki gözlerim yaşardı ama

pürüzsüz, şekerli dış yüzey o ekşiliği dengeliyordu. Tadı tıpkı hatırladığım gibiydi.

Bir süre ikimiz de tek kelime etmeden sadece meyvelerimizi yedik ve hoş bir serinlik yayan yaz esintisi içinde sessizliğin tadını çıkardık. Şekerle yapış yapış olan çöp şişi yalayarak temizledikten sonra yakınlardaki bir çöp kutusuna attım. Meyvenin ağzımda bıraktığı mayhoşluğun tadını çıkararak işime döndüm.

Birkaç dakika sonra ellerimi birbirine vurarak, “Bitti,” dedim.

“Bitti mi? Ne çabuk!” Caz başını kaldırıp şaşkınlıkla bilgisayarımın ekranına baktı. *Tanghulusunu* yeni bitirmişti. “Vay be. Çok etkileyici.”

Sözlerinin aklımı bulandırmasına izin vermemeye çalışsam da içime bir zevk dalgası yayıldı ve sıcaklık ayak parmaklarıma kadar ulaştı. “Eve döndüğümde sana e-postayla gönderirim,” diye söz verip eşyalarımı toplamaya koyuldum. Tam dizüstü bilgisayarımı kapatmaya hazırlanırken Zoe’den üç yeni mesaj ve Sarah Diaz’dan bir e-posta gelmiş olduğunu fark ettim.

Hemen e-postayı açtım, kalbim küt küt atarken bundan böyle Sarah’nın her an bana, *Hey, az önce senin tam bir sahtekâr olduğunu, kompozisyonunun da tamamen yalan olduğunu öğrendim! Dünya üzerindeki her bir dergi ve yayıncı seni kara listeye aldı, herkes senden nefret ediyor. Hoşça kal!* diyen bir e-posta atabileceğine kısmen ikna olmuş durumdaydım.

Neyse ki e-postada böyle bir şey yazmıyordu. En azından şimdilik.

Eliza!

Sadece bu akşam yayınlanacak blog yazının nasıl gittiğini kontrol etmek istedim. Twitter’ına gelen yorumlara bakıyordum da herkes sen ve Caz’ın birlikte başka bir fotoğrafını (mümkünse daha az bulanık olan bir fotoğrafı) görmeye can atıyor.

Bir selfie bile harika olurd–

“Eliza? İyi misin?”

Dizüstü bilgisayarımı kapayıp Caz’a döndüm. “Evet,” dedim olabildiğince neşeli görünmeye çalışarak.

Daha sözcükler ağzımdan çıkmadan yüzüm yanmaya başlamıştı. “Birlikte bir selfie çeksek sorun olur mu? Şu anda yani? Stajım için?” Vay be, bunu sormanın daha garip bir yolunu bulamazdım gerçekten.

Dudaklarına kendinden memnun, sinir bozucu, balı andıran bir gülümseme yayıldı. “Tabii. Hayranım olmayan biri için *her şeyi yaparım.*”

Yüzüm yanmaya devam etti. “Bunu söylemeyi kesecek misin?”

“Hayran kulübüme katıldığında keserim.”

“Yani asla,” dedim kesin bir dille.

Ekranı ayarlarken tek söylediği, “O kadar emin olma,” oldu.

Beni bunu yapmaya neyin ittiğini, bana bu cesareti neyin verdiğini –gerçekten iyi olduğunu bildiğim bir başvuru mektubu yazmış olmanın verdiği adrenalin hâlâ had safhada olduğu için mi, bunaltıcı sıcak yüzünden beynimin dürtülerimi kontrol eden kısmı işlevsiz kaldığı için mi yoksa yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi bozmak istediğim için mi– bilmiyorum ama tam fotoğrafı çekmek üzereyken parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurdum.

Klik.

Kamera yanıp sönerik öpücüğü sonsuza dek zamana nakşedince geri çekildim. Birden ağzımla, yüzümle, ellerimle ne yapacağımı bilemez oldum. Bir anlık düşüncesizliğimin sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

“Bir de bu konularda hiç tecrüben olmadığını söylüyorsun,” dedi Caz bir süre durakladıktan sonra. Sesinde samimi bir tını vardı.

“Olayları akışına bırakan tek kişi sen değilsin.”

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Belli ki öyleymiş.”

Her şey sona ermişti, selfie çekilmiş, başvuru mektubu yazılmış, havada garip bir elektriklenme oluşmuştu. Ama telefonumu geri verirken bileklerimiz birbirine değip de vücudumdaki bütün sinirler çakmak çakılmış gibi tutuştuğunda verdiğim tepkiye şaşırarak donup kaldım.

Caz’ın uzaklaşmasını bekledim ancak o uzaklaşmak yerine uzun parmaklarını bileğimin etrafında, yıpranmış ip bileziğin üzerinde gezdirdi.

“Bunu hep takıyorsun,” dedi.

Başım la onayladım. Yutkunarak, “Evet,” dedim.

Detaylandırmamı beklese de ben ne kadar yakın olduğumuzun, elinin hâlâ tenimde usul usul gezindiğinin, dokunuşunun yaz havasından bile sıcak ve hafif olduğunun farkında değ ilmiş im gibi normal davranmaya çalışmak la meş guldüm.

Düzenleme
Ny.ozlem

Bir keresinde, bir şeyden korktuğunuzda sanki evren size takmış gibi zamanın hızlı aktığına dair bir teori duymuştum.

Şimdi bu teorinin doğru olduğuna birinci elden şahit oluyordum.

Pazartesi akşamı, ailemle yüksek mutfak adasının etrafında toplanmıştık, doğranmış sebzelerle dolu kâseler ve somun ekmekler tezgâha yayılmıştı.

Dün, akşam yemeğinde ev yapımı köfte olduğundan bu akşam da kalan köftelerle ailemizin özel sandviçlerinden yapıyorduk. Annem ve ben bu fikri Amerika’da yaşadığımız ilk dönemlerde bulmuştuk; basit bir baget sandviçi gibi görünebilirdi ancak kalan domuz etli, frenk soğanlı mantı dolgusunu köfte hâline getirdikten sonra altın rengini alana kadar kızartıp havuç turşusu, taze kişniş ve yağlı kırmızı biber sosu ekliyorduk. Bu kombinasyon o kadar lezzetli oluyordu ki bazen annem bu fikri Los Angeles şehir merkezindeki modern Asya füzyon restoranlarından birine satmamız gerektiği konusunda espri bile yapıyordu.

En azından ben sadece espri yaptığımı *düşünüyordum*. Söz konusu o ve potansiyel iş fırsatları olduğunda hiçbir şey sadece bir şakadan ibaret kalmazdı.

Annem bir somun ekmeği ikiye bölüp uzatırken, “Ee, okul nasıl gidiyor?” diye sordu. Fabrika bandında çalışır gibi yan yana oturmuştuk; annem ekmekleri kesiyor, babam köfteleri ekliyor, Emily ve ben de diğer malzemeleri koyuyorduk.

Konuşmadaki bu ani yön değişimi beni gafil avlamıştı. Daha birkaç saniye öncesine kadar annem SYS'yle ilgili Kevin isimli o büyük krizi nasıl çözdüğünü tüm detaylarıyla anlatıyordu; görünüşe göre biraz araştırma yapmış, birkaç bağlantısını devreye sokup şirket patronunun oğluna ulaşmış ("*Çok kibar bir genç adam, iltifat üzerine iltifat ediyor, umarım şirketin başına o geçer.*") ve durumu kökten çözmüş.

"Olaysız," dedi Emily, benden çok daha hızlı tepki vererek, sonra tezgâhın karşısından bana anlamlı bir bakış attı. "Peki ya sen, Jie? Hayatında *ilginç*... bir şeyler oluyor mu?"

Yanağımın içini çiğnedim.

İşte o korktuğum an gelmişti: Anneme, babama ve kız kardeşime Caz Song'la çıktığımı söyleyeceğim o an. Emily'ye anlaştığımız miktarda Pocky almış olsam da hiçbir atıştırmalığın ya da rüşvetin yeni ilişkimle ilgili haberin yayılmasını ve en nihayetinde ailemin kulağına kadar gitmesini engellemeyeceğini biliyordum. Chaoyang Parkı'ndaki gezintimizle ilgili blog yazım sayesinde şimdiden birkaç bin takipçi daha toplamıştım: "Hadi Tüm Planlarımızı İptal Edip Parkta Öpüselim." Önümüzdeki hafta Aşk ve İlişkiler köşesinde yayınlanmak üzere her biri diğerinden ironik iki yazı daha hazırlıyordum: "Hissedince Anlarsın: Âşıksındır" ve "İlk Buluşma Heyecanını Nasıl Atlatacağınıza Dair Küçük Bir Anekdote".

Annemle babamın bunu öğrenmesi *kaçınılmaz* olduğundan benden duymalarını, internette dolaşan ateşli hikâyelerden ya da WeChat'teki dedikodu haberlerine göz atan aile fertlerinden duymalarına tercih ederdim.

Tüm bunlar teoride kulağa harika geliyordu.

Oysa gerçekte o kadar heyecanlıydım ki havuç turşusunu düşürüp durdum.

Annem bana dönerek, "Evet, okul *nasıl* Eliza?" diye sordu. Yemek yapmaya başlamadan hemen önce makyajını silse de gözlerinde hâlâ far kalıntılarından kaynaklanan koyu lekeler

vardı, bu da bakışlarını her zamankinden daha sert gösteriyordu. “Arkadaş edindin mi?”

Annemin sosyal hayatımla ilgili endişeleri bir yana, bu durum konuya girmek için güzel bir başlangıç gibi görünüyordu. Hatta onlara vereceğim habere olumlu bir anlam bile yükleyebilirdim. Ne de olsa erkek arkadaş da teknik olarak arkadaştı, değil mi? Sadece daha fazla fiziksel temas ihtimali söz konusuydu.

Boğazımı temizleyip aile ortamına uygun olmayan düşünceleri hızla zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. “Ben, şey... Evet. Sanırım edindim.”

“Bir arkadaş edindiğini *sanıyorsun*, öyle mi?” Annemin kaşları çatıldı, kafası karışmıştı.

“Yani, arkadaş sayılabilir,” diye açıkladım. Şimdiden kanın yüzüme akın ettiğini hissedebiliyordum. “Bu... kelimeyi nasıl tanımladığınıza bağlı.”

Sesimdeki bir şey beni ele vermiş olmalı ki herkes başını kaldırıp bana baktı. Annemin kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. Babam sadece şaşırmış ve biraz da aklı karışmış gibi görünüyordu, gerçi bunun nedeni kafasında yazdığı yeni bir şiiri yarılması da olabilirdi.

Şu anda tek tesellim evimizde erkek arkadaş yasağı gibi bir şeyin olmamasıydı.

Ailemin katı olduğu konular gerçekten çok garipti. Mesela dışarıya askılıyla çıksam ya da sütyen askım görünse veyahut yatağa ıslak saçla girsem kafayı yerlerdi ama lisenin son yılında biriyle çıkmama nedense karşı çıkmazlardı. Beni sosyal etkinliklere katılmaya teşvik ediyorlardı çünkü bunu bir “hayat becerisi” olarak görüyorlardı.

Pek çok insanın ailemin mantığını anlayamadığını biliyordum. Eskiden gittiğim okullardaki arkadaşlarım neden ben evimde arkadaşlarımı yatıya davet edebiliyorken onlara gitmeme izin verilmediğini ya da ailemle akşam yemeği yerken telefonumu kapatmamın neden bu kadar önemli olduğunu asla

anlayamazlardı. Birçoğu okul ya da iş koşturmacası arasında hızlıca atıştırmak yerine düzgün akşam yemekleri yememize bile şok oluyorlardı.

Ama dürüst olmak gerekirse ben kuralları dert etmiyordum. Ailemin koyduğu kurallar yabancılar için pek bir anlam ifade etmeyebilirdi ama Emily'yle benim için ediyordu.

Ayrıca bu çok spesifik kuralları sayesinde ne söylersem söyleyeyim en azından ailemin beni evlatlıktan reddedeceği konusunda endişelenmeme gerek kalmıyordu.

Annem sanki soruyu yanlış ifade ederse beni korkutup kaçıracaktı gibi yavaşça, çekingen bir tavırla, "Bize hayatındaki özel çocukla ilgili bir şeyler anlatmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu. Gerçi bu tür şeyleri sormanın *doğru* bir yolu var mıydı, ondan da şüpheliydim.

Emily her zamanki gibi doğrudan konuya girerek, "Yani bir erkek arkadaşın mı var?" diye sordu.

"Şey..." Kuruyan dudaklarımı yaladım. Hepsini gözlerini dikmiş bana bakarken onlara Caz'dan bahsetmek düşündüğümünden çok daha zordu. Tabağımdaki havuç dilimlerini düzenliyormuş gibi yapıp Mandarince, "Ah, evet," dedim.

Anlık bir sessizlik oldu.

Panikleyerek konuşmaya devam ettim. "Evet. Erkek arkadaşım var. Yani romantik anlamda –tabii ki yaşımız ve günümüz toplumundaki genel flört kuralları doğrultusunda– biriyle birlikteyim."

Emily beni saçma sapan konuşmaya devam etmekten kurtararak, "Kim peki?" diye sordu.

Annemle babam hiçbir şey söylemedi ama annem yeni ve önemli bir bilgiyi özümsemeye çalışırken hep yaptığı gibi poker suratıyla gözlerini bana dikmiş bakıyordu, ağzı ince bir çizgi hâlini almıştı.

"Şu izlediğimiz dizideki erkek başrolü hatırlıyor musunuz?" diye başladım.

Emily kaşlarını kaldırdı. Annem başıyla onayladı.

Babam ekmeklerin arasına köfte koymaya devam ediyordu.

Ortama sessizlik yayılırken mutfaktaki saatin zaman ayarlı bir bombayı anımsatan tiktaklarını duyabiliyordum. Zar zor da olsa, "Evet, işte erkek arkadaşım o," demeyi başardım.

Tekrar sessizlik oldu.

Yüzlerinde şok ifadesi görmeyi bekliyordum. Şaşkınlık. Hatta belki gayret.

Oysa onlar hiç beklemediğim bir şey yaparak kahkahalara boğuldu.

"Tian ya⁹," dedi annem ani histeri krizinin arasında. Öyle ki gözlerinden yaş geliyordu. "Senin şu idol peşinde koşan kızlardan biri olabileceğini hiç düşünmezdim, Ai-Ai. Üstelik bu konuda çok ciddi görünüyorsun!"

Emily elini ağzına kapamış gülüyordu. "Sen şu Caz Song denen çocukla çıkıyorsan, ben de Gong Jun'la çıkıyorum."

"Ben de Liu Dehua'yla çıkıyorum," diye ekledi annem ekmekleri kesmeye devam ederken.

Babamsa kaşlarını çatıp ona bakarak, "Sen *evlisin*," demekle yetindi.

"Şaka yapıyorum, Laogong¹⁰." Annem şakacı bir tavırla onu dürtünce babamın ifadesi hemen yumuşadı. "Seni nasıl unutabilirim."

Yüzüm daha önce kızarmadıysa bile şimdi kesinlikle kızarmıştı. "Şaka yapmıyorum," diye çıkıştım, havuç tabağını tezgâha bırakarak. "Onunla *çıkıyorum*. Bizim okulda okuyor." Çaresizce yardım için Emily'ye döndüm. "Bizim okula gittiğini biliyorsun, değil mi? Bize yakın oturduğunu da?"

"Evet, duydum," diye onayladı kahkahaları dinse de hâlâ gülüyordu. En azından artık dalga geçer gibi gülmüyordu.

9 (Çince) Aman Tanrım. -f.n.

10 (Çince) Kocacığım. -f.n.

İlerleme sayılırdı.

“Günün birinde kendine göre birini bulacaksın, Ai-Ai,” dedi annem. Tanrım, şu anda bile beni *teselli etmeye* çalışıyordu. Bu konuşmanın böyle ilerlememesi gerekiyordu. “Sen çok zeki bir kızsın, komiksin, acılı yemekler yiyebiliyorsun ve...” Basit bir hareketle elini kaldırdı, belli ki benim daha olumlu bir özelliğim var mı diye düşünüyordu.

Babam araya girerek, “Havuçlarla aran çok iyi,” diye önerdi.

“Evet, evet, çok naziksiniz ama ben size gerçekten birini *bulduğumu* söylemeye çalışıyorum. Aslında ne var biliyor musunuz?” Aniden gelen bir düşünceyle parmaklarımı şıklattım. “Kanıtım var.”

Annemle babamın şaşkın, hatta biraz da endişeli bakışları altında ellerimi üzerime silip telefonumu çıkararak Caz’la çektiğim selfieyi açtım. Onun yanağını öptüğüm fotoğrafı.

“Burası geçen gün gittiğim yer,” diye açıklayıp görebilmeleri için telefonu onlara çevirdim. “Birlikte gittiğimiz yer.”

Herkes eğilip sanki daha önce hiç fotoğraflanmamış nadir, nesli tükenmekte olan bir şeye bakarmış gibi dört bir açıdan fotoğrafı incelediklerinde eriyip yok olma isteğime direndim.

“Pekâlâ,” dedi annem sonunda, arkasına yaslanıp tekrar poker suratını takınarak.

Bir an hangisinin daha kötü olduğuna karar veremez oldum: ailemin fotoğraflı bir kanıtı rağmen Caz Song’la çıktığıma inanmayı reddetmesi mi, yoksa ailemin yalanıma tamamen inanıp bana güvenmesi mi? Bu düşünce, midemin suçluluk duygusuyla düğümlenmesine neden oldu.

Sonra annem yanındaki ekmeği tamamen unutarak ellerini tezgâhın üzerinde birleştirdi ve tüm iş ciddiyetiyle, “Sadece merak ediyorum da... bu” –ekranı işaret ederek– “tam olarak nasıl başladı?” dedi.

Onlara kompozisyonumda yazdığım hikâyenin aynısını anlattım çünkü bir yalan ne kadar tutarlı olursa o kadar iyiydi.

Dallanıp budaklanmaması gerekirdi. Bu şekilde tüm gerçekleri saklamak daha kolay olurdu.

Sonunda, muhtemelen ekmeğin çoğu bayatlamışken anlatmayı bitirdiğimde Emily elini ağzına götürdü.

“Aman Tanrım. Onu eve davet edecek misin?” diye sordu fal taşı gibi açtığı gözleriyle. “Onunla tanışmalıyız. İmzasını istesek onu satabiliriz...”

“Hayır!” diye bağırdım, Caz’ı ailemle tanıştırmak kesinlikle aşmak istemediğim bir sınırdı.

Kardeşim, “Parayla ne alıp veremediğin var?” dedi.

“İmza alıp satmadan bahsetmiyorum.” Gerçi *buna* da izin verecek değildim. “Sadece ailemle tanışmasını henüz istemiyorum, tamam mı? Bu çok abartılı olur, henüz çok erken. Hem zaten onu muhtemelen okulda falan görürsün.”

“Ablan haklı,” dedi annem imdadıma yetişerek. “Çocuğu korkutup kaçırmak istemeyiz.” Sonra bana döndü. Yüzündeki belli belirsiz çizgileri yumuşatan bir ifadeyle gülümsüyordu, Süper Profesyonel İş Kadını tavırları yok olmuştu. Şu anda karşımdaki sadece annemdi. Uzun uçak yolculuklarında omzunu yastık olarak kullanmama izin veren ve her yaz sıcaktan helak olmamamız için bize şekerli maş fasulyesi çorbası pişiren kadın. “Ama *çok da* bekleme. Babanı mezun olduktan kısa süre sonra ailemle tanıştırdığımı hatırlıyorum.” Göz kırptı. “Açıkçası bizimkisi çok iyi sonuçlandı.”

İşte yine oluyordu. Karnıma iğneler saplanıyordu.

Yine de, “Peki. Tamam,” demeyi başardım.

Emily’ye söylediklerime rağmen aslında okulda Caz’la karşılaşabileceklerini sanmıyordum. Ne de olsa ilkokul ve lisenin ders saatleri aynı değildi; ilkokul öğrencileri öğle yemeğinde ya da toplantıdayken biz sınıfta oluyorduk ya da tam tersiydi. Bu

yüzden Emily'yi sadece sabahları ve okul çıkışı birlikte şoförü beklediğimizde ya da sınıfına uğrarsam görebiliyordum.

Ancak kaderin cilvesine bakın ki cuma günü edebiyat dersimiz yirmi dakika erken bitmişti. Tam da ilkokul öğrencileri teneffüsteyken.

Güneşli avluya adımımı attığım anda Emily'yi fark ettim, Caz da arkamda bir yerlerdeydi. Kardeşim kendi yaşıtı sekiz dokuz kızla birlikte geleneksel Çin *ti jianzi* oyunu oynuyordu. Stratejiden ziyade hız gerektiren basit bir oyundu, oyuncular ayaklarını raket gibi kullanarak tüylü topu aralarında paslaşıyorlardı.

Kitaplarımı göğsüme bastırıp onları izlemek için durdum.

Hepsi çılgınca gülüyor, top yere düşer gibi olunca birbirlerine bağılıyor, rengârenk tüyleri olan topun her hareketinde ileri yahut geri atılıyorlardı.

Her okul değiştirişimde sınıf arkadaşlarımı yıllarca sessizce gözlemlemek bu konudaki becerilerimi geliştirdiğinden kısacık bir incelemeden sonra grup dinamiğini çözmüştüm.

Emily ve arkadaşları teknik olarak birbirlerine eşit davran-salar da, güzel olan –puantiyeli saç bandı ve gürültülü, çınlayan kahkahası olan– kızın liderleri olduğu açıkça görülüyordu. Bağırarak diğerlerine sesleniyor, talimatlar verip duruyor ve topu yerden kaldıranın elinden alırken teşekkür bile etmiyordu.

Endişe içinde fark ettiğim bir diğer şeyse kardeşimin sosyal hiyerarşinin en dibinde bir yerde olduğuydu. Kimse topu ona atmaya zahmet etmiyor, topu kapıp vurmaya başardığında da hiçbiri ona tezahürat yapmıyordu.

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. Böyle olmaması gerekiyordu. Emily ailemizin kelebeği, benim aksime o hep sempatik ve uyumlu biri olmuştu.

Ama belli ki oradan oraya taşınmamız Emily için sandığım kadar kolay olmamıştı. Ya da bu okulda durum diğerlerinden daha zordu.

Caz düşüncelerimin ortasına dalarak, “Şuradaki senin kız kardeşin değil mi?” diye sordu. Doğruca Emily’yi işaret ediyordu.

Şaşkınlıkla ona döndüm. “Evet. Nereden biliyorsun?”

Omuz silkti. “Birbirinize benziyorsunuz.”

Bu o kadar gerçek değildi ki neredeyse bir kahkaha patlatıyordum. Emily annemin narin, heykel gibi yontulmuş yüz hatlarını, parlak saçlarını ve nemli cildini alırken ben daha çok babama ve hiç kimseye benziyordum; sanki alelade çizilmiş bir eskiz gibi keskin ve yuvarlak hatların karışımı bir yüzüm vardı. “Sanırım şimdiye dek bunu söyleyen ilk kişisin.”

“Gülümsemeniz yüzünden,” dedi gözleri bana kayarak. “İkiniz de aynı şekilde gülümsüyorsunuz.”

Ben uygun bir yanıt düşünmeden Emily beni fark etti.

“Jie! Jie!” diye seslendi oyun çemberinden ayrılıp küçük avluda bana doğru koştu. Karnıma çarpmasına ramak kala kayarak önümde durduğunda saç örgüleri öne doğru savruldu. Nefes nefese başını kaldırıp ıslıl ıslıl gözlerle bana baktı.

Sonra Caz’ı gördü. Olduğu yerde donakaldı.

“Selam,” dedi Caz.

Emily’nin gözleri öyle irileşmişti ki çizgi film karakteri gibi görünüyordu. “Sen... Caz Song’sun,” dedi kısık sesle. “Ablamın erkek arkadaşı.”

“Evet.” Caz onunla aynı hizaya gelmek için hafifçe eğilerek gülümsedi. Bu, televizyonda gördüğümüzden ya da bizim seviyemizdeki insanların yanında takındığından farklı bir gülümsemeydi. Nazik ve kibardı. “Ta kendisi.”

Dokuz yaşındaki kız kardeşim, “Vay anasını,” diye fısıldadı.

Onu dirseğimle dürttüm. “*Konuşmana dikkat et.*”

“Özür dilerim,” dedi ama sesi hiç de özür diler gibi çıkmamıştı. “Vay *canına* demek istemiştin. Mutlu musun?”

“Değilim,” diye mırıldandım.

Caz’ın gülümsemesi gamzelerini ortaya çıkaracak kadar genişlediğinde Emily âdeta eridi. Normal şartlarda bu çok ho-

şuma giderdi. Yani kim ailesinin erkek arkadaşını sevmesini *istemezdi* ki? Ama ben şu anda sadece hafif bir tedirginlik hissediyordum. Emily, Caz'a ne kadar bağlanırsa, altı aylık ilişkimiz sona erdiğinde o kadar acı çekerdi.

Neyse ki bu ürkütücü sohbet Emily'nin arkadaş grubu tarafından kesildi...

"Emily! Gel hadi!"

"Hadi ama, neden bu kadar uzun sürdü?"

"Oynuyor musun, oynamıyor musun? Çünkü gelmezsen sensiz başlayacağız." Bunu söyleyen liderleriydi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sabırsızca ayağını yere vuruyordu. Ona karşı ani bir nefret hissettim.

Emily arkadaşlarına, "Bir dakikaya geliyorum!" diye seslendikten sonra bir köpek yavrusu gibi kocaman açtığı gözleriyle bize döndü. "Siz de katılmak ister misiniz?"

Caz'ın, ödevleriyle ilgili usturuplu bir bahane uydurup gitmesini beklerken o başını onaylarcasına sallayıp kocaman gülümsedi. "Tabii ki."

Emily sıska kollarını havaya savurup ciyaklayarak Google'a "mutlu" ya da "kutlama" kelimeleriyle aranılacak mükemmel bir stok fotoğrafı kazandırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Emily'nin omzunun üzerinden Caz'a baktım. Başım dönüyordu. Tek yaptığı bana gülümsemek oldu. Bu çocuk neyin peşindeydi? Bu işe ailelerimizi karıştırmama konusunda anlaşmıştık, onun bu durumdan herhangi bir çıkarı olduğunu da sanmıyordum. Mükemmel sahte erkek arkadaş rolüne kendini bu denli mi adamıştı? Yoksa sürekli insanları eğlendirmek, oyunculuk performansı sergilemek, kişileri etkilemek artık onun için bir alışkanlık hâline mi gelmişti?

"Peki o zaman siz oynayın," dedim hâlâ bir kalkan gibi göğsüme bastırdığım kitaplarımla okul duvarına doğru gerileyerek. "Ben buradan izleyeceğim."

Emily surat astı. “Gelmiyor musun?”

“Bana gerek olduğunu sanmıyorum.”

“*Tabii ki* gerek var.” Caz’ın gülümsemesi artık daha şeytani ve hınzırca bir hâl almıştı. Davetkâr bir tavırla elini uzattığında aklıma üçüncü bir olasılık geldi. Belki de sadece kendimi aptal durumuna düşürdüğümü görmek istiyordu. “Hadi ama. Birbirine yapıştırılmış tüylerden oluşan bir topu tekmelemek *kimin* hoşuna gitmez ki?”

Geriye doğru bir adım daha attığımda topuğum soğuk duvara çarptı. “Hayır, hayır. Hayır, aslında benim şeye alerjim var...”

Caz, “Neye? Eğlenceye mi?” dediğinde Emily kıs kıs güldü.

“Zorlu egzersizlere,” diye düzelttim. *Bir de bir grup yabancıнын önünde –kalabalık ne kadar küçük olursa olsun– kendimi utandırmaya,* diye ekledim içimden.

“*Ti jianzi*ye zorlu egzersiz mi diyorsun?” Caz az önce kötü bir şaka yapmışım gibi başını iki yana salladı. “Eliza, seksen yaşındakilerin bile hiç zorlanmadan mekik çektiğini gördüm. Bence yapabilirsin.”

Emily başını onaylarcasına hızlı hızlı sallayarak yalvaran kapkara gözlerini bana çevirdi. Bu köpek yavrusu bakışlarından özellikle de üzerimde işe yaradıkları için nefret ediyordum. Bana her zaman pişman olacağımı bildiğim şeyler söyletiyor ve yaptırıyorlardı...

Ti jianzi oyununa katılmayı kabul etmek gibi.

Caz’la kızlara doğru ilerlerken hepsinin şaşkın bir sessizliğe büründüğünü fark ettim ancak sessizliğin daha çok Caz’la ilgili olduğundan şüpheleniyordum. Bir rüyadan fırlamış gibi aniden ortaya çıkan bu uzun boylu, rahat tavırlı ve doğal yakışıklı ünlü aktöre kızların penceresinden bakmaya çalıştım. O ise sadece Emily’ye gülümsüyor, diğerlerine pek yüz vermiyordu. “Beni davet ettiğin için teşekkürler, Em,” dedi göz kırparak, sanki kırk yıllık arkadaşıymış gibi.

Bunu her ne sebeple yapıyor olursa olsun onları böyle bir arada görünce göğsüme yayılan beklenmedik bir sıcaklık içimdeki tüm kilitli kapı ve pencereleri ardına kadar açtı.

Ancak kısa süre sonra bu his yerini kaygıya bıraktı. Kardeşimle samimiyet kurması suları bulandırırdı. Anlaşmamızın dizginlerini ne kadar elime almış olursam olayım ya da sağlam bir plan programla, düzenli ve profesyonel tutmaya çalışırsam çalışayım bunun gibi şeyler olacak ve işleri geri dönülmez biçimde karıştıracaktı.

Puantiyeli saç bandı takan kız ellerini beline koymuş sert bir tavırla bize bakarak, “Önce sen başla,” dedi Caz’a. Dediklerini yaptırmaya alışkın biri gibi yüksek, yankılanan bir sesi vardı ama Caz ona soğuk bir tavırla kaşını kaldırdığında sinerek, “Ya da kim başlarsa başlasın,” diye mırıldandı.

Emily neşeyle, “Ben başlayabilirim, Meredith,” dedi. Lider Meredith kaşlarını kaldırdı ama itiraz etmedi. Caz ve ben yanlarında durup güç dinamiklerini bozarken yapamazdı.

Emily eline aldığı bozuk para şingirtisi gibi bir ses çıkaran tüylü topu havaya fırlattı. Yanındaki kız top yere inerken spor ayakkabısının burnuyla Meredith’e doğru sektirdi, o da hızlıca Caz’a pasladı. Caz topu kolaylıkla karşıladı.

Topu bir ayağından diğerine zıplattığında, hatta başıyla bir tur sektirdiğinde yüksek sesli, coşkulu bir alkış tufanına sebep oldu.

Şey görünüyordu... komik. Bu çok da zarif ve asil bir oyun değildi zaten ama Caz *ti jianziyi* bile binicilik, okçuluk ya da boks gibi göstermeyi başarıyordu. Ancak bu oyunda epey iyi, süper koordineli, oyunun doğasındaki aksiliklere rağmen kendinden emindi. Bu da etrafındakileri etkilemesine fazlasıyla yetiyordu.

Hatta *o kadar* iyiydi ki kısa sürede hatırı sayılır bir kalabalığı etrafımıza toplamıştı.

Dikkatimi toptan ayırmamaya çalışsam da yepyeni ve rahatsız edici bir farkındalıkla tenim karıncalanmaya başladı.

Bütün gözler üzerimizdeydi. Daha doğrusu benim üzerimdeydi. Alnımda boncuk boncuk ter birikmişti.

Biri kenardan, "Yürü be, Caz!" diye tezahürat yaparken başkaları da ona eşlik ederek sanki Olimpiyat finalindeymişiz gibi fazla yüksek sesle bağırıp ıslık çalmaya başladı.

Caz sadece o bilindik süperstar gülümsemesini takınarak bütün ilgiyi üzerine çekmenin verdiği rahatlıkla ne yaptığının farkında bile olmadan oyuna devam etti.

Bana pas geldiğinde elim ayağıma dolaştı ve topu düşürdüm. Sonra seyircilerin birinden alçak ama duyulabilir bir homurtu yükseldi. Etrafta nereden geldiklerini bile bilmediğim pek çok insan vardı ama önemli değildi. Yüzüm bir kibritle tutuşturulmuş gibi yanıyordu.

Titreyen elimle topu alıp oyuna dönmek için tekme atmaya çalıştım ama topu beceriksizce yana düşürdüm. Emily eğilip yerden almak zorunda kaldı. Bu seferki homurtu hiç alçak değildi. Seslerinden bariz bir güvensizlik akıyordu:

"Caz Song'la çıkan kız *bu* mu yani?"

Sanki biri elimi karnıma daldırıp bağırsaklarımı sıkıyor-muş gibi hissettim. Kaçınmak istediğim şey tam da böylesi bir aşağılanmaydı. Mantıksız ve sığ bir tavır olsa da aniden Caz'a öfkelen dim. Güneş erimiş altın rengi bir hale gibi etrafını sararken Caz gülümsemeye devam ederek seyirciye oynuyordu.

Tabii ki hevesle bir şeyler yapmaktan keyif alıyordu. *Onun* için hiçbir şey utanç verici değildi.

"Ben biraz dinleneceğim," diye seslenip gölgeye doğru giledim. Damarlarımda akan kan sıcak ve yoğun du. Herkes bana bakarken, "Siz bensiz devam edin," dedim.

Caz bana, *emin misin?* der gibi baktı. Emily'yle arkadaşları kafalarını bile kaldırıp bakmadılar.

"Gerçekten. Sorun değil."

Ama onlar çoktan yeniden başlamıştı bile.

“Onu sevdim.”

O gün öğleden sonra Emily’yle okul kütüphanesinin önündeki alçak metal tırabzanların üzerinde oturmuş, ayaklarımız yerden birkaç santim yukarıda sallanır hâlde Li Shushu’nun bizi almasını bekliyorduk. Ders kitapları, kirli yemek kapları, dizüstü bilgisayarlarımızın şarj aletleri ve daha birçok gereksiz ama mühim şeyle dolu çantalarımızı çimenlerin üzerine bırakmıştık.

Omuzlarım ağrıyordu.

Bir elimle omzumu ovarken oturduğum yerden geriye doğru kayarak karşıya baktım. Arabalar yavaş yavaş dış otoparka girmeye başlamıştı, filmle kaplı camları ve parlak kaportaları parıltıyor, tekerlerden çıkan duman kaldırımdan sıcak bir dalga gibi yükseliyordu.

Tahmin ettiğim hâlde, “Kim?” diye sordum en sonunda.

“*Erkek arkadaşın,*” dedi Emily, dişleriyle solucan şeklindeki jelibonun kafasını koparıırken. Arkadaşlarından biri öğle yemeğinden sonra ona koca bir paket jelibon vermişti. “Caz. Arkadaşlarım da onu epey sevdi.”

“Hiç şaşırmadım. Onu herkes seviyor.” *Ti jianzi* oyunundan kalma, belli etmeye utandığım o kıskançlık sesime yansımıştı. Herkes tarafından bu kadar sevilmesi *Caz’ın* suçu değildi. Benim eksik olduğum ne varsa –çekicilik, dış görünüş, insanları kendine bağlama ve yanında kalmalarını sağlama yeteneği– onda fazlasıyla vardı.

Kesinlikle onun suçu değildi.

Ama yine de soğuk algınlığı geçirdiğimizde annemin bizim için hazırladığı bitkisel ilaçlar gibi buruk bir tat vardı ağızımda ve geçmek bilmiyordu.

“Sence yarın yine bizimle oynar mı? Ya da ertesi gün?”

Emily'nin yüzünde umutlu ve hevesli bir ifade vardı. Mideme oturan taşı görmezden gelerek bakışlarımı kardeşimden kaçırmak zorunda kaldım. İhtiyacım olan son şey onun Caz'a bağlanmasıydı. Özellikle de Caz'ın gerçekten ne hissettiğini bilmiyorken. Bu kadar iyi davranmasının nedeni onu gerçekten sevmesi mi yoksa genel olarak çocukları sevmesi miydi? Ya da sadece tek seferlik bir şey miydi? Her iki durumda da kız kardeşimi bu işe bulaştırmaması gerektiği konusunda onunla bir konuşma yapmam gerekecekti.

Yanımızdan dumanlar saçan başka arabalar geçti.

"Bilmiyorum," dedim ağır ağır. "Ama fazla umutlanma, olur mu? Caz'ın çekim programı ve daha bir sürü meşguliyeti var, hem çevresi onunla vakit geçirmek isteyen bir sürü insanla dolu."

Benim stajım bitip de onun dizisinin prömiyeri yapıldığında ikimizle vakit geçirmek için bir sebebi olmayacak.

"Ah. Peki o zaman." Emily başıyla onayladı, hayal kırıklığına uğramış ama durumu hemen kabullenmişti.

Sonra sırtıp mor jelibonun kalan kısmını, parlak, şeffaf bir renk alana kadar yaladı. Şekerli kuyruk parmaklarına yapıştıyordu.

Burnumu kırıştırdım. "Kes şu iğrenç şeyi."

Mor lekeli dilini çıkardı. Onu tırabzanlardan iter gibi yaptığımda gülerek çığlık attı.

Park yeri yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı, öğrenciler çantalarını arka koltuğa, bagaja atıyor, kapılar çarparak kapanıyor, eve dönüş yolunda yenecek cips ve Wang Wang pirinç krakeri paketleri açılıyordu. Ama bizim araba hâlâ ortalarda görünmüyordu.

Li Shushu ilk kez geç kalmıyordu; biz, annem ve babam arasında üç parçaya bölünmüş durumdaydı ve annem elbette ki onun ilk önceliği idi. Büyük olasılıkla müşterilerinden biriyle acil bir toplantıya yetişmek zorunda kalmış ya da konferanslarından biri ertelenmişti.

Ama dakikalar ilerleyip jelibonları azaldıkça kardeşimin sabrının da azaldığını hissedebiliyordum.

“Bana arkadaşlarından bahsetsene,” dedim. Hem dikkatini dağıtmak istemiştim hem de merak ediyordum. Çünkü Caz ve ben devreye girmeseydik işler nasıl sonuçlanırdı, arkadaş çevresince dışlanmaya devam eder miydi diye düşünmeden edemiyordum. Aslında bu şahsen oldukça alışık olduğum bir şeydi ama Emily’nin böyle bir şeyi deneyimlemesini asla istemiyordum.

Emily homurdandı. “Tıpkı annem gibi konuşuyorsun.”

“Evet ama ben *senin* kuşağındanım. Böyle şeyleri anlayabilir, sana tavsiyelerde bulunabilirim.”

“Bütün yaşlı insanlar böyle der.”

Bu sefer onu gerçekten ittim –tabii ki hafifçe– ama bir an dengesini kaybetti ve kolları sağa sola savruldu, ardından bir ayağını tırabzanlara dolayarak dengesini yeniden buldu.

“Peki,” dedi homurdanarak. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Bilemiyorum. Sadece onlar hakkında pek konuşmuyorsun. Seni ilk kez öğle yemeği saatinde gördüm.”

Bir bacağını kaldırıp mavi göğе doğru salladı, ayak parmakları bulutlara değiyormuş gibi görünüyordu. “Onlarla daha yeni takılmaya başladım.”

“Neden yeni?”

“Benim hakkımda bir karara varamamışlardı sanırım.” Bu cümleden bunu ona arkadaşlarından birinin söylediğini anladım. Muhtemelen şu Meredith denen kızdı. Dokuz yaşındaki bir çocuktan nefret etmemem gerektiğini bilsem de içimde kabaran öfkeyi engelleyemedim.

Sakin bir sesle, “Neden?” diye sordum.

“Nereli olduğumdan emin değillermiş.” Emily’nin sesi de öfkeli çıkmıyordu ama konuştuğunda sesi alçalıyordu. “Mesela sınıfımda birbirleriyle sadece Kantonca konuşan kızlar var, anaokulundan beri ailecek görüşüyorlar. Bir de dominant olarak

Amerikalı ve Kanadalı olan başka bir grup var ve onlar yerel Çinli çocuklarla pek yakın değiller. *Arkadaş canlısı* olsalar da kendileri dışında kimseyle yakın değiller. Ve ben..." Dirseğindeki görünmez bir yarayı kaşıdı. "Sanırım ben onların hiçbirine benzemiyorum."

Sessizliğe gömüldük. Neredeyse tamamen boşalan otopark geniş bir arazi gibi görünüyordu. Görünürde ne şoför ne de tanıdık bir yüz vardı.

"*Dominant*," dedim bir süre sonra. "Bu telaffuzu zor bir kelime."

"Her hafta on yeni kelime öğrenmemiz gerekiyor. Edebiyat dersi için. Bir de *dilemma* kelimesini öğrendim."

"Güzel, güzel."

"Evet. Ama tam olarak ne anlama geldiğinden emin değilim."

"Büyüdüğünde anlayacaksın," diye ona güvence verdim. "Ya da en azından anlamış gibi yapmakta daha iyi olacaksın."

Yüzüne savrulan bir tutam saçı çekti. "Umarım öyle olur. Belki ben de kendi Zoe'mi bulurum."

Bir an şaşırdım. "Ne?"

"Bilirsin işte, her zaman yanımda olacak ve ne olursa olsun beni yalnız bırakmayacak yakın bir arkadaş. Sen ve Zoe gibi."

"Ah. Elbette. Doğru." Ama sesime şüphe sızmıştı ve bu – şüphenin kendisi ve göğsümdeki ani sıkışma– beni neredeyse son zamanlarda attığımız alışkın olmadığımız kadar kısa mesajlar kadar endişelendiriyordu. Ya da son Instagram paylaşımlarının hepsinde şu Divya denilen yeni kızla birlikte takılıyor olması veya Facebook anılarında gördüğüm üzere benim yerime diğer sınıf arkadaşlarını etiketlemeye başlaması kadar. Eski okullardan eski arkadaşlarımla bu durumu defalarca yaşamıştım. Günlük mesajlaşmaların nasıl haftalık güncellemelere dönüştüğünü, ayda bir yapılan görüşmelerin nasıl bir anda kesildiğini biliyordum.

Ama bu *Zoe*'ydi. En uzun süre yanımda kalan arkadaşım. Beni herkesten daha iyi tanıyan kişiydi. Hem ben ne zamandan beri arkadaşlığımızın gücünü sorgulamaya başlar olmuştum?

Düşüncelerim daha fazla dağılmadan konumuza geri dönerek, "Hey, sınıfından biri seni dışlarsa ya da sana sıkıntı verirse bana söylersin, değil mi?" diye sordum

"Söylesem de ne yapabilirsin ki?"

Bunu terslercesine, boğazımı düğüm düğüm eden gerçekçi tavırla söylemişti.

Gayet ciddi bir tavırla, "Onları yumruklarım," dedim.

"Gerçekten mi?" Emily inansa mı inanmasa mı belli olmayan bir ifadeyle bana baktı. "Jie, alınma ama sen çılgılık atmadan bir hamamböceğine bile vuramazsın."

"Bir kere hamamböcekleri iğrençtir, onları öldürdüğünde cıtır cıtır sesler çıkıyor. Buna hakları yok. İkincisi, *evet, gerçekten* yumruklarım. Yaparım diyorsam yaparım." Onun için yapardım.

Bunu bir süre düşündükten sonra tırabzanlardan yere inip avuçlarına yapışmış şekeri silkeledi. "Tamam o zaman."

Konuşmamız yaklaşan motor gürültüsüyle yarıda kesilirken okul kapıları gıcırdayarak açıldı ve şoförümüz içeri girdi. Bize –yani bahçede kalan tek öğrencilere– yaklaştığında aracı yavaşlatarak ön camları indirdi, serin klima havası ve Çin radyo programından gelen sesler aralıktan dışarı süzüldü.

"Üzgünüm," diye seslendi Li Shushu, kel başını pencereden uzatarak. "Annenizi bir kongreden almam gerekiyordu, trafiğe takıldım."

"Sorun değil," dedim. Emily koşup okul çantalarımızı çimlerin üzerinden aldı. Kanvas kumaşı yeşil çimen ve çamur lekeleriyle kaplanmıştı. Arabanın kapısını kardeşim için açık tutup diğer elimi ona uzattım.

"Hadi gel. Eve gidelim."

Ti jianzi oyunundan sonra istediğim son şey olsa da ertesi gün ilk resmî kimya eğitimimize tam vaktinde gelmeyi başardım. Görünüşe göre Caz *alternatif ulaşım aracı* konusunda şaka yapmıyordu.

Sitenin kapısında duran at büyüklüğündeki motosiklete bakarak, “Her yere *bununla* mı gidiyorsun?” diye sordum. Mafya üyesi birinin bineceği ya da kırk yedi yaşındaki bir milyarderin sırf çağa ayak uydurmak için satın alacağı bir şeye benziyordu. Tekerleklerinden deri oturağına kadar aracın büyük bir kısmı simsiyahtı ancak yanlardan aşağı doğru ateş kırmızısı çizgiler iniyordu. Cumartesi sabahı gözümü açar açmaz görmeyi beklediğim şey bu değildi. Ya da Caz bana en sevdiği *jianbing* yapan yere gitmek için mesaj attığında aklıma beni böyle bir şeyle alacağı gelmemişti.

“Güzel, değil mi?” diye sordu ama cevap beklemediği açıktı. Beraber fazla samimi sahneler çektiği rol arkadaşları da dâhil, kimseye göstermediğini düşündüğüm bir şefkatle oturağı okşadı.

Zafer kazanmış gibi görünen gülümsemesine ve rahat duruşuna baktım. Benim aksime, önceki günkü o aşağılayıcı oyunu tamamen unutmuş gibi görünüyordu. Bu da onun, yani *bizim* tipik dinamiğimizdi. O hiçbir şeyi kafaya takmadan gününe devam ederken *ben* oturup onunla yaptığım her şeyi tekrar tekrar düşünüyor ve işlerin bana neden bu kadar kolay gelmediğini merak ediyordum.

“Vay canına!” dedim deri kaplı canavara bir adım daha yaklaşılarak. Her nasılsa düşündüğümden daha da uzundu.

“Ne?”

“Sen... motosikletlerine isim veren tiplerden değilsin, değil mi? Bir de onlara *kızım* diyenlerden?” Caz hemen cevap vermedi sadece gülüp gözlerini devirdiğini görünce kollarımı göğsümde kavuşturdum. Korkum abartılıydı ama sahte değildi. “Öylesin, değil mi?”

Hızlı ve rahat bir hareketle seleye tırmanıp bana kaşlarını kaldırarak baktı. “Bu senin için ilişkiyi bitirme nedeni mi olur?”

“Evet, korkarım bu durum tek başına bile senden ayrılmam için yeterli bir sebep olur. *Özellikle* de adı Kara Bomba ya da Rebecca falan gibi bir şeyse.”

Gidonda asılı duran iki kasktan birini bana doğru atarak, “Öyle bir şey yapmazsın,” diye takıldı. “Benden çok hoşlanıyorsun.”

Hangisi beni daha çok rahatsız etti bilmiyorum: bu kibirli çıkarımı mı, yoksa duygularımı kontrol altında tutmak için verdiğim çabayla yüzümün alev alev yanması mı? *Anlaşmayı unutma*. Sırf onun bakışlarından kaçınmak için kaskı yakaladığım an sıkıca kavradım.

Caz’ın arkasına geçerek mümkün olan en az zarif şekilde oturağa oturdum ve bacaklarımı iki yandan aşağı sarkıtarak dizlerimi iki yandan bastırdım. “Pantolon giyme konusundaki uyarın için teşekkürler,” dedim, kaskın vizörü yüzünden sesim biraz boğuk çıkmıştı. “Geçen seferki elbisemin boyu yüzünden travma yaşadığını sanmıştım.”

Başını hafifçe bana doğru çevirdi. “Eliza. Pantolon giymek daha pratik bir seçim olmasaydı çöp torbası giysen bile umursamazdım.”

“İtibarının bunu kaldırabileceğinden emin misin?” Bunu şaka yollu söylemeye çalışsam da sesimde sert bir tını vardı. Hayranlar şimdiden birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı paylaş-

maya, ikimizin giyim tarzını analiz etmeye başlamıştı. Kibar hayranlar kıyafetlerimi “usturuplu”, “rahat” ve “genç işi” olarak nitelendiriyor, pek kibar olmayanlarsa Caz Song’un stilistiyle bir görüşmem gerektiğini söylüyordu.

Belki Caz da bu yorumları görmüştü ya da sesimdeki buz gibi ton yüzündendi, cevap vermek yerine bir an sessiz kaldı.

Sonra motoru çalıştırdı. Motorun çelik gövdesi gürültülü, şiddetli bir sarsıntıyla hareket edince neredeyse yerimden zıplayacaktım.

“Sıkı tutun,” diye uyardı.

Derhâl kollarımı can simidi gibi beline sarıp yüzümü omuzlarının keskin çıkıntıları arasına bastırdım. Bu kadar yakındayken tişörtünün altından teninin sıcaklığını, parmak uçlarımın altında kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum.

Boğulur gibi bir ses çıkararak. “*Hay... O kadar da sıkı değil...*”

“Düşmek istemiyorum,” diye çıkıştım ama beline doladığım kollarımı nefes almasına yetecek kadar gevşettim.

“Düşmezsin,” dedi sanki *bu saçma düşünce de aklına nereden geliyor* der gibi. “Düşmene izin vermem.”

Şaşırtıcı biçimde sözünü tuttu.

Caddede yavaş ve sabit bir hızla ilerlemeye başladık. Kollarım hâlâ Caz’ın beline sımsıkı kenetliydi, gölgelerimiz arkamızdan geliyor ve biz site kapılarının gölgesinden ayrıldıkça daha da büyüyüp uzuyordu. Caz iki kez arkasına dönüp iyi olup olmadığını kontrol etti.

Başımla iyi olduğumu belirttiğimde vites yükseltti ve hızlanmaya başladık. Karşımızdaki manzara bizi selamlıyordu...

Çok güzeldi.

Her şeyiyle.

Caz’ın öğleden sonra çekimi olduğundan erken buluşmuştuk. Gökyüzü kabaca yapılmış bir suluboya tablonun soluk mavi tonlarındaydı. Pekin bu saatte epey farklı görünüyordu.

Her nasılsa daha huzurluydu. Birkaç paslanmış eski çekçek ve ellerindeki bambu kafeslerde puslu havaya cıvıldaayan kuşlarıyla geçen birkaç yaşlı adam dışında düzgün döşenmiş cadde ve sokaklar boştu.

Yoldaki adamların yanlarından geçip giderken ağaçların yeşili ve arabaların ısıltısı etrafımızda şekiller ve arkadan aydınlatılmış silüetlerle birbirine karıştı.

Yüzümü güneşe çevirip altın sarısı ışığın beni usulca yıkamasına izin verirken hayretle, *Demek hissetmek böyle bir şeymiş*, diye düşündüm. Yan aynada gözüme kendi yansımam ilişti. Yüzüm neşeyle aydınlanmış, gözlerim kırışmıştı, tişörtüm rüzgârda dalgalanıyordu. Genç görünüyordum. Delicesine mutluydum. Neredeyse kendimi tanıyamayacaktım.

Sıradan bir genç olmak böyle bir şey işte.

Korkusuz olmak.

Aniden önceki öfkem gözüme çok önemsiz görünmeye başladı.

Caz motoru yavaşlatıp dar bir sokağın kenarına park ettiğinde şehrin derinliklerinde bir yere ulaşmıştık. Önce o indi, kaskını çıkarıp rüzgârda savrulan film yıldızı saçlarını saldı, sonra da inmemeye yardım etti.

Hafifçe sendeledim; az önceki adrenalin yüzünden hâlâ titriyordum, dizlerimi oturağa sıkıca bastırmaktan bacaklarım güçsüzleşmişti, yakındaki bir sokak lambasına yaslanarak ayakta durmayı başardım. Kaskın ağırlığını üzerimden atmak, temiz havanın yanaklarıma çarptığını hissetmek beni rahatlattı...

Caz şöyle bir baktıktan sonra kahkahayı patlattı.

Donup kaldım, utanmış ve biraz da şaşırmıştım çünkü Caz'ı daha önce hiç böyle gülerken gördüğümü hatırlamıyordum: başını geriye atmıştı, gamzeleri o kadar belirgindi ki sanki yanaklarına oyulmuş gibi görünüyordu.

Sonra, "Eliza. Saçın," demeyi başardı.

"Ne?"

Ellerim içgüdüsel olarak başıma gitti, saçlarımın havaya dikildiğini fark edince dehşete düştüm. Sanki elektrik çarpmış gibi *dimdikti*.

Harika. Gerçekten harika.

Utancımı gizlemek için suratımı asıp başıma sertçe birkaç kez bastırarak saçlarımı hızla düzelttikten sonra ona ters ters baktım. "Sakın tek kelime daha edeyim deme."

"Hadi ama, o kadar da kötü görünmüyordu. Aslında fena hâlde şık..."

"*Sakın.*"

Bir kahkaha daha attıktan sonra dudaklarını kilitleyip anahtarı uzaklara atarmış gibi yaptı ve tüm maskaralığını bir kenara bırakarak beni caddede gideceğimiz tarafa yönlendirdi.

"Şey," dedim biraz yürüdükten sonra, motosiklet yolculuğunun tüm şaşkınlığını ve adrenalinini üzerimden atmıştım ve son yirmi dört saattir içimde fokurdayan kelimeler nihayet dile gelmişti. "Sanırım dün hakkında konuşmalıyız."

"Ne olmuş düne?"

Sesi gerçekten şaşırmış gibi çıktı. Bu da bütün şüphelerimi doğruluyordu: Bu gibi şeyleri benim kadar önemsemiyordu. İncinmekten ve yaptıklarının sonuçlarından endişelenmiyordu, dikkatsiz bir gülümsemenin ve birkaç sahte güzel sözün başka birini nasıl duygusal bir yıkıma sürükleyebileceğinin farkında bile değildi.

"*Kız kardeşim,*" dedim dişlerimi sıkarak. "Onunla ve arkadaşlarıyla oynaman. Neydi o?"

Aniden durdu. "Bir dakika bir dakika. Sabahtan beri *bu* yüzden mi huysuzluk ediyorsun? Kız kardeşine iyi davrandığım için?"

Durumu böyle ifade ettiğini görünce –yani sanki bilerek zorluk çıkarıyormuşum gibi yargılar bir tonda konuşunca– sinirlerim zıpladı. "Huysuzluk etmiyorum," diye tersledikten sonra basıp gittim.

Göz açıp kapayana kadar bana yetişti. “Evet, elbette etmiyorsun. Çünkü şu anki ses tonun ve yüz ifaden çok sakın. Çok huzurlu. Hiç öyle beni boğmayı hayal ediyormuşsun gibi falan değil.”

Boğmak istemiyorum, diyerek onu düzeltmek istedim. Sadece ağzını burnunu dağıtmak istiyorum.

“Ben sadece...” Dişlerimin arasından gürültüyle ofladım. “Aileleri bu işe karıştırmamalıyız, anlıyor musun? Her şey arapsaçına döner. Ayrıldığımızda kız kardeşimin üzülmesini istemiyorum.”

İğneleyici bir şeyler söylemesini bekledim ama yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar ciddiydi. Hatta biraz utanmış gibiydi. “Özür dilerim,” diyerek beni şaşırttı. “Sanırım olaya hiç bu şekilde bakmadım.”

“Tabii ki bakmazsın,” diye söylendim.

“Hey, dinle. Senin için bu kadar önemliyse bir daha yapmam, olur mu?”

Ona hâlâ tam olarak güvenmesem de öfkem biraz olsun dinmişti. “Yapmasan iyi edersin,” diye uyardım parmağımı ona doğrultarak.

Önce doğrulttuğum parmağıma sonra tekrar bana baktı, yüzüne çok daha tanıdık, kışına tekmeyi basma isteği uyandıran eğlenceli bir ifade yayıldı. “Sana istediğinde çok korkutucu olabildiğini söyleyen oldu mu hiç?”

Cevap vermeden dümdüz yürümeye odaklandım.

Jianbing dükkânı yerel bir anaokulunun, yarı boş bir otoparkın ve kırtasiyeye benzer sinek avlayan bir yerin arasındaydı. Yirmili yaşlarının sonlarında iki sıska, bronz tenli adam tezgâhta çalışıyor, alınları yaz sıcağından, yanan ızgaradan ve üniformalarından kaynaklanan terle parlıyordu: İkisinin de üzerinde birer önlük ve bol beyaz atlet vardı, kollarına da plastik kolluklar geçirmişlerdi.

Biz kaldırımdan dükkâna yaklaşırken genç bir annenin siparişini hazırlamak üzereydiler.

“İki *jianbing* lütfen,” dedi Caz mükemmel Çincesiyle, sonra bana bakıp İngilizce, “İçecek bir şey ister misin? Soya sütü? Su? Buzlu çay?” dedi.

Ben hâlâ saçımı düzeltmekle meşguldüm. Sorusu karşısında afallayarak, “Şey, soya sütü iyi olur. Teşekkürler,” diyebildim.

“Tabii.” Caz arkasını dönüp tekrar yumuşak bir tonlamayla Çince konuşmaya başladı. “Orta boy şekerli soya sütü alalım.”

İki adam bize meraklı bakışlar atsa da bir şey demediler. Başlarıyla onaylayarak işlerine döndüler.

Malzemelerin çoğu her an kullanıma hazır şekilde tezgâhın üzerine dizilmişti: yarısı dolu bir yumurta kartonu, dev kavanozlarda siyah fasulye sosu, kırmızı fasulye loru ve acı biber yağı, plastik bir hamur kâsesi ve taze sebzelerle dolu kaplar.

Şeflerden birinin sıvı hamuru sacın üzerine, kenarlarına kadar kâğıt inceliğinde tek bir yumuşak dairesel hareketle yaymasını izledim. İşleme iki yumurta kırarak devam etti, yumurta akları sıcak saca temas eder etmez cızırdamaya başladı, sarıları ikiz güneş gibi hamurun ortasında kaldı.

Saniyeler içinde hamur pişerek gevrek altın rengine dönüşmüştü. Üzerine taze soğanla kıyılmış kişniş serpiştirildi, ardından tiftiklenmiş kuru domuz eti, büyük bir parça lor ve yağlı, kızarmış hamur çubukları eklendi. Yoğun koku havaya yayılarak sacdan çıkan dumana karıştı.

Paketleme işini diğer adam üstlenerek pişmiş *jianbing*leri ikiye bölüp tek kullanımlık küçük bir poşete koydu. Buhar şeffaf poşeti ânında buğulandırdı. Adam tek kelime etmeden poşeti bize uzattı.

Caz başıyla beni işaret etti. “Önce sen.”

Annemle babam olsaydı muhtemelen ikisinden birinin nefesi tükenene ya da aşırı nezaketten ölene kadar *önce sen, hayır önce sen* demeye devam ederlerdi. Ama şefin elindeki poşet

havada kaldığı ve *jianbing* gerçekten de mükemmel koktuğu için sadece, “Emin misin?” diye sorabildim.

Caz her nasılsa aynı anda hem gülümsemeyi hem de gözlerini devirmeyi başarabiliyordu. “Eliza. Al işte.”

Aldım. Poşet o kadar sıcaktı ki parmaklarımı yaktı. Daha fazla yanmamak için bir o elime bir bu elime geçirmek zorunda kaldım.

Bana hâlâ tuhaf tuhaf bakan şefe, “Hımm, xiexie¹¹,” dedim.

Diğer şefle bakışıp başlarını sallayarak güldüler. Sonra o da bir şeyler söyledi ama aksanı o kadar yoğundu ki –ya da daha doğru bir ifadeyle söylemek gerekirse, benim Çince becerilerim o kadar kıttı ki– *can* dışında tek bir kelimeyi bile anlamadım. Bu da Çincede toplantı, rüşvet, zekice gibi yaklaşık elli kelimayle aynı anlama geliyordu.

Yani aslında şu an her şeyi söylüyor olabilirdi.

Yardım için Caz’a baktım.

İfadesini okuyamasam da hemen tercüme etti. “Teşekkür ederim demeyi bilmene şaşırdığını söylüyor.”

“Ah.” Bu yorumdan ne anlam çıkaracağımı bilemeden şeflere baktım. Bir iltifat sayılmazdı ama belki de aşırı hassas davranıyordum. Belki de *kötü* anlamda söylememişlerdi.

Sonra diğer şef kollarını göğsünde kavuşturarak, “Ni haishi zhongguoren ma?” diye sordu.

Bu sefer cümlelerin tamamını anladım: *Sen Çinli misin ki?*

Yüzüm yanmaya başladı. Birdenbire artık o kadar da aç olmadığımı fark ettim.

Caz yanımda boğazını temizleyerek. “Dedi ki...”

“Ne dediğini anladım.” Sesim utanç verici bir biçimde çatladı, tuhaf, yeni bir duyguyla bakışlarımı başka yöne çevirdim. Yola yapışmış bir sakız parçasına baktım. Hazırlıksız yakalandığım bir soru yüzünden bu kadar sinirlenmem anlamsızdı.

11 (Çince) Teşekkür ederim. –*ç.n.*

Bunu daha önce de defalarca duymuştum. Hem de hemen hemen her versiyonunu: *Amerikalı mısın? İngiliz misin? Burarlardan mısın? Aslen Çinli misin?*

Bazen herkese kimliğimi açıklamak zorunda kalmak gerçekten yorucu oluyordu.

Siparişlerimizi teslim aldıktan sonra bir süre sessizce yürüdük, herhangi bir yere ulaşma amacımız yoktu. Bu zamanı birbirimiz hakkında bir şeyler öğrenerek geçirmemiz gerektiğini biliyordum ama ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyor gibiydik. Söğüt ağaçları caddenin bir tarafında uzanırken dökülen yaprakların arasından esen rüzgâr yumuşak bir şarkı söylüyordu. Güneş gökyüzünde daha da yükselmişti, her yer masmavi ve tıpkı bizim gibi sessizdi.

Sessizliği ilk Caz bozdu. “Öyle demek istemediğinden emini—”

“Sorun değil, Caz,” dedim hüzünlü bir gülümseme teşebbüsüyle. “Bu konuda konuşmak zorunda değiliz. Yani konuşacak bir şey bile yok.”

“Belli ki üzüldün.”

“Ben...”

“Üzüldün. Çünkü yüzünde yine o ifade belirdi.” Caddenin ortasında durdu ve çenesini dikleştirip alt dudağını ısırıldı.

Görüşünü engellemek için bir elimi kaldırdım. “Hiç de öyle görünmüyorum,” diye yalan söyledim. Sonra inanmadığını fark edince, “Her neyse. Zaten anlayamazsın,” dedim.

“Neden anlamayayım?” diye üsteledi.

Ben de durdum. “*Neden anlamayayım mı?* Ciddi misin sen?”

Kara gözlerini bana dikerek, “Elbette ciddiylim,” dedi sakın bir sesle.

“Caz. Bu senin... Demek istediğim sen bu tür sorunlarla boğuşmuyorsun, tamam mı?” Kelimeler ağızımdan çok hızlı, çok dürüst, sert ve telaşlı dökülmüştü. “Sen her yere aitsin. Her yerde hoş karşılanıyorsun. İster kırmızı halıda ister aptal bir çocuk oyununda ya da okul kafeteryasında. Hiç çaba gös-

termeden her zaman her şeye şahane uyum sağlıyorsun. Benim durumum öyle değil.”

Şaşkınlığını hissettiğim anda keşke hiçbir şey söylemeseydim dedim. Caz Song’da hem dilimi çözen hem de etrafıma bir metre kalınlığında bir duvar örmeme neden olan bir şey vardı sanki.

“Belki okulda öyledir,” dedi sonunda, çenesi kasılmıştı. “Ama bazen kendi evimde bile...” Duraksadı. Yine parktaki o an gibi bocaladığını hissettim. Kocaman bir havuzun kenarında sallanan, dalmak için yeterince güvenli olup olmadığından emin olamayan bir çocuk misali içten içe kendini yiyordu. Bunca zaman sonra bile hâlâ çok ketum davranıyordu. Sonunda, “Bazen ben de öyle hissediyorum,” demekle yetindi. Yarım bir cevap olsa da bir zeytin dalıydı, bir ayağı havada asılı kalırken diğeri yere sağlam basıyordu. Onda düşündüğümünden daha fazlası olabileceğine dair bir işaretti bu.

Aramıza tehlikeli bir ateşkes girmişti.

*Jianbing*imden ısırık aldım, ilk başta hiçbir şeyin tadını alamadım sadece dilimi uyuşturan sıcaklığı hissettim ama sonra tuzlu fasulye lorunun tadı ağzımı doldurdu ve kızartma kokusu iştahımı az da olsa geri getirince içimde bir şeyler yumuşadı.

“Güzelmiş,” dedim istemsizce.

“Sevindim,” dedi.

İkimiz de kaldırıma oturmuş kahvaltımızı ederken şehrin uyanışını izledik. Her şeye rağmen güzeldi sanırım. Burada yaşamak. Caz’la burada olmak. Henüz tam olarak Pekin’e aitmişim gibi hissetmesem de böyle anlar bana bir gün ait olabileceğine dair umut veriyordu.

Caz gürültülü bir öksürük krizine girince düşüncelerimden sıyrıldım.

Beynimin hep en kötü şeyleri varsaymaya programlanmış dramatik kısmı ânında, *Eyvah. Tanrım! İşte bu kadar. Bana bir tür kronik hastalığı olduğunu ve bunca zamandır kimsenin endişe-*

lenmesini istemediği için bunu bir sır olarak sakladığını, sadece iki aylık ömrü kaldığını söyleyecek, diye düşündü. Sonunda benimle geçirdiği son günlerin iç karartıcı bir film montajı olacağını, kan rengi gün batımlarında sahilde yürüyüşler yapacağımızı, bir gün gözlerimin önünde yere yığılacağını ve...

Caz hafifçe yüzünü buruşturarak, “Özür dilerim,” dedi *jianbingini* kaldırarak. “Genelde bunun içine acı biber koymazlar...”

Kalbim sakinleşti, paniğim yatıştı.

“Bekle. Acılı yiyemiyor musun?”

“Tabii ki yiyebiliyorum,” diye homurdandı ama yanakları birkaç ton kızarmıştı. Üstelik yemeğine devam etmeye de niyeti yok gibiydi.

“Aman Tanrım.” Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki az önceki öfkemin son izleri geçti ve güldüm. Bir kez başlayınca da kendimi durduramadım. Kaldırımda iki büküm olana dek, bastırmaya çalıştığım kahkahalarla vücudum sarsıldı. “Aman Tanrım. Harika olay.”

“Nasıl yani?” diye sordu. “Bunun nesi harika?”

“Diğer her şeyi geçtim,” dedim histerik bir sesle. “Ama kırık kolla sayısız sahne çekip bitirmiş ve onca acıya katlanmış birinin azıcık *acı* yiyememesi harika?”

Bana kaşlarını çatarak baktı ama gerçekten kızmadığını biliyordum. “Çok acılıydı, tamam mı? En az iki bütün biber...”

“Aman Tanrım, dur...” Katıla katıla gülerek karnımı tuttum. “Dur. Özür dilerim. Kendimi tutamıyorum. Cidden yapamıyorum.”

“Hassas damak tadımı bu kadar komik bulmana sevindim.”

“Tamam, tamam, birkaç saniye kendime gelmeme izin ver...” Caz hiç etkilenmemiş hâlde beni izlerken meditasyon yapacakmışım gibi derin bir nefes aldım ama bu beni daha çok güldürdü. Bunda bu kadar komik olan ne vardı bilmiyorum. Ya da belki de o kadar komik değildi, belki de sadece mutlu

olduğum için gülüyordum, her ne kadar bu hiç mantıklı gelmese de öyle görünüyordu. Sonunda cümle kurabilecek kadar sakinleştiğimde ona kendi *jianbing*imi uzattım. “İstersen değiştirebiliriz. Emin ol benimkinde hiç acı yok.”

Ben konuşurken başımızın üzerindeki salkım söğüt sallanarak yapraklarıyla yanağımı çizdi.

Caz dalları benden uzaklaştırıp başını eğerek yüzüme baktı. “Bunun bir tür tuzak olmadığına emin misin? İçine zehir falan koymadın, değil mi?”

“Yemin ederim. Gerçi, sakıncası yoksa birkaç ısırık aldım...” Her şey bir anda tuhaflaştı, bunu hissedebiliyordum. İşleri yine *tuhaflaştırmıştım*. Hep yaptığım gibi.

Ama Caz hızla kendini toparladı. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi *jianbing*imi elimden alarak hafifçe gülümsedi ve bana, “Bir dahaki sefere daha acısız yemekler yapan bir yere gideriz,” dedi.

“Bir dahaki sefere,” diye tekrarlarlarken bu kimya denemeleri fikrinin beni *eskisi kadar* dehşete düşürmediğini fark edince şaşırdım.

Okul artık farklıydı.

Bir bakıma daha iyiydi denilebilir. Artık arabaya binerken resmen midem bulanacak kadar korkmuyordum okuldan, sınıfın kapısında eskisi gibi huzursuzca beklemek zorunda kalmıyordum. Birdenbire çok popüler olduğum söylenemezdi elbette –öğle yemeklerimi hâlâ çatıda tek başıma yiyordum– ama insanlar sonunda varlığımı kabullenmiş gibi görünüyordlardı.

Bunun kısmen Caz Song’la birlikte olmamdan kaynaklanmadığını düşünecek kadar saf değildim. Ama bir nedeni de kesinlikle Craneswift blog yazılarımdı.

Takipçilerim hızla çoğalıyor, neredeyse her gün birkaç bin kişi artıyordu. Beğeni ve paylaşım sayısı da aynı oranda yükseliyordu. Bu korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi de.

Kızlar, hayali erkek arkadaşım Caz Song’la gece yarısı sitenin bahçesinde takıldığımızı anlattığım “Sokak Lambası Altında Dans Edip Ay Işığı Altında Öpüştük” adlı son gönderilerimden birinin altına, *Uğruna dua ettiğim türden bir aşk*, diye yorum yapmıştı.

Başka biri, şehirde Pekin’i Caz Song’un motosikletinin arkasında gezdiğimi anlattığım “Düşmeme İzin Vermeyeceğine Yemin Ediyor” başlıklı diğer yazıya, *Bu, aşkın gerçekten var olduğunun kanıtıdır*, diyerek hayranlığını dile getirmişti.

Ve randevularımızı, sahte sevimli etkileşimlerimizi anlatmadığım ya da ilgi uyandırmak için Caz Song’un yaklaşan dizisine

sinsice göndermeler yapmadığım zamanlarda, kendimi hiç de hak etmediğim bir konumda, aşk tavsiyeleri verirken buluyordum. *Duygusal meselelerde dürüstlük önemlidir*, diye yazmıştım bir yazımda, kendi sözlerimin keskin ironisinin tadını alarak. *Kırılğan olmaktan korkmayın*. Ya da Aşk ve İlişkiler köşesi için başka bir yazıda: *“Ben güçlüyüm, bağımsızım ve kimseye ihtiyacım yok” gibi popüler bir düşünce yapısı olduğunu biliyorum ancak gerçek şu ki hayatta insanlara ihtiyacımız var. Bizimle gülecek, bizimle ağlayacak, kötü günleri katlanılabilir, iyi günleri daha iyi kılacak insanlara; unuttuklarımızı hatırlayacak ve tam olarak anlamasalar bile bizi dinleyecek insanlara; bize ihtiyaç duyacak insanlara. Bunun güçle hiçbir ilgisi yok, her şey insan olmakla ilgili.*

Elbette Sarah Diaz işlerin gidişatından son derece memnundu.

İki haftada bir yaptığımız telefon görüşmelerinden birinde, “Yazdıklarına bayılıyorlar,” diyerek övgüler yağdırdı. “İnsanlar seni *ilgiyle* takip ediyor. Bu büyük bir olay, biliyor musun? Caz’la birlikte gittiğiniz yerel yiyecek dükkânlarıyla ilgili son blog yazın –bu arada çok şirindi, fotoğraflar ağzımın suyunu akıttı– kırk bin görüntülenmeye ulaştı.”

“Biliyorum,” dedikten sonra kızardım çünkü kulakta fena hâlde kendini beğenmiş bir tını bırakmıştı, oysa hiç de öyle bir şey kastetmemiştim. “Yani teşekkür ederim.”

Samimi bir kahkahayla patavatsızlığımı geçiştirdi. “Aklıma gelmişken, Eliza, röportaj yapmaya ne dersin?”

“Röportaj mı?”

“Evet. Röportaj.” Sarah bana hak ettiğimden çok daha sabırlı davranıyordu. “Muhtemelen çoktan birkaç teklif almışsındır ama bu doğrudan Craneswift’e gönderildi. Batılı takipçileri hedefleyen Pekin merkezli oldukça büyük bir medya şirketinden gelen bir röportaj teklifi var. Bu yüzden konum ve dil sorun olmaz. E-postalarında övgü dolu ifadeler kullanmışlar. Geçmişinle yakından ilgilendiklerini ve Caz’la birlikte görünmeni çok istediklerini söyleyebilirim.”

“Gerçekten mi?” dedim farkında bile olmadan, aklım söylediği şeylere takılıp kalmıştı.

“Peki sen ne düşünüyorsun?” diye sordu ama cevap vermemi beklemeden aceleyle devam etti. “Biraz hızlı olduğunu biliyorum ama ne kadar kişiye ulaşacağını bir düşün. Bu kariyerin için harika bir fırsat, Eliza. Hissedebiliyorum.”

Hızlı demek az kalırdı. Her şey çok ama çok hızlı oluyordu. Böyle anlarda yalanımın büyüklüğünü, olayların gerçekleşme hızını, frene basamadan yokuş aşağı yuvarlandığımı acı verici biçimde fark ediyordum, bir anda içim daralıyor, uydurma bir kompozisyon yazdığım için hapse atıldığımı, okuldan uzaklaştırıldığımı ve kalıcı bir edebi kara listeye alındığımı dair histerik düşüncelere kapılıyordum...

Ama hayır, *nefes al*. Nefes al.

Henüz kimse Caz’la olan aşk hikâyemden şüphelenmemişti. Demek istediğim, şimdiye kadar birkaç kimya yaratma denemesi yapmıştık ve oldukça iyi gidiyor gibi görünüyordu, ona bir kez daha yanlışlıkla vurmamış ya da başka bir şey yapmamıştım

Yine de...

“Kulağa ilginç geliyor,” dedim bu konuşmadan güvenli bir çıkış yolu bulmaya çalışarak. “Yapabilirim, evet, muhtemelen yapabilirim.”

Hattın diğer ucundan bir ses geldi. Arkada bir şeyler düşmüştü.

“Özür dilerim.” Sarah’nın sesi sanki telefonu kulağıyla omzu arasında tutuyormuş gibi kısık ve boğuk geliyordu. Sanırım bir tahta gıcirtısı ve sessizce mırıldanılan bir küfür duydum. “İsa’nın resmi sebepsizce yere düştü. Tuhaf.”

Birazcık dindar olsaydım bunu kesinlikle kötüye işaret sayardım.

“Her neyse, röportaj hakkında ne diyordun?” Sesi tekrar yükselerek normal neşeli tonuna döndü.

“Şey... Caz’a sormam gerek,” dedim, sormayacağımı bile bile. “Gerçekten... bunu biraz daha düşünmem gerek. Sana cevabımı daha sonra iletsem sorun olur mu?”

“Elbette, Eliza.” Ne kadar gizlese de sesinden hayal kırıklığını duyabiliyordum. “İçine sinmeyen bir şey yapmanı istemiyorum.”

Telefonu kapatırken tek düşünebildiğim *bunun için biraz geç olduğuydu*, midem taş gibi ağırlaşmıştı.

Çok geçmeden röportajın endişelerim arasındaki en önemsiz şey olduğunu anlamış bulundum.

Çünkü Caz Song’un on sekizinci doğum gününe üç gün kala, ona ne alacağım konusunda hâlâ hiçbir fikrim olmadığını fark etmiştim. Yani eminim ilişkinin farklı aşamalarında alınabilecek uygun hediyelerle ilgili pek çok tavsiye vardı ama hiçbir online dergi sahte bir ilişki yaşadığınız erkek arkadaşınıza ne almanız gerektiğine dair tavsiyeler vermiyordu.

Bahsettiğimiz sahte erkek arkadaşın *şu meşhur* Caz Song olması durumu daha kötü yapıyordu. Dünyalara erişebilen birine ne verebilirdiniz ki?

Hediye bulma konusunda o kadar çaresizdim ki gecenin ilerleyen saatlerinde Emily’ye danışmak zorunda kaldım ve ânında pişman oldum.

“Doğru kapıya geldin,” diyerek beni rahatlattı ama kulağa daha çok, *Bunlar hayatının en acı verici dakikaları olacak*, gibi geliyordu.

İkimiz de yemek masasına oturduk, parlak sarı küp küp doğranmış mango ve dilimlenmiş çileklerden oluşan dev bir kâse ortamımızda duruyordu, iki meyve çatalı da hemen yanındaydı. Annem diğer odada pazarlamadan Kevin’la telefondaydı (arada bir iç çekip *Hayır, havuz partisi kesinlikle uygun olmaz ya da Evet, tüm plaj toplarının üzerine şirket logosunu bassak bile*

olmaz, Kevin! gibi şeyler söylediğini duyabiliyorduk), babamsa yarın prestijli bir üniversitede yapacağı şiir dinletisi için notlarını hazırlamakla meşguldü.

Emily dramatik bir tavırla, “Onun için dünyanın en harika hediyesini yapmana yardım edeceğim,” diye devam etti, minik yumruğunu masaya vurarak. “Daha önce erkek arkadaşı olan herkes ağlayarak günlüğüne yazacak. Sana şapka çıkarmaktan başka çareleri kalmayacak ve...”

“Evet ama şey, buna gerek yok.” Boğazımı temizledim. “Sadece ortalama bir fikre ihtiyacım var. O kadar iyi olmasına gerek yok.”

“*Vay be.*” Emily bugünlerde fazla alaycı konuşur olmuştu. Sanırım ergenlik dönemine girmeye başlamıştı. “Caz seninle çıktığı için çok *şanslı.*”

Gözlerimi devirip çatalımı bir küp mangoya sapladım. “Her neyse. Sadece bana ufak bir fikir ver.”

Cevap olarak diğer çatalla mangomu çaldı.

“Hey...”

Ağzını şapırdatarak meyvesini yerken, “Düşünüyorum,” demeyi başardı. Ondan pek sık tavsiye istemediğimden durumun keyfini çıkarıyordu.

“Daha hızlı düşünebilir misin? Bu işi halletmek için sadece üç günüm var.”

“Bu senin sorunun,” dedi sinir bozucu bir tavırla ama maalesef haklıydı.

Hiçbir zaman okul ödevlerini erteleyen biri olmamıştım ama sevmediğim şeylerden kaçınmak gibi kötü bir huyum vardı. Londra’daki eski okulumdan ayrılmak zorunda kaldığımda edebiyat öğretmenime taşınacağımızı bizzat söylemek istemiştım. Ama benden gerçekten hoşlandığını, bu haberi duyunca karşımda ağlayacağını ve dramatik bir veda konuşması yapacağını hayal ettiğimden uçağa binene kadar bu vedayı erteledim. Zaten uçağa bindikten sonra da artık çok geçti. Muhtemelen

öldüğüm için okula gitmediğimi düşünmüştür. Ya da belki komada falan olduğumdan.

Tuhaflık ölümcül bir kusur olsaydı, ölümüm kesin bundan olurdu.

Kardeşim parlayan gözleriyle, “Hey, bir aşk mektubuna ne dersin?” diye sordu. “Tatlı olmaz mı? Tıpkı eski günlerdeki gibi, bilirsin, 2000’lerin başındaki gibi! Şey hakkında yaz–”

“Hayır.” O daha cümlesini tamamlayamadan başımı iki yana salladım. “Hayır. Asla olmaz.” Caz’ın okuldaki temizlik dolabında kompozisyonumu yüksek sesle okuduğunu hatırlamak bile gerilmeme neden oluyordu. Ona yazılmış bir mektup çok daha mahrem, bin kat daha utanç verici olurdu. Ayrıca, ne yazacaktım ki? *Sevgili Caz, güller kırmızı, menekşeler mavi, gerçekten çıkmıyor olsak da doğum günün kutlu olsun bari...*

“O zaman birlikte geçirdiğiniz en güzel anların yer aldığı bir anı defteri yapmaya ne dersin?”

Emily hiç istifini bozmadan ağzına iki parça daha mango attı. “Ya da romantik alıntıların olduğu bir fotoğraf kolajı?”

Yüzümü buruşturdum. “Bu kadar... kişisel olmayan bir hediye fikrine ne dersin?”

“Ama doğum günü hediyelerinin olayı budur zaten,” diye itiraz etti.

Ona karşı çıkmak zor olduğundan bunun yerine beyaz bir yalan söylemeyi tercih ettim. “İlişkimizde henüz o aşamaya geçmemişiz gibi hissediyorum.”

Ciddiyetle onaylayıp, “Doğru, haklısın,” dedi. “Bu fikirleri birinci yıl dönümünüze saklamalısın. Ya da düğününüze.”

Neredeyse boğuluyordum. Şaka yaptığını –en azından öyle olduğunu umuyordum– bilsem de o kadar uzun süre birlikte olma ihtimalimizi düşünmek bile biraz endişe vericiydi. Caz’ın benim ve bilhassa da ailemin geleceğinde yeri yoktu.

Sahte aşk hikâyesinin bu kadar arapsaçına dönmesinin bir başka nedeni de bu ya.

“Bekle, buldum!” Emily elindeki çatalı önce havaya, sonra da belli belirsiz bir tehdit hissi uyandıracak şekilde bana doğru savurdu. “Ona kâğıttan turna kuşları versen?”

“Origami gibi mi?”

“Hı-hı.” Hızla başını salladığında saç örgüleri sağa sola savruldu. “YouTube’da bir kızın videosunda gördüm. Birlikte oldukları her gün için bir turna kuşu katlayıp her birinin içine erkek arkadaşı için bir iltifat eklemiş.”

“Demek öyle...” Aslında kulağa kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Sadece tek bir sorun vardı. “Ama içine Caz için iltifat yazmayacağım. Egosunu daha fazla şişirmeye gerek yok.” Belki ona başka bir şey yazabilirdim.

Emily omuz silkti. “Bir *sürü* kuş katlaman gerektiğini unutma.”

“Evet.” Kafamda birlikte geçirdiğimiz günlerin kabaca bir hesabını yaptım. “Seksen civarı.”

Duraksadı, sonra kaşları çatıldı. “Bir dakika. Siz hazirandan beri mi çıkıyorsunuz?”

Kahretsin.

“Ah, demek istediğim...” *Hızlı düşün.* İfademi korumakta zorlanarak damarlarımda uğuldayan panikten kurtulmaya çalıştım. “Resmî olarak çıkmaya başladığımızdan beri seksen gün geçti yani. Herkesin içinde.”

Göz ucuyla bu açıklamaya inanmadığına dair bir işaret aradım ama bana güvendiğini belli edercesine başıyla onayladı. Elbette bana güveniyordu, nedense bu daha da kötü hissetmeme neden oldu.

Neyse, şimdi bunun üzerinde durmanın anlamı yoktu.

Akşamın geri kalanını YouTube’da kâğıttan turna kuşu yapımı videolarını izleyip adım adım aşamaları takip ederek geçirdim. Birkaç düzine kadar turna kuşu denemesinden sonra Emily’nin masasından renkli kâğıt çalmam gerekti ama gece yarısına doğru işi çözmüştüm.

Basit, tekrar eden bu katlama işi neredeyse terapi gibiydi, gece vakti odamın huzurunda tek başıma çalışarak kare yapılmış ince kâğıtları tekrar tekrar katladım. Arka planda Zoe'yle ayrı düşmeden önce birlikte yaptığımız, favori şarkıcılarımız Taylor Swift, Jay Chou ve BTS'ten oluşan Spotify çalma listem çalışıyordu.

Origami yaparken Caz'ı düşünüyordum. Kendini beğenmiş, kibirli, sinir bozucu Caz nasıl olduysa beni şaşırtmayı başarmıştı. Tuhaf teklifimi kabul ederek yalanımı açık etmeden buraya kadar gelebilmemin tek sebebi olan Caz, çoğu insanın fark ettiğinden daha komik ve düşündüğümünden daha tatlı biriydi. Onu kendimden uzak tutma niyetime, tüm bunların birkaç ay içinde sona ereceğini bilmeme rağmen... şanslı hissetmekten kendimi alamıyordum. Ne de olsa bu dünyada kaç kişi Caz Song'un kamera arkasında nasıl olduğunu söyleyebilirdi ki?

Bu yüzden katlamayı bitirdiğimde, her narin kâğıttan turnanın üzerine küçük, sessiz bir dilek yazdım.

Umarım trene her zaman vaktinde yetişirsin.

Umarım doğum günün hep hafta sonuna ya da tatile denk gelir.

Umarım seçmelerine katıldığın her rolü alırsın.

Umarım her yağmur yağdığında yanında şemsiye olur.

Umarım her zaman en sevdiğin atıştırmalığın son paketini herkesten önce sen alırsın.

Umarım her zaman cam kenarındaki koltuğu kaparsın.

Son turnaya geldiğimde çalar saatimin alarmı yanıp sönmeye başladı. Sabahın altısı olmuştu. Yorgundum ve fikirlerim tükenmek üzereydi, belki de bu yüzden gerçeğin kaleme dökülmesine izin verdim.

Umarım tüm bunlar bittiğinde beni özlersin.

Caz'ın doğum gününde ona pasta yapmak için birkaç saat erken kalktım.

Bu iş beklediğimden çok daha zor oldu. Yemek bloggerı olan bir annenin tarifine harfi harfine uymama rağmen –ki tarifi ancak oğlunun her şeyi yemediğiyle ilgili üç paragraflık uzun bir girişten sonra vermişti– her nasılsa pandispanya tuhaf, lapa gibi ve turuncu turuncu oldu. Soğuduktan sonra daha iyi görüneceğini umarak loş ve sessiz mutfakta bir süre bekledim ama sönerek mutsuz bir kuru meyve parçası gibi büzüldü.

Zoe de duruma pek yardımcı olmamıştı.

“Böyle bir... renkte olması mı gerekiyordu?” diye sordu, gözlerini kısarak ekrana bakarken. Pişmiş pandispanyayı net bir şekilde görebilmesi için telefonumu kirli çırpma tellerinin ve hamur kâselerinin yanına, tezgâhın üzerine koydum. Aslında öğle yemeğinden önce arayacak ve pandispanyayı *yaparken* bana tavsiyelerde bulunacaktı ama son dakikada yetiştirmesi gereken bir ödev yüzünden gecikmişti.

“Belki de ışık yüzündendir,” dedim umutla.

“Olabilir,” diyerek geçiştirdi.

İkimiz de bir süre sönen pandispanyayı inceledik. Sonra iç çekip unlu ellerimi önlüğüme sildim ve tekrar buzdolabının kapağını açtım.

“Boş ver. Bir kez daha deneyeceğim. Doğum gününde onu zehirlemek istemem.”

“Doğru, doğru. Çin malzemeleri falan.”

Parmaklarım yumurta kartonunun üzerinde donup kaldı. Başımı kaldırdım. “Bir dakika. Ne?”

“Ne?” dedi. O da aynı şekilde şaşkındı.

Ama ben ondan daha hızlı anlamıştım. “Ben yerel malzemelerden değil, *pişirme becerilerimden* bahsediyordum,” dedim. Sesimdeki keskin, savunmacı ton beni bile hazırlıksız yakalamıştı.

“Ah.” Zoe boğazını temizledi, rahatsız görünüyordu. “Şey, ben sadece, şey... demek istemiştım. Yani, geçen gün Pekin’de yemek pişirmek için oluk yağı kullandıklarına dair bir makale

okuyordum, ki bu aslında çok korkunç ve hijyenik olmayan bir şey.”

“Ve sen de hemen burada yediğimiz her şeyde oluk yağı olduğunu mu varsaydın?” diye sordum.

“Hayır, öyle varsaymadım...” diye başladı, sonra bana baktı. “Sadece kafam karıştı. Neden bu kadar sinirleniyorsun?”

Ağzımı açtım, sonra kapadım. Çünkü ona neye kızdığımı nasıl açıklayacağımı, neden bu kadar... savunmacı hissettiğimi bilmiyordum. Daha geçen hafta anneme, sokaktan aldığımız kızarmış hamur çubuklarının hijyenik olup olmadığını sormuştum, ben de yemek pişirmek için kullanılmış yağı işleminden geçirerek yeniden kullanan yerlerle ilgili söylentileri duymuştum, hatta yerel halk tarafından bu konuda uyarılmıştım da. Belki de bu beni ikiyüzlü yapıyordu.

Ama biri ailenize hakaret ettiğinde de aynı mantıksız mantık geçerli oluyordu; örneğin Emily’nin yemeğimi çalmasından veya tuvaleti işgal etmesinden istediğim kadar şikâyet edebilirken onun hakkında tek bir kötü söz söyleyenle kavgaya tutuşmaya hazırdım. Belki de Zoe’nin Pekin hakkında bu şekilde konuşmasını dinlemek canımı yakacak kadar kişisel geliyordu çünkü öyleydi. Çünkü o bu şehirde yaşamıyordu, dolayısıyla burayı aşağılayamazdı.

Bu da tabii ki akla şu soruyu getiriyordu: Pekin ne zamandan beri benim savunmam gereken bir şehir olmuştu?

“Eliza?” Zoe’nin ifadesindeki belirsizlik telefon ekranımı kaplıyordu. “İyi misin?”

Baştaki kızgınlığım yavaş yavaş geçiyordu: En azından sağlıklı düşünmeme yetecek kadar. Ona gereğinden sert çıkmış olabilirdim. Özellikle de uzun zamandır konuşma fırsatı bulamamışken böyle bir şey yüzünden büyük bir kavgaya girmeye gerek yoktu. Değil mi?

Derin bir nefes alıp yeniden odaklandım. Bileğimdeki yıpranmış dostluk bileziğine dokundum. “İyiyim,” derken se-

sim mantığıma ayak uydurdu, işler kızıışmadan önce kendimi sakinleştirmeyi başardım.

“Peki, sen öyle diyorsan...”

“İyiyim.”

“Sahiden öyle bir şey ima etmek istememiştim,” dedi telefonu yüzüne yaklaştıırken, sesi iyice kısılmıştı. “Çok özür dilerim. Kulağa ne kadar boktan geldiğinin farkındayım, gerçekten öyle demek istemedim.”

Bir yumurta daha kırmak istedim ama o kadar baskı uyguladım ki kabuk yumuşak bir çıtırtıyla parmaklarımın arasında çökerken küçük parçaları kâseye düştü. *Hay aksi*. “Şey, endişelenme,” dedim dikkatim dağılmış hâlde, hayal kırıklığı yaşıyordum. “Sadece... sadece şu şeyi yapmam lazım...” Bir kaşıkla tüm kabuk parçalarını çıkarmaya çalışabilirdim ama bu işlem sonsuza dek sürecektir gibi görünüyordu ve konuşmaya devam etmek için odaklanmam lazımdı.

Sonunda suratımı ekşitmeden, “Seni sonra arayabilir miyim?” diyebilirdim.

“Saat kaçta?”

Okuldan sonra, demeye yeltendim ama sonra saat farkını hatırladım. “Yarın bu saatlerde mesela?”

“Olmaz. Divya ve diğer öğrenci konseyi üyeleriyle toplantım var.”

“Perşembe günü?”

Sanki ajandasına bakıyormuş gibi bir şeyler karıştırdı. “Hayır. Üzgünüm. Kimya sınavım var ve gerçekten çok önemli. Benim saatimle cuma sabahına ne dersin?”

“Craneswift’ten Sarah’yla bir görüşmem var.”

“Doğru.”

“Tamam, o zaman...” Duraksayıp kaşığı yere bıraktım. Birdenbire eskiden ne yaptığımızı, bu görüşmeleri nasıl planladığımızı hatırlayamaz oldum. Ancak o zamanlar hiç bu ka-

dar zor olmadığından emindim. “O zaman şimdilik hoşça kal diyelim mi?”

“Hı-hı. Hoşça kal.”

Sonra öylece gitti, beni boş bir telefon ekranı, yumurta kabukları ve bir şeylerin ters gittiğine –yalnızca pastacılık yeteneklerim konusunda da değil– dair belli belirsiz, rahatsız edici bir hisle baş başa bıraktı. Ama bunu masaya yatıracak vaktim yoktu.

Güneş mutfak penceresinde yavaşça süzülürken hayatım buna bağlıymış gibi pandispanya hamuru karıştırıp çırpmaya devam ettim, ta ki ortaya iğrenç ama belirgin şekilde daha az turuncu bir sonuç çıkana kadar. Daha sonra bunu annemin her zaman saklamakta ısrar ettiği plastik paket servis kaplarından birine koydum.

Eh, düşünmem bile yeterdi bence.

Caz’a hediyelerini öğle yemeğinden önce verecektim.

Yakın zamanda çok popüler bir internet romanından uyarlanan büyük bütçeli bir *xianxia*¹² dizisinin çekimlerine başlamıştı, bu yüzden artık sabahları okula gelmiyordu, yani bu da her şeyi mümkün olan en erken vakitte halletmem gerektiği anlamına geliyordu: Hediyeleri ona verecek ve günün geri kalanında bu konuyu unutacaktım.

Ama elimde kâğıttan turna kuşu kavanozu, çantamın derinliklerinde mumlar ve doğum günü pastasıyla Caz’ın dolaşına yaklaşırken bir şeyin yılan gibi kaburgalarım dolandığını hissettim.

Umut.

12 Çin fantastik edebiyatının bir alt türüdür. Kelime olarak “ölümsüz kahraman” anlamına gelir. Bu türdeki hikâyeler genellikle Taoist ve Budist felsefelerden, mitolojiden ve Çin tarihinden esinlenir. –ç.n.

Aptalca ve tehlikeli bir umut.
Ve korku.

İkisinin aynı anda aynı yerde bulunması fiziksel olarak imkânsız olmalıydı, göğsümdeki aptalca hafiflik beni havalandırırken içimdeki his ağırlığıyla beni dibe çekiyordu. Ama şimdi, güpegündüz, Caz her zamanki yakışıklılığıyla tam karşımda dururken o kâğıttan turnalara yazdıklarımın sadece yorgunluğumdan kaynaklanmadığını kabul etmek zorunda kaldım.

Tam bir enayi gibi, Caz Song'a gerçekten âşık olmuştum galiba.

Anlaşmamız yeterince karışık değilmiş gibi kendimi yüreğini ortaya koymuş pembe yanaklı, gözleri çakmak çakmak yanan bir hayran konumuna düşürmüştüm.

Tam o esnada Caz'ın her zamanki arkadaş grubu soyunma odasından çıkıp düşüncelerimi kanıtlar gibi etrafını sardı.

Daiki, "İyi ki doğdun, adamım," diye seslenirken Caz'ın omzuna bir tane patlattı. Diğerleri de neşeyle haykırdığında sesleri yankılandı. Savannah genişçe sırtarak hayatımda gördüğüm en güzel pastalardan birini çıkardı.

İşte o an kalbim sıkıştı.

Beyaz kremalı, çok katmanlı, özenle süslenmiş, şık düğünlere yaraşır türden bir pastaydı; kenarları kremadan mavi çiçeklerle süslenmiş ve en tepesine *bubble tea* tanecikleri serpiştirilmişti. Koridordan geçen birkaç kişi hayretle onlara baktı, bazıları bir dilim alma umuduyla yanlarına yaklaştı.

Birdenbire kendi pastam gözüme gülünç gelmeye başlamıştı.

Zaten pasta yapmak da saçma bir fikirdi. En az umut etmek kadar saçmaydı.

Oradan uzaklaşmak üzere yürümeye başladım, içimden pastamı öğle yemeği için Emily'ye mi versem diye düşünürken birinin adımı seslendiğini duydum.

"Eliza! Eliza... bekle."

Şaşırarak arkama döndüm. Caz kalabalığının arasından ve ona aval aval bakan hayranların yanından geçerek bana doğru geldi. İşte o anda anladım ki bir ünlüye âşık olmaktan daha kötü olan tek şey bunu fark ettirmektir. Nabzım hızlandı, bu Caz'ın oynadığı o kampüs dizilerinden biri olsaydı, şu anda arka planda kesinlikle yavaş, romantik bir müzik çalıyor olurdu.

Aman Tanrım.

Korktuğum her şey başıma geliyordu.

“Kahretsin, çok hızlı yürüyorsun.” Başını iki yana salladı. Arkasında arkadaşları birbirlerini dürtüklüyor ve bizi bir dizinin heyecan verici bölümünü izler gibi gözleri kocaman ve ağızları yarı açılmış hâlde izliyorlardı. Savannah dev pastayı hâlâ elinde tutuyordu.

“Evet, şey, planlarım vardı, bu yüzden...” Gülümsemeye çalıştım ama birdenbire ona daha önce gülümseyip gülümsemediğimi hatırlayamadım. Ya da bu kadar geniş gülümseyip gülümsemediğimi. Alnımda duygularımı yansıtan neon bir tabela olmasından korkuyordum. Caz Song hiçbir koşulda ondan hoşlandığımı öğrenmemeliydi; sonuçları hayal bile edilemeyecek kadar utanç verici olurdu.

Bana tuhaf bir bakış attı. “İyi misin?”

“Evet.” Başımla onayladım. *Lütfen, Eliza, kendini topla ve normal davran.* “Evet, mükemmelim. N-neden?”

“Bir sebebi yok,” dedi usulca. Sonra bakışları elimdeki katlanmış turnalarla dolu cam kavanoza kaydı. “Nedir o?”

“Hiçbir şey.” Kavanozu hızla arkama sakladım ama istediğim kadar hızlı olamamıştım.

“Hediye benziyor,” dedi bir adım öne çıkarak.

“Ama değil.”

Kaşlarını çattı. “Emin misin?”

“Kesinlikle. Yüzde yüz.”

Kısa bir anlığına yüzünde belirsizliğe benzer bir şey belirdi. Sanki gerçekten hayal kırıklığına uğrayabilirmiş gibi, sanki onu hayal kırıklığına uğratabilecek gücüm varmış gibi.

Bu saçma bir fikirdi, gerçekten saçmaydı ama ikileme düş-tüğümü hissettim. “Yani evet, hediye ama... Bunu büyütme, tamam mı?”

Sonra kavanozu ona doğru resmen fırlattım.

Tek eliyle kolayca yakaladıktan sonra evirip çevirerek in-celedi. Turnaların üzerinde yazan kelimeleri görene kadar ilk başta ne olduğunu anlamadığını düşündüm. Dileklerin bazıla-rını gözden geçirirken yüzüne bakamayacak kadar gergindim. Yüzünde olası bir küçümseme, can sıkıntısı ya da daha kötüsü hiçbir şey görememekten korkuyordum. Muhtemelen hayran toplantılarında hep böyle hediyeler alıyordu. Muhtemelen onun için bu o kadar önemli değildi.

Ama sonra tek bir kez, yumuşacık bir sesle adımı söyledi. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Etkilendiği o kadar açık, duy-gusu o kadar içtendi ki... Bakışlarında minneti andıran bir şey vardı, buna dayanamadım. Bu samimiyet belirtisi göğsümün ısınmasına neden oldu.

Normal davranacaktın, unuttun mu?

“Pasta da var,” diye mırıldanarak çantama uzandım.

İfadesi değişti, dudaklarından kahkahalar döküldü. “Neden bu kadar sinirli görünüyorsun?”

“Çünkü. Gerçekten çok çirkin.”

“Abartma...” diye söze başladı ama sonra yarısı yanmış, yarısı ufalanmış sarı bir pasta parçasını uzattığımda ikimiz de birkaç saniyeliğe pastaya baktık. Uzaklarda bir yerde, yüzlerce pasta şefinin topluca ağladığını duyduğuma yemin edebilirdim. “Haklı olabilirsin,” diye itiraf etti Caz. “Biraz çirkinmiş.”

Burnumdan güldüm. “Dürüst olduğun için teşekkürler.”

“Her zaman.” Sonra duraksadı. “Pastayı paylaşmak ister misin?” Evet dememi beklediğini sanmıyordum. Daha önce

de kafeteryada onunla oturmamı istemişti ama ben bütün davetlerini geri çevirmiş, benden çok daha popüler olan arkadaşlarıyla ruhaf bir sohbetin ortasına düşmek yerine yalnız yemeyi tercih etmiştim. Neyse ki insanlar öğle yemeğini birlikte yemememizin şüpheli olduğunu düşünüyorlarsa da bundan hiç bahsetmemişlerdi.

Ama ben tereddüt ederken Daiki ve diğerleri –ağzımızdan çıkan her kelimeyi pervasızca ve utanmadan dinleyenler– yanımıza geldi.

“Biz de biraz isteriz,” dedi Savannah neşeli bir sesle, Nadia ve Stephanie de başlarıyla onayladı.

Sonra Nadia sanki kırk yıldır tanışıyor muyuz gibi ince kolunu benimkine doladı. “Hadi ama. Hepimiz seni daha yakından tanımaya *can atıyoruz*. Konu sen olduğunda Caz çok ketum davranıyor.”

“Teşekkürler,” dedim ama sonra bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettim. Telaşla, “Ama zaten bir pastanız var, sizi rahatsız etmek istemem...” diye devam ettim.

Stephanie, bir bilge gibi tok ve dramatik sesle, “Fazla pasta göz çıkarmaz,” dedi.

“Bence de,” diye katıldı Nadia. “Ayrıca tatları da farklı. Mesela bizimki kahverengi şekerli, *bubble teal* bir pasta, seninkiyse...”

Caz’ın arkadaşları eğilip elimdeki eğri büğrü pastayı sınıflandırmaya çalışırken rahatsız edici bir sessizlik ânı yaşandı.

Savannah kibarca, “Seninki... ev yapımı,” dedi.

Caz duyulabilir bir kahkaha atınca ona ters ters bakmak için döndüm ama bakışlarımız buluştuğunda daha çok gülmeye başladı.

Sonra Daiki aramıza girdi. “Pekâlâ muhabbet kuşları, bir saniyeliğine flört etmeyi keserseniz...”

“Flört etmiyorduk,” diye itiraz ettim. Acaba ikimizden biri bu terimi yanlış mı anlıyordu? “Ben... Biz *bir şey bile söylemedik*.”

“Evet ama gözleriniz konuşuyor,” dedi. “Üstelik bu bakışmalar tavlama sözlerinden bile daha etkili.”

Yüzüm yeterince kızarmamış gibi diğerleri de başlarıyla onayladı.

Savannah araya girerek şaka yollu, “Şimdi bir daha düşündüm de bütün öğle yemeğini bu ikisinin yanında yemek istediğimizden emin miyiz?” dedi.

Nadia üzerine basa basa, “Eh, bugün Caz’ın doğum günü,” dedi. Kolumu kendine çekince dirseklerimiz temas etti. “Kız arkadaşının yanında olmasını isteyecektir.” Caz dâhil hepsi beklenti içinde bana döndü. Göz korkutucu güzellikteki karizmatik arkadaş grubunun önünde çıkıyormuşuz gibi davranmak ve iyi bir izlenim bırakmak zorunda kalmak bende stresten kurdeşen dökme ya da yeni bir kimlikle ülkeden kaçma isteği uyandırsa da Nadia haklıydı: Bugün *onun* doğum günüydü.

Ve belki de küçük, aptal bir parçam onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu.

Korkup kaçmamayı başararak güçlükle başımla onayladım. “Evet, tamam. Hadi gidelim.”

Ama Caz’ın kafeteryadaki daimi köşesine yaklaştığımızda küçük bir sorun olduğunu fark ettim. Bir sandalye eksikimiz vardı. Tam oturacak bir yer ararken Caz kendi sandalyesini bana doğru iterek oturmamı işaret etti.

Başımı hızlıca iki yana salladım, bazı öğrencilerin çoktan bakmaya başladığının farkındaydım.

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Başka bir sandalye bulabilirim...”

“Hayır, ben hallederim,” diyerek beni rahatlattı. Bu sözler dudaklarından dökülür dökülmez, sekizinci ya da dokuzuncu

sınıftan al yanaklı bir kız aceleyle öne atılarak utangaç bir tavırla boş bir sandalyeyi ona doğru itti.

“İyi ki doğdun,” diye ciyakladı neşeli bir sesle.

Caz ona kibarca gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Bu basit bir yanıtı ama kızın yüzü kıpkırmızı oldu, kırdayan, fısıldaşan arkadaşlarının yanına dönerken iki kez tökezledi.

“Biliyor musun?” dedi Daiki masanın diğer ucundan. Geniş göğsüne yaslanan Savannah’yla yan yana oturuyordu. “Bir gün biri sırf sen ona baktın diye arabasını çarpacak ve sen de tüm yasal sorumluluğu üstlenmek zorunda kalacaksın.”

Caz sadece gözlerini devirip sandalyesini birkaç santim geriye çekmekle yetindi.

Bir şeyler *söylemem* gerektiğini hissediyordum –havalı, kendinden emin ve esprili bir şeyler– ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Savannah’nın Daiki’yle yakınlığı da duruma hiç yardımcı olmuyordu. Tüm çiftlerin birlikte yemek yerken böyle mi davranması gerekiyordu yoksa? Benim de Caz’a sokulmam mı lazımdı? Yoksa onları taklit ediyormuşum gibi mi görünürdü?

Sonra ona bu kadar yakın olmanın, yanağımı kalbinin attığı yere yaslamamanın, güçlü kolunu bana dolamasının nasıl bir his olacağını hayal ettim...

“Hey.” Caz masanın altından dizimi dürttüğünde yerimden sıçradım, yüzüm kızarmıştı.

“Hıh?”

Diğerleri bariz bir merakla bize bakarken o tek kaşını kaldırarak, “Ne düşünüyordun?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Sadece...” Panikledim ve aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. “Sadece küresel ısınma falan işte.”

Bir dizi boş bakışla karşılaştım. Sessizlik uzadıkça artan bir umutsuzlukla, *Harika*, diye düşündüm. *İşte tam da bu yüzden Caz’ın arkadaşlarıyla takılmıyorsun. Şimdi neden sosyal becerileri*

ancak bir saksı bitkisiyle kıyaslanabilecek ya da ciddi bir iklim krizi saplantısı olan biriyle çıktığını merak edecekler...

Sonra Daiki başını ciddiyetle onaylarcasına salladı. “Bu kesinlikle acil ve önemli bir mesele.”

Derken nasıl olduysa sohbet Savannah’nın izlediği son çevre belgeseline, Çin’de uygulamaya koydukları yeni çevre dostu çöp ayrıştırma sistemine ve Caz’ın geçen bahar katıldığı bağış toplama etkinliğine kaydı. Ardından da konu Caz’ın iş birliklerine geldi. (“*Yine o büyük kozmetik markasıyla çalışmana çok sevindim, en iyi bedava ruju onlar veriyor.*”) Arkadaşları o kadar çekici, o kadar hoş ve eğlenceliydi ki baloya katılmış bir köylü gibi onlara bön bön bakmamak elde değildi. Bu okulda, bu insanlarla her şeyin daha farklı olup olamayacağını merak ettim. Caz’ın arkadaşları bir gün benim de arkadaşım olabilir miydi?

Safolma. Bu düşüncüyü kök salmasına fırsat vermeden zihnimden söküp attım. Geçmişte de benzer şeyler ummuştum ama hiçbir şey umduğum gibi olmamıştı. Benim sorunum arkadaş edinmek değildi, onları elimde tutmaktı. Bu sefer bunun değişeceği ne malumdu?

“Eliza!” Savannah bana döndü, kalem çektiği keskin gözleri gülümserken kırıştı. “Caz’la bir fotoğrafınızı çekelim mi?”

Aval aval suratına baktım. “Ne... için?”

Gerçek çiftler böyle şeyler yapıyor olmalı ki sorusu gayet açıkmiş gibi, “Doğum günü için,” dedi.

“Ona yaptığın pastayı da ortaya koymanız lazım,” diye araya girdi Nadia, benim sefil görünümlü doğum günü pastamı masanın ortasına iterek.

“Buna gerçekten gerek yok aslında...”

Ama itirazlarım gürültülü ve ısrarcı bir coşkuyla bastırıldı. Sonra bir baktım ki Savannah uzun platform botlarıyla sandalyesinin üzerinde ayağa kalkmış, (“*Doğru açı için her şeyi*

yaparım.”) telefonu elinde, Caz’la bana daha yakın oturmamızı işaret ediyordu.

Sandalyemi beceriksizce yana kaydırdım ve bir an düşündükten sonra dirseğimi Caz’ın omzuna dayadım.

Savannah telefonu hafifçe indirip bize baktı.

Nadia avucunun içine doğru kıs kıs güldü. “Siz ikiniz zaten aylardır çıkmıyor musunuz? Neden ilk randevunuzmuş gibi davranıyorsunuz?”

Şimdilik sadece dalga geçiyorlardı ama içimi ürperten o kuşku hemen harekete geçmezsem insanların durumumuzdan şüphelenmeye başlayacağını söylüyordu. Çaresizlik içinde sandalyemden kalkıp Caz’ın dizine tüneyerek kollarını belime doladım.

Bu utanç verici, fazlasıyla samimi fotoğraf çekimi boyunca hiçbir şey hissetmemek ya da düşünmemek için özel bir çaba sarf etsem de bana ayak uydurmadan önce Caz’ın karın kaslarının bir saniyeliğine gerildiğini fark ettim. Ama sonra beni iyice kendine çekerek çenesini hafifçe omzuma yasladı.

Savannah telefonunu tekrar kaldırdı, “Bü daha iyi,” diyerek onayladı.

Fotoğraflarımızın çekildiği ânı zar zor hatırlıyordum; kalp atışlarımdan ve Caz Song’un bunun bir rol olmadığını, her şeyin onunla ilgili olduğunu anlamaması için dua etmekten başka bir şeye odaklanamamıştım.

Bu asla planın bir parçası değildi.

Hayır. Hayatımın yarısını, sırf bu kibirli, güvenilmez ve yakışıklı aktör gelip yerle bir etsin diye etrafıma üç metre yüksekliğinde duvarlar örerek geçirmemiştim. Bu aptalca eziyetten bir an önce kurtulmalıyım.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

[ve dönüp yatak odamda saklanarak *Umutsuz Bir Aşk Adım* *Adım Aşmanın Yolları* başlıklı yepyeni bir slayt hazırladım.

Okul gününün kalanında bu konudaki makaleleri, tavsiye köşelerini ve bunun nasıl yapılacağına dair türlü çeşit kaynağı derleyerek ve “sadece zaman ver” ya da “duygularını kabul et” gibi saçma sapan tavsiyeleri bir kenara atıp bilgileri kendi durumuma göre uyarlayarak geçirdim. Şimdi geriye sadece uygulamak kalmıştı.

Birinci Adım: Onda Nefret Edilecek Şeyler Bul.

Bu epey kolay olabilirdi. Parmak eklemlerimi çıtlatıp parmaklarımı klavyemin üzerine yerleştirdim. *Nefret edilecek şeyler...* Caz Song’dan ölesiye nefret eden insanların kurduğu bir dizi *anti-fan* forumu vardı. İlham bulmak için mükemmel bir yerdi. Yine de bu forumlara girdiğim için vatana ihanet ediyormuşum gibi garip bir suçluluk duyuyordum.

Nefret yorumlarından birkaçını okudum:

@fionaxia: Caz Song o kadar sahte ki beni ürkütüyor. Onun, şirketi tarafından beyinsiz genç kızları tavlama için yaratılan biri olduğunu biliyoruz. Gerçek bir kişiliği var mı ki?

@phoebe_bear: Gerçekçi olalım: Caz Song güzel bir yüzle doğmasaydı buralara gelemezdi. Oyunculuğu

fena değil ama onun yaptığı yapıp 1000 kat daha fazlasını hak eden çok insan var.

@stanxiao zhaninstead: Eski bir hayranıyım (beni yargılamayın). Saçını değiştirene kadar onu severdim. Keşke tekrar boyasa; bu hâli çok feminen görünüyor.

@cazno1hater: Caz'ın eğlence sektöründe en az iki büyük oyuncuyla takıldığına dair bir teorim var. Bu kadar büyük projelere kabul edilışinin başka bir açıklaması olamaz.

Sonra bir baktım dişlerimi canımı acıtacak kadar sıkmiş ve sahte bir isimle hesap açarak onlara cevap veriyorum: *Caz Song senin BABANDAN bile yetenekli. Onun ne kadar çok çalıştığından haberin var mı seni küçük zavallı...*

Tamam, belki de İlk Adım umduğum kadar etkili olmamıştı. Aman, neyse. Onun yerine dikkatimi İkinci Adım'a odakladım: Başka Birinden Hoşlanmaya Başla.

Sonraki birkaç hafta boyunca her sabah kendimi başka ünlülerin fotoğraflarına bakmaya zorladım. Gong Jun. Deng Lun. Yi Yang Qian Xi. Jungkook. Hepsi de çok çekiciydi. Bunu objektif olarak söyleyebilirdim. Yine de onlara ne kadar uzun süre bakarsam bakayım nabzım hızlanmıyordu, *bir şeyler hissetmek* için kendimi zorluyordum. Ta ki okula gidip Caz'ı arkadaşlarıyla gülerken görene kadar; o anda nabzım hemen fırlıyor, midemde kelekler uçuşuyordu.

Bu noktada çaresiz kalarak Üçüncü Adım'a geçtim: Onu Daha Yakından Gözlemle. Bunun ardındaki mantık, aşkın serap gibi olduğu, yoğun inceleme altına alındığınızda buhar olup uçtuğuydu. Bu yüzden okulda ve şehri keşfedip birbirimizin geçmişini olabildiğince ezberlediğimiz kimya oluşturma denemelerimiz esnasında Caz Song'u gözlemleyerek kusurlarını bulmaya, yarattığım bu fantezide bir çatlak aramaya çalıştım. Kasım sonu, aralık başı gibi Caz beni kuzu şiş, folyoda tatlı

patates, metrelerce öteden ağzınızı sulandıracak kadar güzel kokan şekerle kavrulmuş kestane yemeye götürmüş, kışın ilk günündeyseniz, yüzüm büyüklüğünde iri bir tabaka susam kaplı *bing* satan bir yer ayarlamıştı.

Tüm bu zaman boyunca onu gözlemledim.

Ve onda yanlış olan şeyleri fark ettim.

Tek kelime etmeden ortalığı ilk onun temizlemesi ve çöplerimizi onun atması gibi. Kolayca üşümesi, en hafif esintide yanaklarının kızarması ama iyi görünmediğini düşünüyorsa fazladan kat kat giyinmeyi reddetmesi, ki bu her nasılsa olması gerektiği kadar rahatsız edici değildi. Siparişime karar veremediğimde sabırlı davranması ve yemeğin nasıl pişirildiğine dair aptalca sorular sorduğumda bana asla gülmemesi.

Bugün beni Houhai Gölü yakınlarındaki el yapımı bir erişte dükkânına götürdüğünde o his hâlâ orada, göğsümün tam ortasında duruyordu. Kurtulamadığım o lanetli, inatçı hoşlantı hissi.

İlerleyen saatlerde kar yağması bekleniyordu. Dönüş yolunda düşündüğüm şey buydu: Karı görmek, tenimde hissetmek için duyduğum gizli heyecan. Pekin'in karda nasıl görüldüğünü unutmuştum. Güzel görüldüğünü umuyordum.

Sağ bileğimin çıplak olduğunu fark ettiğimde neredeyse sitemize varmıştık. Bileğimin neden bu kadar tuhaf görüldüğünü anlamam birkaç saniye sürdü...

Bileklik.

Bileklik gitmişti.

"Olamaz," diye fısıldadım ama sesim motorun gürültüsünden duyulmadı.

Motosiklet durup kısa bir ip parçasını arayamayacağım kadar hızlı ilerliyor olsa da kot pantolonumun ceplerini, kollarımı yokladım, rüzgârla kıyafetlerime ya da saçıma dolanmış olabileceğini umuyordum.

Ama hiçbir yerde yoktu.

Bu da demek oluyordu ki erişte dükkânıyla burası arasında bir yerde düşmüş olmalıydı. Ya da daha da önce donmuş göl kıyısında yemek yerken, ellerimi ısıtmak için nefesimi üflerken...

“Bir sorun mu var?” Caz yan dikiz aynasından bana bakarak seslendi.

“Ben...” Aklımdan bu konuyu açmamak, her şey yolundaymış gibi davranmak ve eve gidip bu kaybın yasını tek başıma tutmak geçti. *Ne de olsa sadece eski bir bileklik.* Her ne kadar Zoe bana verdiğinden beri hiç çıkarmamış olsam da şöyle bir düşününce onun bir süredir bilekliğini takmadığını fark etmiştim.

Hatta aylardır. Ama tek söyleyebildiğim, “Beni burada bırakabilir misin? Bir şey düşürmüştüm de,” oldu.

Caz soru sormadı, hemen fren yapıp kaldırımın kenarında yavaşça durdu. Motosiklet tehlikeli şekilde yan yatmaya başlar başlamaz üzerinden atlayıp aracı düzeltti ve inmemeye yardım etti.

Güvenle indiğimde, “Ne düşürdün?” diye sordu.

“Bilekliğimi. Mavi, ince bir şey...” Daha spesifik bir açıklama için duraksadım. Zihnim hem uyuşmuş hem de çok dolu gibi geliyordu, birbiriyle yarışan binlerce farklı düşünceyle doluydu ve hiçbiri de bu durumda bana yardımcı olmuyordu. İçten içe, bilekliğimi bir daha asla göremeyeceğimden korkmaya başlamıştım. “Onu hep takardım...”

“Hangisi olduğunu biliyorum.” Caz yanımdan geçip az önce döndüğümüz şehre doğru baktı. Sonra bakışları benimkilere kilitlendi. Bakışlarında sabırsızlık ya da en azından bu kadar küçük bir şeyi neden bu kadar büyüttüğüme dair bir kafa karışıklığı görmeyi bekledim. Ama o sadece, “Ne zamandır kayıp?” diye sordu.

Boğazım düğümlendi. “Sadece birkaç dakika önce fark ettim ama kaybettikten bu yana saatler geçmiş olabilir. Her yerde olabilir.”

“Sanmıyorum.” Düşünceli bir ifadeyle baktı. “Erişte sipariş ederken bileğinde gördüm, muhtemelen eve dönerken düşürmüşsündür. Çok uzakta olamaz.”

Konuşurken bir bacağını motosikletine atıp arkasından binmem için bana işaret etti.

Tereddüt ettim.

“Ne yapıyorsun?”

Motoru yeniden çalıştırdığından sesini yükselterek, “Geliş rotamızı takip edebiliriz,” dedi, artık tanıdık gelen uğultu kaldırımında küçük titreşimler yaratıyordu. “Yavaş gideceğim, o yüzden gözlerini dört aç, tamam mı?”

İçimi bir panik kapladı. Sadece bileklik yüzünden de değildi. Caz çok nazik, çok düşünceli davranıyordu. *Çok sevecendi*. Bana yardım etmesine izin verirsem, bu konuda ona güvenirsem, o zaman hoşlantım daha da derinleşecekti. İstedğim kadar araştırma yapıp slayt hazırlayayım ya da istediğim kadar Gong Jun’un güzel yüzüne bakayım, bundan kurtulmama imkân yoktu.

O, motorun üzerinde beni beklerken hava soğuyordu ve ben bilekliği tek başıma yürüyerek bulabileceğimi sanacak kadar hayalperest değildim.

“Tamam,” dedim ve yavaşça motora tırmanıp kollarımı beline doladım. Bunu yaptığım anda içimde bir şeyler yerine oturdu, sanki bu küçük jesti kaderimi çoktan belirlemiş gibiydi.

“Daha sıkı tutun,” diye uyardı. “Karda yavaş motor kullanmak tehlikelidir.”

Soğuğa rağmen sıcak tenini hissedene kadar çekingen bir tavırla ona yaklaştım.

“Daha sıkı.”

“Ne?” Yüzüm kızardı. “Ben zaten...”

İç çeker gibi hafif bir ses çıkardı ve bileklerimi tutup daha yukarı çekerek gergin karnının hemen üzerinde kenetledi, tüm üst bedenimi onunkine sıkıca bastırmıştı. Motorun uğultusu

arasında, “Herhangi bir kazadan sorumlu olmak istemiyorum,” dedi.

Aramaya başladık. Yolu bir aşağı bir yukarı taradım, rüzgârda gözlerimi kısıp görüşüm bulanıklaşmaya başlayana kadar geçtiğimiz her oluğa, kaldırımdaki her çatlağa ve ters dönmüş her yaprağa baktım.

Hiçbir şey yoktu.

Tepemizde gökyüzü saf, sessiz bir beyazlıkla, boş tuval gibi, katettiğimiz her santimde bizimle birlikte uzayıp gidiyordu, ta ki ilk kar tanesi gökten kurtulup yeryüzüne düşene dek. Peşinden daha fazlası geldi. Yumuşak, soğuk tanecikler. Unutduğumu sanıyordum ama kirpiklerime takılan ve siyah şişme montumun üzerinde eriyen karın verdiği his tuhaf biçimde tanıdık, eski bir dost gibiydi.

Yine de bilekliği bulamamıştık.

Zaman geçtikçe kar şiddetini artırmıştı, yer bembeyaz olduğunda aradığımı bulmak imkânsızlaşacaktı. Vaktimiz hızla tükeniyordu.

Ama tam pes edip Caz’dan geri dönmesini isteyecekken bir şey gördüm.

Gözüme yolun hemen kenarında bir mavilik ilişti.

Nefesim kesildi, ciğerlerim umutla şişti.

“Dur!” diye seslendim. “Orada. Sanırım bulduk.”

Caz motoru durdurur durdurmaz koşmaya başladım. Sokak artık betondan çok buz pistine dönmüştü ve iki kez ayağım kaydı. Az kalsın dengemi kaybedip yere yapışacaktım. Dengemi bulunca yeniden koşmaya başladım. Hafif bir esintiyle savrulacakken parmaklarımı ince ipin üzerine kapadım.

Rahatlama morfin gibi damarlarımda yayılarak paniğimi yatıştırdı. Kalp atışlarım tekrar normale döndü. Nefesimi verip hafif nemli bilekliği göğsüme bastırdım. Bilekliği bulmuştum. Hâlâ benimleydi.

“Buldun mu?”

Caz bana doğru yaklaşıırken kaybetme korkusunun yerini alan utançla başımı sallayarak onayladım. Yani ne tür bir insan bir ip parçası için bu kadar yaygara koparırdı ki?

Muhtemelen tam da bu soruyu düşünüyordu çünkü önce bilekliğe, sonra bana baktı ve “Bunu hep takıyorsun,” dedi.

Tekrar başımla onayladım. Benden bir açıklama beklediğini biliyordum ama ona bir açıklama yapıp yapmamam gerektiğinden emin değildim. Kalbimin ne kadarını açığa çıkarmayı göze alabileceğimi bilmiyordum. Fakat –tereddüt etmeden, hiçbir karşılık beklemeden– yaptığı şey karşısında ayaklarım yerden kesilmiş gibi hissediyordum. Belki de sorun yoktu. Belki ona biraz olsun güvenebilirdim. “Bu bir dostluk bileziği. Zoe’dan.” *En yakın arkadaşım* demek istedim ama bir şey çenemi kapamamı söyledi ve o aşına olduğum tanım boğazıma dizildi.

Daha geçen gece, bir blog yazısı hazırlarken Spotify çalma listemizi dinlemek için açtığımda adının “zoe + eliza g8 hitleri” yerine “divya’dan tavsiyeler” olarak değiştirildiğini görmüştüm. Aslına bakılırsa bu küçük bir şeydi. Önemsizdi. Ama arkadaşlıklar da küçük şeylerden oluşmaz mıydı zaten? Yıpranmış ip bileklikler, gece geç saatlerde gelen mesajlar ve en sevdiğiniz şarkıların bir araya getirildiği müzik listeleri?

Bunları çıkardığınızda elinizde ne kalırdı?

Elbette bunların hiçbirini söylemedim ama Caz yüzümdeki acıyı görmüş olmalı ki sessizce, “Onu özleyiyor musun?” diye sordu.

Kollarımı etrafıma dolayıp nefesimi soğuk havaya doğru verdim. “Pek çok kişiyi özleyorum.”

Sanırım benim en ölümcül kusurum da buydu. Beni özlemeyenleri özlemek. Onlar için pek de önemli olmayan iplere tutunmak. Birini sevmem çok kolaydı ama onlar hayatımdan çıktıktan sonra yaşantıma devam etmek o kadar da kolay değildi.

Caz motosikletini sitenin kapısının önüne park ettiğinde kar iyice yoğunlaşmıştı.

“Jie! Caz!”

Kaskım hâlâ başımdayken ayaklarımı buz tutmuş kaldırıma değdirdiğimde biraz yalpalayarak arkama döndüm ve Emily’nin beyaz sisin içinden bize doğru ilerlediğini gördüm. Yuvarlak yanakları soğuktan pembeleşmiş, dağınık örgüleri puantiyeli yün beresinin içine sıkışmıştı. Bir şemsiye başının üzerindeyken diğeri kolundan sarkıyordu.

“Selam, ufaklık,” diye seslendi Caz. “Ne yapıyorsun burada?”

Ufaklık dediği için Emily’nin bana hep yaptığı gibi onu da azarlamasını bekledim ama bunun yerine kardeşimin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Sonra, daha da şaşırtıcı bir şey yaparak uzanıp onunla senkronize bir şekilde tokalaşma-beşlik çakma benzeri bir şey yaptı.

“Neydi o?” dedim gözüme kaçan bir kar tanesini silmeye çalışarak.

“Gizli tokalaşmamız,” dedi Emily ve arkasına dönüp apartmanı işaret etti. “Az önce dönerken yolda sizi gördük, annem size şemsiye getirmemi söyledi. Bir şey değil.”

Şemsiyeye uzanmadım. “Ne zamandan beri gizli bir tokalaşmanız var?”

“Geçen hafta birkaç kez drama sınıfına davet edildim, onlara oyunculuk tüyoları vermek için,” diye açıkladı Caz. Kardeşim başıyla onaylayıp ona hayranlıkla baktı. “Teneffüslerde aklımıza böyle bir şey yapmak geldi.”

Niyetlendiğimden çok daha keskin bir sesle tekrar, “Ne?” dedim. Ona kardeşimi bu işe karıştırmamasını *söylememiş* miydim?

Emily irkilerek yüzüme şaşkınlıkla baktı. “Neden? Sorun ne?”

“Ben sadece... Senin...” Ama ona her şeyi anlatmadan bunu nasıl söyleyeceğimi düşünürken Caz’ın sesi düşüncelerimi böldü.

“Eliza.” Elini bana uzatmış bekliyordu. Utanç içinde bir an bana da gizli bir tokalaşma göstereceğini hatta beni kucaklayacağını sandım. Ama sonra başımdaki kaskı işaret ettiğini fark ettim.

“Ah. Pardon.” Kaskın kayışını açmaya çalıştım ama parmaklarım soğuktan o kadar uyuşmuştu ki üç denemeden sonra bile çıkaramadım.

Emily, Caz’a sert bir bakış attı. “Ee? Ona yardım etmeyecek misin? Erkek arkadaşlar bunun için değil midir?”

Tenim ısındı. “Ah, hayır, gerçekten...”

Caz bir adım öne çıkarak, “Hayır, kardeşin haklı,” dedi, dudaklarının bir köşesi eğlenir gibi yukarı kalkmıştı. Şimdi-den örnek erkek arkadaş rolüne bürünmeye başlamıştı. Göz hizama gelecek şekilde eğildi ve serin, ince parmakları çenemin altındaki kayışları buldu, nefeslerimiz aramızdaki donmuş gri havayı dağıtıp da düşen kar tanecikleri kapkara kirpiklerine takılırken kıpırdamadan durdum.

Ama çıkarması çok uzun sürdü ya da belki burası çok sessiz ve güvenlik görevlileri dışında sitenin yolları bomboş olduğu için bana öyle geldi, kalbim sanki eve koşarak dönmüşüz gibi çarpmaya başlamıştı.

Derken aniden her şey çok gerçek gelmeye başladı. Yakınlığı, bakışları, onunla *tanışmaması* gerekirken kız kardeşime gizli tokalaşma öğretmesi. Ona karşı hislerimi kontrol edemeyeceğimi fakat duygularımla hareket etmediğim sürece bunun sorun yaratmayacağını düşünmüştüm. Ancak şu anda tehlikede olan yalnızca benim kalbim değildi, Emily’nin kalbi de söz konusuydu.

O kadar hızlı geri çekildim ki saçlarım kaskın kayışına takıldı. Taze bir acıyla Caz’ın şaşkınlığını görmezden gelerek saçlarımı kasktan kurtardım.

“Bıraktığın için teşekkürler,” diye geveledim, buradan bir an önce kaçmak istiyordum. “Bilekliği bulmama yardım ettiğin için de. Artık eve gitsek iyi olacak...”

“Ev mi?” diye sordu Emily. “Peki ya Caz? O da bizimle gelebilir mi?”

Panikle, “Bu pek...” diyecek oldum.

“*Lütfen? Lütfen?*” diye sordu, köpek yavrusu gibi gözlerini bana dikerek. *Yapma bunu bana.* Bu çocuk gerçekten de isteklerini kabul ettirmenin yolunu çözmüştü. “Onu annemle tanıştıırabiliriz; eminim o da Caz’ı sevecektir. Hatta dizilerini birlikte izleyebiliriz. Aman Tanrım, bu harika olmaz mı?”

Hayır. Kesinlikle olmaz. Ama kelimeler boğazımda düğüm-lendi. Emily’nin anlattığı her şey rüyalarımından bir sahneymiş gibi altın ışıık hüzmeleri içinde gözümde canlanınca dehşete kapıldım. Caz mutfakta annemi selamlıyor, koltuğumuza oturuyor ve ben televizyonu açarken kolunu omzuma atıyor...

Caz beni şaşırtarak, “Gerçekten çok isterdim ufaklık ama... Öğleden sonra sette olmam gerekiyor,” dedi. Emily’yle konuşsa da gözlerinde anlamlı bir ifadeyle bana bakıyordu. *Hatırladığını* fark ettim. *Ti jianzi* oyunundan sonra ona söylediklerimi, endişelerimi, uyarılarımı hatırlıyordu. “Belki başka zaman, olur mu?”

“Hadi ya,” dedi Emily, hayal kırıklığı kokan bir sesle. Hiç gereği yokken ben bile hayal kırıklığına uğramıştım.

Emily’nin küçük, buz gibi elini avucuma alıp diğer elimle Caz’a garip bir biçimde el sallayarak, “Tekrar teşekkürler,” dedim. “Sette iyi şanslar.” Ardından her ne kadar oylanmak istesem de Emily’yi derhâl eve götürdüm ve bunu yaparken Caz Song’a veda etmenin her geçen gün biraz daha zorlaştığını fark ettim.

Çin Yeni Yılı tatili yaklaştıkça zaman hızla geçmeye başladı. Günler sıkıcı dersler, bitmek bilmeyen testler, anlamsız ev ödevleri, çatıda yenen öğle yemekleriyle geçip gidiyordu. Her sabah daha fazla yoruma uyanıyordum, o kadar çoktu ki hepsine cevap verecek zamanı bulamıyordum.

Craneswift'te de işler epey yoğunlaşmıştı. Artık hatırı sayılır bir takipçi kitlem olduğundan Sarah okurlara istediklerini verme konusunda oldukça ısrarcı davranıyor ve ben de bu durumda Caz'ın işiyle ilgili daha fazla blog yazısı yazmak zorunda kalıyordum.

Yine çekimde olan Caz'a, *Seni sette ziyaret edebilir miyim? Sorun olur mu??* diye mesaj attım ve yine stajım için ikimizle ilgili bir şeyler yazmamı talep ettiklerinde ortaya çıkan beklentiyle suçluluk karışımı o garip hissi duydum.

Kısa bir bekleyişten sonra ekranda üç küçük nokta belirdi. Yazıyordu. Sonra noktalar kayboldu. Tekrar belirdi.

Sonunda mesajı gönderdi:

Tamam. Ama gülmeyeceğine söz ver.

Bir saat sonra arabadan indiğimde kendimi, "Aman Tanrım," derken buldum.

Daha önce hiç gerçek bir dizi setinde bulunmamıştım ama aşağı yukarı tam da hayal ettiğim gibiydi: çimlerin üzerine yerleştirilmiş, göğü görmeyi engelleyen dev yeşil ekranlar; kurulu çadırlara girip çıkan kamera ekibi ve makyaj uzmanları, buz

gibi havada donmaya bırakılmış kılıçlar ve kanuna benzeyen bir enstrüman olan guzhengler. Sahneyi hızlıca hafızama kaydedip yazımda seti nasıl kaleme alacağıma dair fikir yürüttüm.

Bir dövüş sahnesi çekiminin ortasındaydılar ve birkaç metre ötede Caz'ı gördüğümde çenem az kalsın yere degecekti.

Bir an onu tanıyamadım.

Birincisi, kimono giyiyordu. Yanlarında ejderha işlemeleri olan, dökümlü kollarıyla yarı-tarihsel gerçek bir kimonoydu. Ayrıca saf ipekten yapılmış gibiydi; her hareketinde siyah kumaş dalgalanarak güneş ışığı altında parlarken gözlerimi ondan alamadım. Üzerindeki kostüm vücudunun büyük bir kısmını örtse de onu daha uzun, daha yaşlı, daha heybetli göstermeyi başarıyordu.

Bir de saçı vardı. Ya da peruğu mu demeliydim? Yarısı geriye doğru özenle bağlanarak tepesine bir taç yerleştirilmişti, geri kalanıysa sırtından aşağı bir mürekkep şelalesi gibi dökülüyordu.

Yönetmen olduğunu tahmin ettiğim orta yaşlı tıknaz kadın, önünde oturduğu monitörlerin ardından, "Tekrar!" diye seslenerek bir eliyle sabırsız bir hareket yaptı. "Caz... başın bu tarafa baksın." Talimatların devamını çok hızlı ve aksanlı bir Çinceyle verdiğiinden ne dediğini anlamadım.

Ama Caz hemen anlamış gibiydi. Başparmağıyla onay işareti yaparak hemen pozisyonunu ayarladı ve elindeki gerçek gibi görünen kılıcı tereddütsüz bir ifadeyle kaldırdı. Çenesi gerilmişti, bakışları sertti, her zamanki rahat tavrı yok olmuştu.

Suikastçı gibi giyinmiş beş adam ona doğru koşarken kendi etrafında dönüp onlara vurdu, sonra eğildi.

Hareketleri şimşek gibi hızlı ve güçlüydü. Kılıcı, diğer aktörlerle senkronize olarak mükemmel bir hızla, hem zarif hem de destansı hareketlerle dans ediyormuşçasına havayı yarıdı. Kılıcını tekrar savurduğundaysa karşısındaki iki adam yere düştü.

Yüzünde zafer kazanmış gibi bir gülümseme belirmişti.

Boğuk bir sesle, "Aman Tanrım," dedim kendi kendime.

Her ne kadar Caz Song'u bir süredir fiziksel olarak çekici bulsam da beni en çok etkileyen yönü hep becerileri olmuştu.

Ve görüldüğü üzere Caz işinde inanılmaz becerikliydi.

Dövüş sahnesinin geri kalanını da kıskanılacak bir kontrol ve hassasiyetle tamamladı. Savunma pozisyonları arasında hızla geçiş yaparken ellerini zar zor seçebiliyordum. Yönetmen, "Kestik!" diye bağırdığında nihayet yavaşlayarak kılıcını indirdi.

Nefes nefeseydi ve alnı ter içinde kalmıştı, koyu renk saçları da bağından kurtulmuştu. Yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu. Aynı sahneyi yirmi kez daha seve seve tekrarlamaya hazırmış gibi coşkuluydu.

Sonra beni gördü.

İfademi toparlamaya vakit bulamamıştım. Dudaklarının köşesi gizliden gizliye çok sevdiğim o çarpık gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılırken düz beyaz dişleri ve gamzeleri ortaya çıktı. Buna dayanamıyordum. Gülümsemesinin samimi, sadece bana özel olduğuna inanmak istiyordum. Ama daha birkaç saniye önce ne kadar iyi rol yaptığına şahit olduktan sonra buna inanmak zordu.

"Gerçekten gülmüyorsun," dedi yaklaşırken, kimonosunun eteği arkasında sallanıyordu. "Beni şaşırttın."

"Evet, şey... Ortada gülünecek bir şey yok," dedim. Sesimin rahat çıkması için çabalasam da fena hâlde ıskalamıştım.

Görünen o ki normal bir insan gibi konuşamaz olmuştum.

"Hımm." Aniden gözlerinde beliren bir parıltıyla, "Bir dakika, yoksa... Bu." Kostümünü işaret ettiğinde ölmek istedim. "Bu seni *etkiledi* mi?"

"Hayır." Ama yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Saçmalam—"

"Her gün yeni bir yönünü keşfediyorum, Eliza..."

"Aman Tanrım..."

“Bu, ilişkimizde önemli bir an,” diye devam etti, gülmemek için kendini zor tutarak. “Gerçekten. Böyle şeylerden hoşlandığını bilseydim...”

“O cümleyi tamamlayayım deme.”

Ben Gobi Çölü’ne ya da daha uzak bir yere taşınmayı planlarken neyse ki biri uzaktan Caz’a seslendi.

“Geliyorum,” diyerek elini bana uzattı. “Sana etrafı göstereyim.”

Elini tuttum, bunun göstermelik bir davranış olduğunu bilsem de nabzım hızlanmıştı. Beni setin diğer tarafına götürürken sırtını dikleştirmesini, gülümsemesinin genişlemesini, farklı bir tavra bürünmesini izledim. Makyözleri ve figüranları isimleriyle selamlarken normalde komik bulmayacağına yemin edebileceğim esprilere gülüp yardımcı oyuncularından bazılarıyla poz verdi. Çenesini mükemmel bir açıyla kaldırdı. Saçları özenle taranmıştı. Biraz daha ilerlediğimizde bana ekipmanları gösterip dekorların nasıl hazırladığını ve belirli sahnelerin nasıl çekildiğini, aksiyon sahnelerinde kullanılan tellerin ne kadar eski olduğunu, aylar önce değiştirilmesi gerektiğini ama yine de uçma, kaçma sahnelerine dayandığını tüm ayrıntılarıyla anlattı.

Tüm bu anlattıkları daha sonra blog yazımda kullanabileceğim faydalı malzemelerdi ama onu izleyen tek kişinin ben olmadığımın da farkındaydım. Nereye gidersek gidelim, gözler üzerimizdeydi. Bakışların ağırlığı ve yoğunluğu yanan bir spot ışığı gibiydi. Yönetmenler, kamera ekibi, diğer oyuncular... Caz’ın ciddi bir baskı altında çalıştığını tahmin ediyordum zaten ama onu sette görmek, tüm bu insanların önünde hata yapmamak için ne kadar çabaladığına tanık olmak bambaşka bir hikâyeydi.

İçimden cılız bir ses, *Kariyerini mahvedemezsin*, diye fısıldadı. Benden hoşlanmayacağını bile bile ona âşık olduğumu itiraf ederek zaten karmaşık olan kariyerini daha da karmaşık hâle

getiremezdim. Ona yardımcı olmak için elimden gelen tek şey, gereksiz bir drama yol açmadan anlaşılmamıza devam etmektir.

Bir sarayın dış cephesi gibi tasarlanmış sette durduk –yarısı mavi ekran, yarısı tamamen gerçekçi görünen taş sütunlardan oluşuyordu– burada da başka bir sahne çekiliyordu.

“Bu Mingri,” diye mırıldandı Caz, karşıdaki iki oyuncudan birini işaret ederek. “Genç, yetim generali oynuyor. Ne yazık ki şuradaki Kaige’yle kardeşlik yemini ettiler,” –diğer oyuncuyu gösterdi– “Kaige düşman ülkenin veliaht prensi ve babasının katili çıkıyor.”

“Trajikmiş,” diye yorum yaptığımda dudakları o tanıdık ifadeyle seğirdi.

Mingri en fazla yirmi yaşında görünüyordu ama yaşı ne olursa olsun genç bir siması, hilal şeklinde gözleri ve gülümsemediğinde bile belli olan gamzeleri vardı.

Yanındaki Kaige’yse her yönden onun tam zıddıydı. O da on dokuz yirmi yaşlarında görünüyordu ancak kasvetli ifadesi ve yüzünün sert, derin çizgileri orta yaşlı birini andırıyordu. Ayrıca tuhaf bir biçimde tanıdık geliyordu. Oysa onunla daha önce hiç karşılaşmadığıma emindim.

Yönetmen, “Kestik!” der demez, ikisi de bize doğru yürüdü. Şey, yani *Mingri* yürüdü; Kaige’yse gözlerini yere dikmiş, poker suratıyla topuklarını sürüye sürüye onu takip etti.

Mingri Çince, “Vay vay, yıldızımız bizi ziyarete gelmiş,” dedi erkeklere has o garip tek kolla sarılma hareketini yaparak. Sonra bana dönerek gülümsedi. “Üstelik yanında ünlü yazarı da getirmiş!”

Kaige bana sadece başıyla selam vermekle yetindi.

“Hadi ama, Kaige.” Mingri arkadaşına dönüp kaburgalarını dürttü. “Caz kız arkadaşını ilk kez sete getiriyor, ona bir merhaba bile demeyecek misin?”

Kaige'nin gözleri hafifçe irileşti, ardından Mingri'nin dirseğini vurduğu noktaya bakınca kulakları kızardı. Nedense kaşları çatılmıştı.

İlginç.

Kaige bana, “Merhaba,” dedi ama sesi sert ve temkinliydi. Yoksa bunu hayal mi ediyordum? Ben daha ne olduğunu anlayamadan gözleri arkamdaki Caz’a kaydı, tam olarak çözemediğim bir biçimde bakıştılar. Aralarında benim bilmediğim bir şey geçmiş olmalıydı.

Caz başını bir kez sallayınca Kaige boğazını temizledi. “İzninizle,” diye mırıldandıktan sonra tek başına diğer tarafa yürümeye başladı.

Ardından uzun bir sessizlik yaşandı.

Sanırım tavırlarını hayal falan etmiyordum. “Şey,” diye lafa girdim. “Onu kızdıracak bir şey mi yaptım?..”

Mingri hemen, “Hayır,” dedi mahcup bir sırıtışla. “Onu dert etme sen. Sadece sektör dışından insanlarla ilişkilerimize doğal olarak biraz kuşkuyla yaklaşıyor.”

Kaşlarımı çattım. “Ne? Neden?”

“Yani katlanılması zor bir hayat yaşıyoruz, değil mi?” Mingri bunu sormama bile şaşırmış gibi bakıyordu. Caz sessizleşmişti, çenesi gergindi. “Sürekli çekimlerdeyiz, programımız çok yoğun, ya çok fazla ya da çok az ilgi görüyoruz. Hayranlar bize karşı bazen çok sevimli, bazense oldukça... *sert* olabiliyor. Hem zaten ünlülerin hayatını bilirsin, onların sadece bir yanına şahit oluyorsun, çoğunlukla gerçek hayatlarını herkesten saklarlar. Hâliyle bazı insanlar bundan pek memnun kalmaz.”

“Ah.” İşte şimdi Kaige'nin bana nereden tanıdık geldiğini hatırlamıştım, gerçi ondan çok kız kardeşini hatırlıyordum. Kailin, tanınmış bir C-drama oyuncusuydu. Geçen yıl bir muhasebeciyle çıktığına dair büyük bir haber patlamıştı. Şu anda ayrıntıları pek anımsayamasam da olaylı ayrılıkları basına yansımıştı.

“Ama dert etme,” diye tekrarladı Mingri, sırtıışı genişleyerek. “İstisnalar kaideyi bozar, tıpkı sizin ilişkiniz gibi. Belli ki sizde bu durum işe yarıyor.”

Zayıf bir kahkaha attım ve birkaç saniye gecikmeli de olsa Caz da bana katıldı.

Caz o günkü çekimlerini tamamladıktan sonra kendimi Mingri ve Caz’le birlikte bubble tea satan bir kafenin köşe masasında buldum. Buradaki her şey deniz mavisi ve pembe tonlarına boyanmıştı, güzel fotoğraflar çeken *wanghong*ları¹³ cezbetmek amacıyla özenle hazırlanmış şık bir iç dekorasyonu vardı. İşe yarıyor olmalıydı: Buradaki tüm müşteriler standartları aşan özelliklerdeydi, içeri girdiğimizden beri tasarım kıyafetler giyen bir masa dolusu kız hiç utanmadan Caz’ı süzüp duruyordu. Onları görmezden gelmeye çalışarak yeni blog yazımın ana hatlarını hazırlamaya odaklandım. Belki de kostümleri, kumaşları, erkek arkadaşınızı tarihi kimonolar içinde dövüşürken görmenin nasıl bir his olduğunu anlatarak başlayabilirdim...

Mingri yüksek sesle iç çekti.

Başımı kaldırıp baktım. Mangolu sütlü çayı geldiğinden beri belki de bu onuncu iç çekişiydi; çayı beş dakika kadar önce gelmişti.

Caz kaşlarını kaldırdı. “Bir sorun mu var?”

“Hayır.”

“Peki o zaman.” Omuz silkip içecek menüsüne döndü.

Mingri’nin ağzı açıldı sonra da somurtarak geri kapandı. Tekrar konuşmaya başlamadan önce yarım dakika kadar geçti. “Peki *peki*. Gerçekten bilmek istiyorsan sanırım sana bir iyi-

13 Çin’de internet ortamında yaptıkları paylaşımlarla ünlü olan fenomenler için kullanılan bir terim. -ç.n.

lik yapıp anlatacağım ama bundan birine bahsedersen sonuna kadar inkâr edeceğim... Sizden birkaç ilişki tavsiyesi almam gerekebilir.”

“Sen genelde tavsiye almazsın, bu nadir görülen bir olay,” dedi Caz rahatça sandalyesine yaslanarak. “Hatta tarihi bir olay.”

Mingri ona ters ters baktı. “Sadece beni dinler misin? Bir süredir ilgilendiğim biri var ve onu sık sık etrafta görüyorum...”

Caz’la aynı anda, “Kaige mi?” dedik.

Mingri’nin yüzünde öyle saf bir şok ifadesi belirdi ki bariz olanı söylediğim için neredeyse kendimi kötü hissedecektim. Gözleri Caz’dan bana ve şu an boş olan diğer masalara kaydı. “N-nereden biliyorsunu—”

Caz hafif bir bıkkınlıkla, “*Herkes* biliyor,” dedi. “Sahiden herkes biliyor. Makyözler, geçen salı gelen teslimatçı, binici öğretmenimiz...” Durakladı, başını neredeyse yirmi yaş büyük olduğu hâlde utanmadan onu süzen dükkân sahibine doğru salladı. “Birikimlerimin üzerine bahse girerim ki o kadın bile biliyordur. Bu, muhtemelen şimdiye kadarki en kamuya ait sır olabilir.”

“Kahretsin. O kadar mı belli ediyorum?”

“Kaige senden daha beter,” diye onu rahatlattım. “Aslında sizi birlikte gördüğümde sen epey sakindin.”

“Bekle. Yani...” Mingri’nin gözlerinin daha fazla büyümesinin fiziksel olarak mümkün olmayacağını düşünürken sanırım yanılmıştım. “Yani bunun tek taraflı olmama ihtimali mi var?..”

“Cidden inanılmaz körsün,” dedi Caz ama bunu kötü anlamda söylememiştir.

“Hangi konuda yardımımızı istiyorsun?” diye sorarak konunun daha fazla değişmesini önledim.

Mingri cevap verecek kadar kendine gelmeyi başardığında, “Ona doğrudan söylemek istedim. Bir not ya da başka bir şey yazmayı planladım. Ama elimdeki tek şey bu...” dedi.

Birkaç saniye ceplerini karıştırdıktan sonra buruşuk bir kâğıt parçası çıkarıp masaya bıraktı. Bir mektuptu. Pencerenin ışığına tuttum. Çince yazılmıştı, kalemi o kadar bastırarak yazmıştı ki neredeyse arka tarafından görülebiliyordu ama yine de okunabilir durumdaydı çünkü yalnızca üç kelime yazmıştı.

Kaige. Merhaba. Ben...

“Şey, bu.” Mektubu tekrar masaya bırakırken duraksadım ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. “Eh, bu da bir şey sayılır...”

“Boktan bir şey,” diye homurdandı. “Ne yazacağım hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Eliza bu konuda epey iyidir,” dedi Caz ama ben bana iltifat ettiğinin farkına bile varmadım. Ya da belki fazla iyimserdim. Çünkü bütün sorumluluğu bana atmak için de öyle demiş olabilirdi. Ona döndüğümde sadece gülümsüyordu.

Sonra sandalye gıcırdadı. Mingri ayağa kalktı.

“Lütfen.” Kocaman açtığı yalvaran gözlerle bana bakarak ellerini dua eder gibi birbirine bastırdı. “*Lütfen*, bana yardım et. Sadece birkaç satır yazsan bile sana karşılığını öderim. Hem kompozisyonunu okudum, onun *dörtte biri kadar* bile iyi bir şey yazsan bana yeter.”

“Sanırım birkaç öneride bulunabilirim,” dedim yavaşça. “Onu pek tanımadığım için şahsi konularda iyi olmayabilir, bu yüzden ayrıntıları sen kafana göre değiştirirsin, olur mu?”

Hızlıca başıyla onayladı. “Sen nasıl istersen.”

“Tamam. Belki...” Duraksadım. Caz’ın meraklı bakışlarından kaçınarak parmaklarımı kimsenin göremeyeceği şekilde kucağımda birbirine kenetledim. “Belki şey hakkında yazabilirsin... Şey, bilmiyorum, kahkahasının kulağına nasıl geldiği? Sabahları sesinin daha gür çıkması, telefonda daha kısık gelmesi ya da komik bir şey olduğunda başını geriye atması. Gamzelerinin sadece samimi bir şekilde gülümsediğinde belirmesi. Onu senden önce seven ve tanıyan herkesi kıskanman gibi gibi.

“Ona âşık olmak istemediğinden bahsedebilirsin. Hem de hiç. Başka planlar yaptığından, hatta bazı tedbirler aldığından. Belki de yalnızlığıyla barıştığından ama sonra onun, hayatına davetsiz bir misafir gibi girdiğinden ve senin o günden beri kendine kızıp durmandan. Tabii ona da. Şimdi bir aptal gibi oturmuş, ay ışığının aydınlattığı boynunun kıvrımını, kaybedeceklerini, söylediği sözlerinin ağırlığını ve yaşayacağın yakıcı kalp kırıklığı için alacağın önlemleri düşündüğünden. Ama yine de ondan hoşlanmaya devam etmenden. İnatla. Bile isteye. Ve sen...” Ne kadar uzun konuştuğumu, ne kadar çok şey söylediğimi fark ettiğimde durdum. Tanrım, ne diyordum *ben?*

Yanaklarım yanmaya başladı.

Kendimi zorlayarak başımı kaldırıp onlara baktım. Mingri’nin bakışlarını görmezden gelmek zordu, çenesi ayrılmış, gözleri kocaman açılmıştı.

Caz’sa...

Mingri’nin bakışları şaşkınsa, Caz’ın bakışları yakıcıydı. Bir arayış vardı o bakışlarda. Sandalyesinde öne doğru eğilmişti ve yüzündeki daha önce hiç görmediğim şefkatli bir ifadeyle bana bakıyordu. Sonra sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibi dudakları hafifçe aralandı...

Tanrım, her şeyi berbat etmiştim. Ona olan ilgimi anlamaması artık *imkânsızdı*. Gözlerindeki nezaket aslında acıma duygusuydu. Sahte erkek arkadaşım Angelababy’ye¹⁴ benzeyen beş kızın önünde kalbimi kırmak üzereydi ve ben bu aşağılanmayı ölene dek unutamayacaktım.

Hayır, durumu toparlamalıyım. Büyük bir çabayla sahte, alçak bir kahkaha attım. “Özür dilerim, saçmalıyorum. Çoğunlukla dramatik, romantik saçmalıklar. Yazarların nasıl olduğunu bilirsin.” Bunu söylerken bana inanacağını umarak doğrudan

14 Angelababy, gerçek adıyla Angela Yeung Wing, Hong Konglu model, aktris ve şarkıcı. Çin’de ve birçok Asya ülkesinde popüler bir figürdür. Metinde onun tanınmış güzelliğine ve popülerliğine gönderme yapılmaktadır. -ç.n.

Caz'a baktım. Yüzündeki o bakışın gittiğini yerine daha temkinli bir ifadenin geldiğini görünce rahatladım. "Herhangi bir kısmının yardımı olmuştur umarım?"

Mingri hemen, "Ah, evet, elbette oldu," dedi hızlı hızlı başıyla onaylayarak ve kâğıda bir şeyler karalamaya koyuldu. "Yani yazacak bir sürü fikir verdin. Teşekkür ederim."

Hafifçe gülümsedim. "Yardım edebildiğime sevindim."

"Aklıma takılan bir şey var."

"Neymiş o?"

Mingri yüksek ve ağır bir sesle iç geçirerek, "Kışını ne kadar beğendiğimi söylersem çok mu kaba olur sence?" dedi.

Bön bön suratına baktım. "Şey..." Bu sefer Caz'dan başka bakacak yerim yoktu. Ama o düşüncelere dalmış hâlde başka bir yere bakıyordu. "Hayır olmaz. Yani gerçekten böyle düşünüyorsan..."

"Gerçekten böyle düşünüyorum," dedi.

"O zaman, evet, yazabilirsin." Boğazımı temizledim. "Ama yürekten yaz."

[ve gelir gelmez blog yazıma başlamayı planlıyordum ama bunun yerine yatağıma yığılıp kaldım ve yastığımı göğsüme bastırarak kafedeki konuşmamın o utanç verici anlarını yeniden yaşadım.

Ne *düşünüyordum* ki? İşte bu yüzden hiçbir zaman doğaçlama düşünmeye teşvik edilmemeliydim. Duygularımı Caz'ın yüzüne yüzüne itiraf etmiştim. Hele ki o bakışı, sanki beni hayal kırıklığına uğratmamak için kibar bir yol bulmaya çalışıyormuş gibiydi. Elbette beni eve bırakma konusunda ısrar etmişti ama eve dönerken neredeyse hiç konuşmamıştık. O an bunu hissettiğim tuhaf duygulara bağlamıştım ama şimdi üzerine düşündüğümde onun da her zamankinden *daha sessiz* olduğunu fark ettim. Mesafeliydi. İçine kapanmıştı. Motordan indiğimde bana gülümsemedi bile...

Yastığıma doğru inledim ve öyle sert bir tekme attım ki yatak örtüm yere düştü.

Örtüyü kaldırarak bu dramatik ânı mahvetsem mi yoksa yerde bırakarak annemden azar işitme riskine girsem mi diye düşünürken telefonum çınladı. Caz'dan mesaj gelmişti. Yutkundum, kalbim küt küt atıyordu. Aman Tanrım, ya bugün söylediklerim hakkında konuşmak isterse? Ya bana onun hakkında gerçekten ne hissettiğimi sorarsa? Ya beni reddetmek için mesaj atıyorsa?

Ama telefonumun kilidini açtığımda ekranda sadece bir cümle vardı:

Ailem seninle tanışmak istiyor.

Bekle, gerçek bir tanışma mı? yazdıktan sonra sildim. Kulağa çok hevesli gelmişti. Sanki ben de onlarla tanışmak istiyordum gibi. Durup iyice düşündüm ve tekrar denedim: *Şaka mı?* Sonra onu da sildim. Ama mesajı okumamın üzerinden epey bir zaman geçmişti ve muhtemelen şu an tekrar tekrar yazıp silmemi izliyordu, ki bu yazabileceğim her şeyden daha kötü bir etki yaratıyor olmalıydı. Panikleyerek, *Bu büyük onuru hak etmek için ne yaptım?* diye yazıp gönder tuşuna bastım. Sonra ânında pişman oldum. İlk yazdığımı göndermeliydim. En azından daha kısaydı, kısa olması daha iyiydi. Sıradan olması daha hayırlıydı.

Fazla kafa yoruyor olabilirdim.

Birkaç dakika sonra, *Bir süredir seninle tanışmak istiyorlardı zaten,* diye mesaj attı. *Sadece iş yüzünden fırsat bulamamışlardı. Ama müsaitsen bu cumartesi evdeler ve seni bekliyorlar.*

Bu sözler karşısında kaşlarımı çattım. Sanki ailesi nadiren evde oluyormuş gibi konuşuyordu. Sanki her an iptal etme ihtimalleri varmış gibi.

Ben cevap veremediğim başka mesajlar geldi:

Ailelerimizi bu işe karıştırmayacağımızı söylediğimizi biliyorum ama benimkiler bazen ısrarcı olabiliyor. Söz veriyorum, hızlı bir yemek olacak. Sırf yakamdan düşmeleri için.

Sana minnettar olurum.

Haklıydı. Ailelerimizi bu işe *karıştırmamalıydık*. O ve Emily'nin birbirlerini tanıması zaten yeterince kötüydü. Ama sonra bugünkü hâlini hatırladım, saçlarına vuran güneş ışığını, çiğnediği alt dudağının kıpkırmızı oluşunu... İşin kötüsü, onun yanında sürekli kendimi utandırıp durduğum ve kalp kırıklığını göze almaya devam ettiğim hâlde bir yanım hâlâ onu görmek istiyordu.

Peki, diye yazdım. Kendi kendime verdiğim bu sınavdan kalmış gibi hissediyordum. *Ama sadece bu seferlik.*

Hemen cevap verdi: *Elbette*. Yüzünde beliren zafer dolu tebessümü hayal edebiliyordum. *Süpersin.*

Her neyse.

Yüksek sesle, “Her şey yoluna girecek,” diyerek kendimi rahatlatıp telefonumu yatağa attım. Tek yapmam gereken sahte erkek arkadaşımın ailesini beni onaylayacakları ama ayrıldığı-mızda gerçekten umursamayacakları kadar etkilemekti. Kolay ve basitti. Hem en kötü ne olabilirdi ki?

Cumartesi günü gelip çatmıştı, elimde bir kutu yanwo¹⁵ ve küt küt atan kalbimle Caz Song’un kapısının önünde bekliyordum.

Parlak kapı kolundaki eğri büğrü yansımamı kontrol ettikten sonra yüzümden başka utanç verici bir şeyim olmadığına karar verip titrek bir nefes alarak kapıyı çaldım.

“Geliyorum.”

Ayak sesleri, sert ve hızlıydı. Kapı gıcırdayarak açıldığında karşımda Caz’ı buldum. Omuzlarını saran açık gri bir gömlek, Levi’s kot pantolon giymişti ve yalın ayaktı. Rahat görünüyordu. Boynunda çizgili bir baş havlusu asılıydı, ıslak saçlarından su damlayan yerler daha koyuydu.

Bir anlığına arkasına baktı, gözlerinde şaşkınlıktan başka bir şey daha vardı.

“Hey,” dedi. “Erken gelmişsin.”

“Ah... özür dilerim.” Huzursuzca kıpırdandım. “Geç kalacağım diye endişelenip biraz erkenci davrandım. Kötü bir zamanda mı geldim yoksa?..”

15 Kuşlar tarafından salyayla yapılan ve insan tüketimi için hasat edilen kuş yuvasıdır. Nadir bulunmaları, yüksek besin değeri ve lezzetleri nedeniyle Çin kültüründe pek değerlidir. —ç.n.

Güldü. “Neden bu kadar resmî konuşuyorsun?”

“Resmî konuşmuyorum,” diye yalan söyledim, yine de rahat olamıyordum. Kafedeki o acıma dolu bakışını asla unutamıyordum ve Tanrı’ya bir daha o bakışları görmek zorunda kalmamak için dua ediyordum. Caz her şey normalmiş gibi davranabiliyorsa ben de davranabilirdim. İkinci kez hata yapmayacaktım. Yapamazdım.

Bakışları *yanwoya* kaydı. Bahar Festivali kırmızısı ambalajı, süslü altın dekoru ve ön yüzünde uçan turna resimleri vardı. *Erkek Arkadaşınızın Annesinin Gönlünü Kazanmak İçin En İyi On Bitkisel Hediye Paketi* gibi yaklaşık yirmi farklı makaleyi okuduktan sonra bunda karar kılmıştım. “Çok hoş,” dedi.

“Teşekkürler. Makalede önerdiği şey...” diyecek oldum ama sonra susup boğazımı temizledim. “Teşekkürler,” diye tekrarladım.

Hafif bir tebessümle kutuyu elimden aldı, parmak eklemlerinin benimkilere hafifçe değmesini ve onun bunu fark etmesini görmezden gelmeye çalıştım. Arkasını dönmeden önce vücudu bir anlığına gerildi.

Caz’ın peşinden eve girdiğimde etrafa göz gezdirmeden edemedim.

Evin düzeni bana bir müzeyi ya da ünlülerin evlerini hatırlattı. Çok gösterişliydi. Çok şaşıaalıydı.

Geniş koridorun duvarları çerçeveli siyah-beyaz fotoğraflar, soyut –sanki biri yanlışlıkla beyaz tuvale bir kova boya çalmış gibi görünen, muhtemelen yüz binlerce dolara satılan ve insanlık durumunun içsel bilinmezliğini temsil eden– tablolar ve kırmızı taçlı turnalar ile koyu renk bir mürekkeple resmedilmiş eğimli dağlardan oluşan muhteşem geleneksel Çin manzaralarıyla kaplıydı.

Bir de antikalar vardı: masaların üzerine yerleştirilmiş parlak bronz eşyalar ve hoş çiçek desenleriyle kaplı ince porselen vazolar. Hatta bir replika bile vardı –en azından ben replika olduğunu *düşünüyordum*– gerçek boyutlarda bir savaşçı heykeli,

sanki bu oldukça sıradan bir iç dekorasyon örneğiymiş gibi köşeye gelişigüzel yerleştirilmişti.

Aniden, kendi ayaklarıma takılıp vazoları domino taşları gibi teker teker devirdiğimi hayal edince dehşete kapıldım ve elimde olmadan Caz'a yaklaştım.

"Babam bugün evde değil," dedi köşeyi döndüğümüzde, sesi herhangi bir duyguyu ele vermiyordu. "Bu sabah hastaneden aradılar, acil bir ameliyat için hastanede olması gerekiyormuş. Özürlerini iletmemi istedi."

"Tabii ki. Anlıyorum," dedim hemen. "Yani demek istediğim, benimle gerçekten tanışmak istiyorsa planı erteleyebiliriz..."

Caz başını iki yana salladı. "Yılda iki gün falan izin alabiliyor."

Kısa süre sonra koridor büyük pencereleri olan, yüksek tavanlı aydınlık bir oturma odasına açıldı. Kanepelerin yanında orta yaşlı bir kadın bizi bekliyordu.

Caz'ın annesi tam da hayal ettiğim gibi çok şık görünüyordu. Omuzlarına kadar uzanan düz saçları teninin beyazına karşı tezat oluşturunuyordu. İnce kaşları dövmeyle yapılmıştı. Üstelik evde olmasına rağmen abartılı bir şirket *brunch*'ına yakışır saten bir bluz ve ütülü kalem etek giymişti.

Üzerimdeki sade beyaz gömleğe bakıp aniden özensiz giyinmiş olmaktan korktum. Önemli olduğundan değil tabii. Sonuçta onu hayatımda bir kez görecektim. Caz'ın annesini etkilemeye *ihtiyacım* yoktu. Ama yine de bu işler böyle yürüyordu.

Yanımıza gelirken, "Ah, sen Eliza olmalısın!" diyerek karşıladı beni.

"Ayi hao¹⁶," dedim kibarca ve nedense karşısında eğilme ihtiyacı duydum. "Sizinle tanışmak çok güzel."

16 (Çince) Yaşça büyük kadınlara hitaben kullanılan "teyzeciğim" anlamına gelen bir ifade. -ç.n.

Pembe rujlu dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı. Tıpkı oğlununki gibi belirgin gamzeleri vardı.

“Wa¹⁷, saçlarını beğendim,” dedi kıskanmış gibi iç çekerek. “Kapkara ve dümdüz. Çok güzel.”

“Ah. Teşekkür ederim.” Şimdi ona iltifat etme sırasının bende olduğunu fark ettim. Az önce bana yaptığı iltifattan bile daha iyi bir şey bulmalıyım. “Sizin de...” *Hızlı ol. Bir şeyler düşün, yoksa kulağa sahte gelecek.* Bakışlarımı evin içinde gezdirirken zihnimde aynı anda binlerce çılgın, yarım düşünce belirdi. Dekorasyona mı iltifat etmeliydim? Anneler böyle şeyler duymaktan hoşlanır mıydı? Ya da makyajına? Yoksa makyaj yaptığına dikkat çekmek kabalık mı olurdu? *Kahretsin. Çok uzun sürdü. Bir şey söyle. Herhangi bir şey.* “Burnunuz... çok hoş.”

Eve bir ucube getirdiği için Caz’ı azarlamaya başlayacağından neredeyse emin bir hâlde irkilsem de o, bu sözünden gerçekten memnun kalmış gibi görünüyordu.

“Öyle mi?” Elini burnuna götürdü. “Burun köprüm yeterince yüksek değil diye hep endişelenirim oysa...”

“Hayır, hayır, mükemmel,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Sonra aniden gelen bir ilhamla, “Oğlunuzun yakışıklılığını nereden aldığını şimdi anlıyorum,” diye ekledim.

Böyle bir şeyin mümkün olacağını düşünmemiştim ama gülümsemesi daha da genişledi, öyle saf bir anne şefkatiyle baktı ki kaburgalarımın ardında ince bir sızı hissettim. Buraya gelmeden önce, bir parçam onun kaba ve yargılayıcı, C-dramalarda sık sık gördüğümüz türde kötü kayıinvalidelerden biri olmasını, karşısında kayıtsız kalabileceğim, evden çıktığımda unutabileceğim biri olmasını dilemişti.

Ama şimdi onaylayan bakışlarının keyfini çıkarmaktan kendimi alamıyordum. Daha fazlasını istiyordum. Hem duy-

17 (Çince) “Vay canına” gibi hayret nidası olarak kullanılan bir ifade. -ç.n.

gularımı Caz'dan saklayıp *hem de* ona değer verdiğimi annesine nasıl kanıtlayabilirdim?

"Çok tatlısın," dedi ve sonra bir eliyle Caz'ın saçlarını okşayıp (Caz irkilerek saçlarını her zamanki dağınık hâline geri getirdi) fısıltıyla, "Bence artık egosunu daha fazla şişirmeyelim. Her gün ona ne kadar yakışıklı olduğunu söyleyen yeterince insanla karşılaşılıyor zaten. Muhtemelen tam da bu yüzden okuldan önce ayna karşısında bu kadar vakit geçiriyor..." dedi.

Caz ellerini birbirine çarpıp yüksek sesle, "Akşam yemeği için hazırlanmaya başlasak nasıl olur, hı?" diye sordu.

Ama annesi sanki oğlu hiç konuşmamış gibi, "Biliyor musun, bence son aylarda imaj konusunda *daha da* bilinçlendi. Saçlarını şekillendiriyor ve pahalı cilt kremleri kullanıyor. Tanrım, yemin ederim benden *daha fazla* kozmetik kullanıyor..." diye devam edecek oldu.

Ama Caz sesini iyice yükselterek, "*Anne*," dedi. Belli ki soğukkanlılığını korumaya çalışıyor ama pek başaramıyordu. "Anne, biraz abartmıyor musun?"

"Çok ilginç," dedim, onu görmezden gelerek. "Cilt kremi mi dediniz?"

Annesi başıyla onayladı. "Ve yüz maskeleri. Onun yaşında bir çocuğun dış görünüşüne bu kadar önem verdiğini hiç görmemiştim. Biliyor musun, daha geçen salı alnında küçük bir sivilce çıktı diye bütün gün okulu astı."

Bunu düşünürken kaşlarım havaya kalktı, sonra Caz'ın kızarmış yüzüne baktım. Bana o gün çekimde olduğunu söylemişti. "*Gerçekten* mi?"

"Çok saçma, değil mi? Bazen okuldaki insanların bu yüzden onunla alay etmesinden endişeleniyorum."

"Okuldaki kimsenin onun bu yönünü bildiğini sanmıyorum," dedim, Caz Song'un kaygısız aktör imajının gözlerimin önünde ne kadar hızlı çözüldüğüne ve onun bu yüzden nasıl paniklediğine hayret ederek. Onu hiç kendinden şüphe eden,

dağılmış biri olarak görmediğimden birazcık keyiflendim. Tamam, çok keyiflendim.

Caz araya girerek, “Bakın, açlıktan ölüyorum, tamam mı?” diyerek tekrar şansını denedi ve hızla odaya döndü. “Artık başlayabilir miyiz? *Lütfen?*”

Gülümsememi bastırarak peşinden gittim. Koridoru geçerken, “Eviniz gerçekten çok düzenli,” diye yüksek sesle yorum yaptım.

“Hep böyledir,” dedi Caz telaşla. Fakat aynı anda annesi, “Evet, sen gelmeden önce Caz ortalığı temizlemek için *çok* uğraştı. Her şeyin güzel ve kusursuz olduğundan emin olmak istedi. Çok düşünceli biri, değil mi?” diye araya girdi.

“Evet,” dedim, göğsüme istenmeyen bir sıcaklık yayılmıştı. “Öyle.” Caz bana bakmasa bile ensesinden kulaklarına doğru kızardığını fark ettim ve kendimi hazırladığımdan çok daha büyük bir belanın içinde olduğumu anladım.

Birlikte yan odaya geçtiğimizde annesinin tek başına restoran standardında bir ziyafet hazırladığını fark ettik. Yağda kızartılmış iki tabak balık, ince kıyılmış domuz eti, çıtır lotuslar ve erimiş şekere batırılmış tatlı yer elmaları... *o kadar çok* şey vardı ki hemen yardım teklif ettim.

Tabakları masaya yerleştirirken Caz’a meraklı bakışlar atmadan duramadım; sandalyeleri düzelterip ana yemekler için servis kaşıkları getirirken ve ellerini temiz bir mutfak havlusuna titizlikle silerken onu izledim.

Oturduğumuzda Caz hakkında, ağır tencere ve tavaları kaldırırken annesine nasıl yardım ettiği, evde kendine ait bir bardağı olan tek kişi olduğu ya da sebze yemeklerini çaktırmadan masanın diğer ucuna, mümkün olduğunca kendinden uzağa yerleştirmeye çalıştığı gibi bir dizi yeni bilgi edindim.

Yemek beklediğimden de sorunsuz geçti. Vaktin çabuk geçmesi için çaresizce birkaç sohbet konusu hazırlamıştım fakat Caz'ın annesinden pek fırsat kalmadı. Önce oğluyla övündü, ardından ondan yakındı, sonunda da yakınır bir tonda övgüler sıraladı.

Sonuncusu çoğu Asyalı anne babanın çocukları anaokuluna başladıktan sonra ustalaştığı kültüre has ince bir sanattı.

“Çok zor duruma düşüyorum,” diye yakındı balık kuyruğunu kemirirken. “Bütün ebeveynler bana *oğlun nasıl bu kadar zeki? Bunun sırrı ne?* diye soruyor. Açıkçası onlara ne diyeceğimi bilemiyorum. O her zaman kendi başının çaresine bakmayı bilir ve bu işte çok iyidir. Bunu onlara nasıl açıklayabilirim?”

“Kulağa oldukça zor geliyor,” dedim desteklercesine. Caz benimle göz göze gelmemek için çabalıyordu, omuzları gerilmişti.

“Yine de çok yazık,” diye konuşmaya devam etti, yemek çubuklarını Caz'a doğrultarak. “Matematik ya da edebiyat gibi gerçekten önemli konularda da aynı yeteneği olsaydı çok daha iyi olmaz mıydı? Ona hep, *Erzi¹⁸, canım, sonsuza dek görünüşün ve oyunculuğunla geçimini sağlayamazsın. Bunun yerine eğitime öncelik vermelisin*, diyorum. Ama beni hiç dinlemiyor.”

Caz gizleyemediği bir tedirginlikle ensesini ovuşturdu, yanakları kızarmıştı. Şu an fena hâlde gergin görünüyordu ama sanırım bunu tek fark eden bendim.

“Çok sıkı çalışıyor,” dedim yavaşça, içimde kabaran savunmacı duyguyu bastıramayarak. “Dahası, ondan farklı farklı şeyler bekleyen pek çok insan var. Demek istediğim, her şeyi bir arada yürütebilmesi bile oldukça etkileyici.”

Caz'ın annesi şaşkınlıkla yüzüme baktı. Ama tam bir şey söyleyecekken, Caz telaşla eğilerek, “Anne, balık kafasını yiyecek miydin? Çünkü bence onu atmalıyız,” diye araya girdi.

“*Ne?*” Annesi bir anda kızarmış balığın tüm kalıntılarını tabağına boşaltıp yemek çubuğuyla korumaya aldı. “Beynine

18 (Çince) Oğul, evlat, erkek çocuk. -ç.n.

su mu kaçı? Seni *baiji*azi çocuk,” dedi. Bu sözü annemden hatırlıyordum çünkü o da beni herhangi bir yemeği israf ederken gördüğünde ya da gereksiz bulduğu bir harcama yaptığımda bana böyle hakaret ederdi. “Balığın kafası en iyi kısmıdır, *özü* oradadır.”

Caz rahat bir nefes aldı. Oyalama taktiği on dakikalığına da olsa işe yaramış gibi görünüyordu. Ama annesi, sıyırdığı balık kılçıklarını tabağına bırakmayı bitirdiğinde, hemen konuya geri döndü.

“Erzi, bu arada şu üniversite başvuru mektupların nasıl gidiyor? Ne kadar önemli olduklarını *biliyorsun*. Hepsini bitirdin mi? Bir meslektaşımın okumasını isteyebilirim...”

“İyi gidiyor,” dedi, ifadesini bozmamak için kendini epey zorlayarak. Gömleğinin ucunu eline alarak evirip çevirdi. “Bitti sayılır.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Yardım... bulmayı başardım.”

Masanın üzerinden aramızda sessiz, kısa bir bakışma yaşandı, o an bir sır gibi içimde yandı.

Annesi tüm ciddiyetiyle, “Harika,” dedi ve gülümseyerek bana döndü. “Başkalarından yardım isteme konusunda hep inat eder. Ama çok aptalca bir davranış, yani insan neden işleri kendi için gereksiz yere zorlaştırır ki?”

“Aptalca,” diye katıldım.

Caz boğazını temizledi, yüzü gerilmişti. “İnsanlara zahmet vermekten hoşlanmıyorum.”

Annesi yemek çubuklarını yine ona doğru kaldırdı ama bunu öfke dolu bir şefkatle yapmıştı. “*Sha erzi*’19, sen ne bilirsin ki? Birine değer verdiğinde zahmete *girmeye* hazır olursun, hayatının geri kalanında her gün zahmete girsen bile umursamazsın. Sevgi budur. Gerçek sevgi budur.”

19 (Çince) Aptal çocuk. -ç.n.

Yemek bittiğinde ısrarla eve yalnız yürüyebileceğimi söylesem de Caz ve annesi bana apartmanlarının girişine kadar eşlik etti. Hava serindi ama aynı zamanda bir canlılık, çimenlerin, çamların ve gece açan çiçeklerin tatlı kokusu vardı. Erimiş kar kokusu.

“Seninle tanışmak *gerçekten* çok güzeldi, Eliza,” dedi annesi elimin üzerini sıvazlayarak, sitedeki sokak lambaları altında saçlarından turuncu-kahverengi bir parıltı yayılıyordu. “Daha sık gelmelisin.”

“Gelmeye çalışırım,” diye mırıldandım, tutamayacağım sözler vermekten kaçınarak.

Neşeyle bana baktı. Elimi son bir kez okşayarak, “Ah, mutlaka gelmelisin,” dedi.

Caz’a “bir centilmen gibi” beni kapıma kadar bırakmasını söyledikten sonra ikimize de el sallayarak binanın içinde gözden kayboldu.

Sonra Caz’la baş başa kaldık.

“Şey,” dedim, tuhaflıklarına geri dönerek. “Aslında benimle kapıma kadar yürümek zorunda değilsin...”

“Ama ben yürümek istiyorum,” dedi. Sonra yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş olacak ki duraksadı. “Yani yürümeliyim.”

Sitenin bu saatlerde bomboş olan bahçesinde karanlıkta bir süre sessizce yürüdük, ellerimiz yakın olsa da asla birbirine dokunmuyordu. Onun aklının da benimki gibi pek çok şeyle dolu olduğunu söyleyebilirdim. Çünkü mesele şu ki... şu anda her şey bittiği için rahatlamış ve mutlu olmam, rol yapmayı bırakıp bir daha ailesiyle ilgili tek bir şey daha düşünmemek üzere eve gitmeye can atıyor olmam gerekirdi.

Ancak yemek boyunca, bu duyguların bir türlü geçmediğini hatırlayıp durdum. Çünkü bu artık sadece aptalca, yüzeysel bir hoşlantı değildi. Çok daha fazlasıydı. Çok daha beteriydi.

Kendimi ne kadar korumaya çalışırsam çalışayım, aramıza ne kadar duvar örersen öreyim ya da ne gibi çizgiler çekersem çekeyim, kalbimin Caz Song tarafından kırılacağını biliyordum. Sadece an meselesiydi. Ne kadar kötü olacağını ancak o an geldiğinde görecektik.

Belki de o an çoktan gelmişti. Bubble tea içmeye gittiğimiz o günden beri çok *mesafeli* davranıyordu. Her zamanki hâinden çok uzaktı. Belki de beni bu şekilde reddediyordu.

Burnumu çekene ve Caz donup kalana dek boğazımdaki yumruyu ve gözlerimdeki yanmayı fark etmemiştim bile.

“Bir dakika bir dakika.” Bakışları benimkilerle buluştu, kahverengiye karşı siyah. Endişe suya yansıyan ışık gibi yüzüne vuruyordu. “Sen... ağlıyor musun?”

“Hayır,” diyerek burnumu çektim ve öfkeyle başımı geriye yatırıp boş, yıldızsız gökyüzüne bakarak yaşları durdurmaya çalıştım. Ama yine de yanağımdan aşağı sıcak bir şey süzülerek çeneme doğru aktı.

Caz bir an duraksadı, ağzını açıp tekrar kapadı, sonra uzanıp nazikçe gözyaşımı sildi.

Aniden başımı indirip ona baktım. Şefkatli dokunuşu içimde bir şeylerin ortaya çıkmasına neden oldu. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyordum; donup kalmış, savunmasız, hislerini belli eden ve çok fazla şey istediğim için kalbimi maksimum kapasitede zorlarken. En son ne zaman böyle ağladığımı da hatırlamıyordum. Öfkeden, aşağılanmadan ya da hayal kırıklığından değil, göğsümün derinliklerindeki tanımlayamadığım bir sızıdan dolayıldı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım, sesim boğuk ve duyguluydu. Ağlamaya başlamıştım bir kere ve duracak gibi de görünmüyordum. Caz hiçbir şey söylemeden akan gözyaşlarımı silmeye devam etti. “Tanrım, gerçekten ağladığıma inanamıyorum... bu çok iğrenç.”

Güldü. Havaya yumuşacık bir ses yayıldı.

“Komik değil,” dedim ama ben de hafiften gülmüştüm. Yanaklarım ıslaktı, burnum akıyor ve sesim boğuk çıkıyordu. Şu anda tam anlamıyla duygu yumağına dönmüştüm.

“Tabii ki değil,” diyerek beni destekledi. Yanaklarımı tekrar sildikten sonra diğer elini nazikçe başımın arkasına götürerek sanki hâlâ bir çocukmuşum gibi beni teselli etmeye çalıştı. “Sorun ne? Evime gelmek gerçekten de o kadar korkunç muydu?” Bunu şaka yapar gibi söylemiş olsa da yüzünde gerçek bir endişe vardı.

“Hayır, hayır, hayır,” dedim hemen. “Hayır, eviniz harikaydı, gerçi savaşçı heykeli tartışmalı bir dekorasyon seçimiydi ama...”

“Babamın seçimi. Annemle ikimiz o heykelden nefret ediyoruz. Babam yokken ondan kurtulmaya çalışsak da o hep geri getirmenin bir yolunu buldu maalesef.”

“Annen de çok tatlı biri,” dedim ağlamaklı bir sesle.

Kaşlarını kaldırdı. “Onu heykeli gerçek bir ceset torbasına tıkarırken görmeliydin.”

Durumuma rağmen kahkaha atıp sonra, “*Her şey çok güzeldi. Ama...*” dedim.

Ama sorun da bu zaten.

Böyle devam ederse suçluluktan ölecektim. Ama aramızdaki bu sahte ilişki biterse o zaman elimde zaten yas tutacak bir şeyim olacaktı. Her nasılsa, tüm kurallarına ve çekincelerime rağmen dibe kadar batmıştım, dalgaların arasında öyle kaybolmuştum ki batmak yüzmekten daha kolay geliyordu.

“Hey,” dedi Caz usulca, taş bankın üzerine oturup beni yanına çekti. “Bu...” Duraksadı. Nefes alıp verişlerini izledim. “Bu senin için çok mu fazla oldu? Durmak mı istiyorsun?”

Kalbim atmaya kesti, gece âdeta etrafımızda donup kaldı.

Durmak istiyor muyum?

Durmalıydım. Yapılacak en akıllıca –en özverili– şey elime fırsat geçmişken, kalbimin büyük bir kısmı hâlâ sağlamken bu sahte ilişkiye bir son vermektir. Zaten bu işe çok fazla kişi karışmıştı: Emily, Caz’ın annesi, okur takipçilerim ve Caz’ın hayranları. Bu ilişkiyi bitirmek tabii ki *onun* için sorun ol-

mayacaktı; sonuçta yalnızca başka bir işti, daha önce parçası olduğu herhangi bir projeden farklı değildi.

Ama karanlıkta yüzüne bakarken onu şimdi bırakma düşüncesi içimde fiziksel bir acıya neden oldu.

Çünkü anlaşılmamız bittikten sonra işlerin nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyordum: Tekrar yabancı olacaktık ve ben her zamanki gibi yine yalnız kalacaktım. Onunla asla konuşamayacak, ona bu kadar yakın olamayacaktım. Tüm bunlar bir rol olsa bile.

Çünkü bencilin tekiydim, bu rüyada yaşayabileceğim kadar uzun yaşamak istiyordum.

Ve bunu nasıl gerçekleştireceğimi de çok iyi biliyordum.

“Duramayız,” deyiverdim. Yalanım tamamen şekillenmiş olarak dudaklarımdan döküldü. Şimdiye kadar kaç yalan söylemiştim? Sayılamayacak kadar çoktu. Ama en başta Caz’ı tüm bu anlaşmanın içine çekmeyi başarmamın tek yolu bunu onun kariyeriyle ilişkilendirmektir. Üstelik bu, şimdi de onu yanımda tutmanın tek yolu hâline gelmişti. “Çünkü... çünkü hâlâ birlikte bir röportaj yapmamız gerekiyor.”

Caz bir an başını geriye çekti. “Röportaj mı? Bundan bahsettiğini hatırlamıyorum.”

“Unutmuş olmalıyım,” dedim, sesimin titreyişini duymamasını umarak. “Büyük bir medya kuruluşuyla. Sarah Diaz’a zaman ayıracığımıza dair söz verdim. Gerçi Bahar Festivali tatilinden sonraya ayarladı, yani o zamana kadar bunu sürdürebilirsek...”

“Sen istiyorsan ben de isterim,” dedi yavaşça. Hava yüzündeki ifadeyi seçemeyeceğim kadar karanlıktı ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Sanki bir şey arıyor gibiydi. “Peki bu röportaj dışında başka bir neden yok mu?”

Gerildim. Kelimeler boğazıma dizilmişti. Dile getirebilirdim. Hayatımda bir kez olsun dürüst davranabilirdim. Cesur olabilirdim. Kalbim daha yüksek sesle atmaya başladı. O kadar yüksekti ki Caz’ın duyacağından korktum. Nefes aldım. *Söyle ona*. Ama ağızımdan çıkan tek şey, “Tabii ki hayır,” oldu.

“Tabii ki hayır,” diye tekrarladı. Nedense ses tonu sertti.

Tatilden önceki son gün, Caz edebiyat dersine benim genelde hissettiklerimi hissederek geldi...

Yani bok gibi hissederek.

Elbette o hâlâ *Caz Song*'du. Estetik olarak hâlâ hoş görünüyordu ama cildi hastaymış gibi solgundu, gözlerinde bitkin, kasvetli bir bakış vardı. Adımları bile sanki daha ağır ses çıkarıyordu.

Eşyalarını benimkilerin yanına koyup her zamanki yerine geçtiğinde, "Biraz yorgun görünüyorsun," dedim. *Gurur ve Önyargı*'yla ilgili soruları yanıtlamamız gerekiyordu ama yakında özgürlüğümüze kavuşacağımız beklentisi ve kasvetli kış havası yüzünden öğretmen de dâhil kimse çalışmıyordu.

"Öyle mi? Dün gece epey iyi uyudum aslında," dedi. Sesi bile farklı geliyordu, her zamankinden daha sakın, daha sessiz. Başkalarının fark edeceğini sanmadığım ayrıntılardı ama site-nin bahçesinde, karanlıkta yaptığımız konuşmadan beri onun yanında bütün duyularım açılmıştı, her sözüne ve hareketine dikkat edip benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini çözmeye çalıştım. Yani uzun bir hafta olmuştu.

"Hasta değilsin, değil mi?" diye sordum.

"Mümkün değil," dedi kararlı bir tavırla. "Ben asla hasta olmam."

İkna olmayınca eğilip elimi alnına bastırdım. Neredeyse nefesim kesiliyordu. Teni alev alevdi. "Yanıyorsun."

Sıradan bir insan gibi korkuya kapılmak ya da telaşlanmak yerine dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. “Yeni mi fark ettin?”

Kaşlarımı çatarak başımı geri çektim. “Kibirli olma. Ateşinden bahsediyorum, tenin normal olamayacak kadar sıcak.”

Endişelerimi elini savurarak geçiştirip, “Bu bilgiden haberdar değilsin sanırım, Eliza,” dedi duygusuz bir sesle, “ama insan teni sıcak yaratılmıştır.”

“Evet ama senin tenin kelimenin tam anlamıyla yanıyor...”

İç çekti ve bana dönüp öyle sakın bir bakış attı ki neredeyse saçımı başımı yolacaktım. “Belki de benim tenim hep böyle sıcaktır.”

“Sen gizliden gizliye *Alacakaranlık*’taki kurtadam mısın yoksa, Caz?” diye patladım. “Çünkü ya öylesin ya da biz konuşurken ateşin gittikçe yükseliyor.”

Dudakları yine seğirdi ama daha sert, daha ciddi bir sesle, “O kadar emin konuşma. Elinle başıma dokunmak ateş ölçmek için doğru bir yöntem değil zaten.”

“Çantamda tam teşekküllü bir termometre taşımadığım için özür dilerim...”

“Alnını benimkine bastırırsan daha doğru bir sonuç alırsın,” diye devam etti, “o zaman sıcaklıkları doğru bir şekilde karşılaştırabilirsin.”

Yüzüne baktım.

O da bana baktı. Gergin çenesi ve gözlerindeki karanlık ışıltıyla bana meydan okuyordu. Bunun beni başından savmak için yeterli olacağını düşünüyordu. Buna cesaret edemeyeceğimi düşünüyordu.

“Hangisi işe yararsa,” dedim tatlı bir sesle, bir elimi ensesine atıp onu öne doğru çekmeden önce yüzünde beliren şaşkınlığı görünce keyiflendim.

Başlarımız birbirine temas ettiğinde bir anda teninden yükselen yoğun ısıyı, ayırık dudaklarını, göz kırptığında uzun kirpiklerinin titreşimini hissettim. Ardından tüm zamanların

en çılgınca, en uygunsuz ve en işe yaramaz düşüncesi zihnimde belirdi.

Caz Song'u öpmek böyle bir his olmalı.

O kadar hızlı geri çekildim ki neredeyse boyun kaslarımı incitiyordum.

“Peki,” dedi hafif bir duraksamadan sonra. “Teşhisin nedir?”

“Ateşin var,” dedim. Benim de ateşim çıkıyormuş gibi hissediyordum. Birden çok ileri gittiğimi düşünerek korkuya kapıldım. Ya ona hamle yapmaya çalıştığımı düşündüyse? Ya da onu öpmek istediğimi? Bunları fark edebilir miydi ki?

Zilin tiz sesi düşüncelerimi böldü. Telaşla başımı kaldırdığımda Caz'ın çoktan yerinden kalktığını gördüm.

“Revire gidecek misin?” diye sordum umutla.

“Hayır çünkü buna gerek yok,” dedi ve ben itiraz bile edemeden uzaklaştığından ondan nefret ettiğime karar verdim. Onunla bir daha konuşmayacak, soru sormayacak ya da onunla karşılaşmayacaktım. Yaşasa da ölse de umurumda değildi.

Ciddiydim.

Okuldan eve döner dönmez Caz'a mesaj attım.

Hey

Daha iyi misin?

Gönderdikten sonra sanki Caz her neredeyse, mesajın ona ulaşmasını sağlayabilirmişim gibi on beş dakika boyunca mesaja baktım ama mesajın okunduğunu belirten küçük mavi tik belirmedi. *Her neyse. Muhtemelen uyuyordur.* Telefonumu ters çevirip ev ödevi olarak verilen birkaç kimya sorusuyla dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

İşe yaramadı.

Saat 15.52 olduğunda, Caz Song'a küfürler mırıldanarak ona tekrar mesaj attım.

Hâlâ hayatta mısın diye kontrol edeyim dedim!

Ama buna da yanıt vermedi.

Aklımdan kötü kötü şeyler geçti. Ya eve dönerken bayıldıysa? Ya yanında ona yardım edecek kimse yoksa? Ya ateşi aslında çok daha kötü bir hastalığın belirtisiyse? Mesela kanser ya da ona sadece birkaç aylık ömür biçen başka bir kronik hastalık? Ya evinde yere yığılıp kalmışsa? Ya *ölmüşse*?

Mantıken sebepsiz yere korkuya kapıldığımı biliyordum. O kadar *hasta* bile olmayabilirdi; sonuçta ben doktor falan değildim. Belki de telefonuna bakmak ya da bana mesaj atmak istemiyordu.

Ama mantığım telefonumu her kontrol ettiğimde midemin burulmasını engelleyemiyordu.

Mesajlarımın hiçbirini okunmamıştı.

16.15 olduğunda odamın köşesine kıvrılıp stresle bir dizi mesaj daha gönderdim.

Merhaba, yine ben

Mesaj yağmuru için özür dilerim ama senin için gerçekten endişelendim.

Şu an evde misin??

Sonra sağlığı için endişelendiğimi yazılı olarak itiraf ettiğimi fark ederek hemen ekledim:

Sözde erkek arkadaşım bir cuma öğleden sonrası 16. yüzyıl Viktorya dönemi insanları gibi ateşten ölürse açıkçası kız arkadaşlığım sorgulanır...

Yani eğer ölümcül bir tehlikeye düşeceksen en azından dramatik bir at binme kazası ya da başka bir şey yüzünden olsun.

Tek bir cevap bile gelmeden saatler geçti. Kendimi Emily'nin edebiyat ödevine yardım etmeye, akşam yemeği yapan babama taze soğan doğramaya ve yeni bir blog yazısının taslağını çıkarmaya kaptırırken beynimin stresten yavaş yavaş eridiğini hissediyordum. Ama artık sadece endişeli değil, kızgındım da. Bir erkeği düşünmeden edemediğim için, Bahar Festivali tatiline iki dakikada bir telefonumu kontrol ederek başladığım için kendime kızıyordum. Bunca zaman sonra bile hâlâ ihtiyacı olduğunda yardım isteyemeyecek kadar takıntılı olduğu için ona kızıyordum. Ona kalbimi ve güvenimi sunmuş olmama rağmen her seferinde benden uzaklaşmasına kızıyordum.

Bu kadar önemseydiğim için kendime de kızıyordum.

Saat 17.00 olduğunda Caz'a son bir uyarı mesajı daha gönderdim.

Tamam. Beni dinle, Caz Song. On dakika içinde cevap vermezsen yemin ederim sen ve bir kaktüs hakkında 200.000 kelimelik düşmandan âşığa hayran hikâyesi yazıp internette yayınlayacağım ve viral olacak...

On dakika sonra montumu alıp kapıdan çıktım.

Güneş çoktan ufukta kaybolmuş, hava hafiften serinlemiş olsa da Caz'ın dairesinin önüne vardığımda ter içinde kalmıştım.

Kapıyı çalıp uzun bir süre bekledim, alnım sıırılsıklamdı ve dudaklarımın üzerinde boncuk boncuk ter oluşmuştu.

Kapıyı açan olmasa da içeriden gelen sesleri *duyabiliyordum*: Bir hareketlenme vardı. Hafif bir öksürük sesi.

Caz içerideydi.

Tabii ki sakın, mantıklı ve soğukkanlı her insanın yapacağı şeyi yapıp iki yumruğumla kapıya vurdum ve yan daireden duyulacak kadar yüksek sesle bağırmaya başladım.

“Caz! Caz? *Caz Song*. İçeride olduğunu biliyorum, kapıyı aç yoksa yemin ederim...”

Kapı aniden açıldığında az kalsın kafayla Caz’ın göğsüne dalıyordum. Son anda dengemi sağlamak için kapının çerçevesine tutundum. Sanki mesajlara dönmeyen birinin kapısına dayanmak normal bir şeymiş gibi saçlarımı düzelttim.

“Tanrım,” dedi Caz beni kendine çekerek. “Eliza. Sen burada ne?..”

Sözünü keserek, “İyi misin?” diye sordum ama hemen ardından kendimi aptal gibi hissettim. İyi *olmadığı* gayet açıktı; okuldakinden daha birkindi, teni hayalet gibi solgundu, gözleri kapkara ve boş bakıyordu. Ayrıca üzerinde pijamaya benzeyen bir şey vardı; eski dizilerinden birinin tanıtımı için hazırlanmış yazılı, uzun kollu bir tişört ve baksır. Tam da bu yüzden bir şeylerin yolunda olmadığından emindim. Normal şartlar altında, Caz ölse bile karşıma bu hâlde çıkmazdı.

Üzerindekileri benimle aynı anda fark etmiş gibi aniden geri çekilerek kapıyı kapatmaya kalkıştı. “Özür dilerim, şu an gerçekten iyi bir zaman değil...”

Beni susturamadan kapının kolunu tuttum. “Ne? Ciddi olamazsın.”

Ama pes etmedi ve birkaç saçma saniye boyunca orada öylece durup dişlerimizi sıkarak kapıyı itip kalktık. Aslında benimle bu kadar uzun süre mücadele etmesi bile ne kadar birkın olduğunun bir kanıtıydı. Normalde bir hamlede kapıyı kapatırdı.

“Aman Tanrım, Caz,” diye söylendim, kapının kolunu kavrayan parmak eklemlerim bembeyazdı.

“Hayır.”

“Senin derdin ne? Hastasın ve yardıma ihtiyacın var...”

“Yardıma *ihtiyacım yok*.” O kadar sert söyledi ki bir an için elim kapı kolundan kaydı. Neredeyse dönüp gidecektim. Burada olmak zorunda değildim. Bu her neyse, anlaşılmamızın ötesinde bir şeydi. Ama Tanrı yardımcım olsun, kapının diğer tarafındaki inatçı çocuğa çekip gidemeyecek kadar değer veriyordum.

“Caz. Mantıksız mantıksız konuşma.”

“Mantıksız falan değilim. Buraya gelip beni kontrol ettiğin için minnettarım ama bence gerçekten gitmelisin.” Sesinde sert bir tını vardı, hayal kırıklığı, hatta öfke bile olabilirdi ama bunun bana mı yoksa kendine mi yönelik olduğunu anlayamıyordum. “Ben... Beni böyle görmeni istemiyorum.”

Dudaklarımdan hayret dolu bir kahkaha koptu. “Kibirli davranmanın sırası değil. Pijamalı olman umurumda bile değil...”

“Konu o değil. Kimse beni bu şekilde görmedi.”

“Ne şekilde?”

Kapının dar aralığından bir an yüzünü fark ettim. Özgüvensizliğin izini. Gözlerinin altındaki gölgeleri. Caz tanıdığım en karizmatik insanlardan biriydi ve şu an bir enkaza dönmüştü.

“Hadi ama,” dedim kapıyı daha sert iterek. “Bunu bana yaptığın bir iyilik olarak düşün. Beni içeri almazsan en nihayetinde öleceksin ve seni en son gören kişi olarak ihmalkârlıktan yargılanan *ben olacağım*. Geleceğim mahvolacak.”

Gözlerini devirse de kapının hafifçe gevşediğini hissettim. “Hiç de öyle olmayacak.”

Onu duymamış gibi, “Suçluluk duygusu beni tüketecek,” diye devam ettim. “Polis bana *onu o hâlde nasıl bırakabildin?* diyecek ben de, *Bırakmak istemedim ama kapıyı yüzüme kapadı,* diye açıklamak zorunda kalacağım...”

Dudakları gerildi. “Peki. Ama kendi iradenle buraya geldiğini açıkça belirtmek isterim. Yardıma ya da başka bir şeye ihtiyacım yok. Ben gayet iyiyim.” Kelimeler dudaklarından henüz dökülmüştü ki şiddetli bir öksürük nöbetine tutuldu.

Peşinden eve girerken gülmemeye çalıştım. İlk başta durumun korktuğum kadar kötü olmayabileceğini düşündüm. Yürüyüşünde bir sıkıntı yoktu. Sırtını bana dönmüştü, her adımı sert ama kendinden emindi, omuzları bir sahne çekiminin ortasındaymış gibi dikti. Koridordaki aynada saçını kontrol etmeyi bile ihmal etmedi. Ama daha yan odaya geçmeden sallanmaya başladı ve hemen sonra bir eliyle destek almak için yanındaki masayı kavrayarak iki büklüm oldu. Nefes alışverişi düzensiz, eklemleri bembeyazdı.

Kalbim sıkıştı.

“Evet, ne kadar iyi olduğunu bizzat görebiliyorum,” diye mırıldanıp bir adım öne çıkarak kolumu ona doladım ve onu ayakta tutmaya çalıştım. Ağırlığı üzerime yığıldığında neredeyse altında eziliyordum. “Göründüğünden çok daha ağırsın.”

“Hepsi kas,” diye itiraz etti, ayağa kalkmak için mücadele ederken bile egosunu düşünüyordu.

Tanrım, çok gülünçtü.

Üç bacak yarışlarından birindeki bir çift gibi düşse kaka, yavaş yavaş koridoru geçip oturma odasına girmeyi başardık. Caz’ı en öndeki kanepeye yatırdıktan sonra bir elimi korumacı tavırla ensesine, diğerini de beline koyarak odada göz gezdirdim. İki hafta önceki ziyaretimin aksine dağınıktı, kıyafetler yastıkların üzerine saçılmıştı ve sehpanın üzerine açıklamalı senaryolar yayılmıştı ama ailesinden hiçbir iz yoktu. Ne bir eşarp ne de fazladan bir çift terlik gördüm.

Caz aklımdan geçenleri okuyarak, “İkisi de iş gezisinde,” dedi. “Şangay’da bir tıp konferansındalar. Birkaç gün önce gittiler.”

“Ah.” Bu daha önce merak ettiğim soruları cevaplamıştı ama nedense kendimi hâlâ masaları, mermer yüksek tezgâhı, hatta halı kaplı zemini incelerken buldum. Sanki burada başka bir şey eksikmiş gibiydi... Sonra aniden aklıma geldi. “Evde hiç su yok mu?”

Kaskatı kesildi, yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. “Pardon, içecek bir şey mi istiyorsun? Sana içecek bir şey getireyim...”

Gerçekten de kanepeden kalkmaya yeltendi.

“Hayır, hayır, demek istediğim o değildi,” dedim hemen onu tekrar kanepeye iterek. Dediğimi yaptığında kollarındaki gerginliği, vücudunun nasıl kasıldığını hissedebiliyordum.

“Yani, eve geldiğinden beri hiç su içmedin mi? Ya da ilaç?”

Başını hafifçe, savunmacı bir edayla iki yana sallayıp bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Peki, akşam yemeği yedin mi bari?”

“Akşam yemeği,” diye tekrarladı sanki yabancı bir kelimemiş gibi. “Sakız çiğnemek sayılır mı?” Yüz ifademi görmüş olmalı ki bana ters ters baktı ama o kadar bitkin görünüyordu ki ifadesi daha çok somurtmaya benziyordu. “Neyse, o kadar da önemli değil.”

Hasta olduğunu, ona karşı daha sabırlı ve şefkatli olmam gerektiğini bilmeme rağmen sinirli bir tavırla ellerimi havaya kaldırdım. “Gerçekten son on yedi yıldır nasıl hayatta kalmayı başardığını bilmiyorum. Yemek *yemiyor* ya da kendine hiç bakmıyor musun? Yoksa sadece vücudunun mucizevi bir şekilde dayanması için dua mı ediyorsun?..” Gülümsediğini görünce hemen sustum. Ellerimi indirdim. “Özür dilerim ama bunun nesi *komik*?”

“Hiçbir şeyi,” dese de dudaklarının köşesi yukarı kalktı. Benimle alay edip etmediğini anlayamıyordum.

Ona ters ters baktım. “Söyle.”

“Hayı—”

“Söyle dedim.”

“Peki. Benim için bu kadar endişelenmen hoşuma gitti, hepsi bu,” dedi omuz silkerek.

Ağzımı açtım ama sonra kapadım. Bir an için gerçekten söyleyecek bir şey bulamadım. Sonunda güç bela, “Endişeli değilim,” diyebildim, kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Sinirlendim. Kendi sağlığını böyle hiçe sayman beni dehşete düşürdü.”

Gülümsemesi genişledi. “Görebiliyorum.”

Gülümsemesini görmezden gelmeye karar vererek arkamı döndüm. Caz Song’u, ne zaman huzursuz ya da savunmasız hissetse cazibesini koz olarak kullandığını bilecek kadar uzun süredir gözlemliyordum. Durum gerektiriyorsa bir çay kaşığıyla bile flört edebilirdi. “Sana yemek hazırlayacağım,” diyerek mutfağa yöneldim. “Sen burada kal ve... bilmiyorum. Dinlen. Ölmemeye çalış.”

“Elimden geleni yapacağım,” diye söz verdi sahte bir ciddiyetle.

Ülke ülke gezerken edindiğim en faydalı becerilerden biri, yabancıları olduğum hemen hemen her yerde yolumu bulmamdı. Caz’ın evine daha önce sadece bir kez gelmiş ve mutfağına hiç girmemiş olmama rağmen tavaların, çatal bıçakların ve yemeklik malzemelerin nerede olduğunu bulmam bir dakikadan daha az zaman aldı. Bir tencereye su doldurup ocağı açmam ve bir fincan beyaz pirinci yıkayıp haşlamak üzere hazırlamam da pek uzun sürmedi.

Sonra buzdolabını açtım ve beyaz-mavi yapay ışığa karşı gözlerimi kısıtım.

Dolapta alarm çanları çalmasına yetecek kadar taze sebze ve et kıtlığı vardı. Yarısı açılmış bir paket Yakult ve annemin çok sevdiği Wanglaoji bitkisel içeceklerinden, üç kutu konserve liçi, iki yoğurt, neredeyse boş bir kavanoz ekstra *light* Laoganma sosu, hafif pörsümüş taze soğan ve birkaç şişe balık sosu vardı.

Ortaya bir tabak yemek çıkaracak kadar bile malzeme yoktu.

Caz arkamdan, “Buzdolabımın içindekileri mi yargılıyorsun?” diye seslendi. Kanepe tam da mutfak girişine baktığından yaptığım her şeyi net biçimde görebiliyordu.

“Evet, hem de çok,” diye cevap verdim dönüp ona bakarak. “Hep böyle boş mudur?”

Bir omzunu kaldırdı. “Duruma göre değişir.”

“Değişir mi?”

“Evde kaç kişi olduğuna göre. Yalnız olduğumda...”

Söyleyeceği şeyleri tahmin edebiliyordum. *Yalnız olduğumda yemek pişirmenin ya da ev işi yapmanın bir anlamı yok.* Kariyeri ve ailesiyle ilgili bildiğim şeylere bakılacak olursa sık sık *yalnız* kalıyordu.

“Benim için sorun değil,” dedi aniden, sanki kendi kendime vardığım sonucu hissetmiş gibi. “Yani annem genelde evde oluyor, babamsa kelimenin tam anlamıyla *hayat kurtarmakla* meşgul. Buna içermek biraz adice olurdu?”

“Öyle hissetmek seni adi biri yapmaz,” dedim kelimelerimi özenle seçerek. “Bence bu seni sadece babasıyla vakit geçirmek isteyen bir evlat yapar.”

O anda yüzünde beliren duyguyu kelimelere dökmenin imkânı yoktu.

Ama kalbimi sızlatmaya yetmişti.

Suyun ani ve şiddetli fokurdamasıyla dikkatim dağıldı. Taşmasına fırsat vermeden tencerenin kapağını kaldırdım ve beyaz pirinci içine döküp birkaç kez karıştırdım.

“Yemek yapamadığını sanıyordum,” dedi Caz.

Gözlerimi devirdim. “*Pastacılık* konusunda iyi değilim ama dokuz yaşımdan beri ailem için yemek pişiriyorum. Yani altından kalkabilirim merak etme.”

“Dokuz yaşından beri mi?” Sesinde meraklı bir tını vardı, sanki sahiden öğrenmek istiyormuş gibiydi.

Tereddüt ettim. Bu genellikle konuşmayı tercih ettiğim bir konu değildi, Zoe’yle bile konuşmazdım ama kanepede yatarken

o kadar rahatsız görünüyor ve bu hâlinin onda yarattığı hayal kırıklığı kendini o kadar belli ediyordu ki dikkatini dağıtmaktan zarar gelmeyeceğini düşündüm. “Şey, evet. Annem hep işle meşguldü ya da sık sık iş seyahatinde olduğundan akşam yemeğinde bulunamıyordu. Babamın çalışma programı da her gün aynı saatte yemek yapmasına izin vermeyecek kadar düzensizdi, bu yüzden sanırım doğal olarak işleri ben devraldım.” Tencereyi tekrar karıştırdım. “Bilmiyorum. Yemek yapmak pek ilgi alanıma girmiyordu ama aileye katkıda bulunduğumu hissetmek hoşuma gitmişti, anlıyor musun? Kendimce onlara yardımcı olabileceğimi kanıtlamak falan.”

Çok geçmeden yulaf lapasını pişirip üzerine serpmek için bir kâse tiftiklenmiş domuz etiyle taze soğan hazırladım. Caz’ın uyuyup uyumadığını kontrol etmek için arkama döndüğümde kapkara gözleri tarifsiz bir yumuşaklıkla beni izliyordu. İfadesi ciddiye.

Birden tedirgin oldum.

“Neye bakıyorsun öyle?” Yanaklarıma hücum eden sıcaklığa rağmen doğal davranmaya çalıştım.

Başını eğse de bakışlarındaki yoğunluk hiç azalmadı. “Hiçbir şeye.”

Pirinç lapası hazır olduğunda şık bir tepsiye koyup Caz’a götürdüm. Dikkatlice oturup sırtını koltuğun minderlerine yasladığında yanına çömeldim.

Kâseyle kaşığı ona uzatırken, “Kendin yiyebilirsin, değil mi?” diye sordum.

Her nasılsa bana gözlerini devirecek enerjiyi bulabilmişti. “Merak etme, Eliza, senden bana yedirmeni istemeyecektim zaten.”

“İstemeni beklemiyordum zaten,” diye mırıldansam da acaba teklif etmeli miydim diye düşündüm. *Hayır*. Sadece ateşi vardı, felç geçirmemişti ya.

Pirinç lapasını elimden alırken, “Bu arada teşekkür ederim,” dedi. Kâsedan buhar yükseliyordu. “Tüm bunlar için.” Boğazını temizledi. “Uzun... zamandır kimse benimle böyle ilgilenmemişti. Bu yüzden, teşekkür ederim.”

Pirinç lapası kâsesini bir kenara koyup kollarımı ona sımsıkı sarmak ve onun da bana sarılmasını sağlamak için duyduğum yasak dürtüyü ve içimde filizlenen ılık, tatlı sızıyı gizlemek uğruna, “Teşekkür etmenin daha iyi bir yolu var, biliyorsun,” dedim ortamı neşelendirmeye çalışarak. Ona dünyaları vermek, onu incitebilecek her şeyden korumak istiyordum. “Sadece iki küçük kelime.”

Bir an duraksadı, şaşkın şaşkın baktıktan sonra ne demek istediğimi anladı. İç geçirdi. “Ben...”

“Hadi ama. Ne olduğunu biliyorsun.”

“Eliza...”

“*Caz*.”

“Tamam, peki.” Bir an durdu. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, çenesi seğirdi ve güç bela ağzından o iki kelimeyi çıkardı. “Sen... haklıydın.”

Dudaklarıma geniş bir sırıtış yayılırken bu küçük zaferin ve yüzündeki teslimiyet ifadesinin tadını çıkardım. “*Rica* ederim.”

Duraksadıktan sonra, “Bu arada özür dilerim,” diye ekledi. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Ne için?”

“Bilmiyorum. Son zamanlarda aramızdaki şeyler biraz tuhaflaştı ve...” Başka bir şey söyleyecekmiş gibi baktığında kalbim yerinden çıkacak sandım fakat sonra kendini tuttu. “Ama şimdi aramız iyi, değil mi?”

Yutkundum. Gülümsedim. İma ettiği şeyin üzerinde fazla durmamaya çalıştım. İşleri tuhaflaştıran ben miydim? Hâlâ

kafedeki o günü mü düşünüyordu, yoksa site bahçesindeki o utanç verici çöküşümü mü? “Evet. Tabii ki iyi.”

Yemeğini bitirdikten sonra becerilerimi övdü (“Gerçekten pastadan çok daha iyiydi.”) ve o uyuyana kadar yanında kaldım. Hatta ay gece göğünde yükselene kadar.

Hatta ondan sonra da.

Savunmasız bir hâlde uyurken onu izledim, göğsümde garip bir his belirmişti, sanki kalbimi tutup büküyorlarmış gibi gelen bu his, taze bir yara kadar hassas, gözyaşlarının acısı kadar keskindi. Yakıcı bir sızıydı. Sanki kalbim boğazıma tırmanmaya çalışıyordu.

Geriye doğru yalpaladım.

Caz’ın gözleri irkilerek açıldı, bakışları bana odaklandı. Kapkara gözleri büyük bir yoğunlukla bakıyordu. Bakışlarının ağırlığı altında hafifçe titrediğimi hissettim.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Şey...” cılız bir sesle. “Mutfağı topl—”

“Kal,” diye fısıldadı, kelime dudaklarından o kadar hızlı dökülmüştü ki dili sürçmüş bile olabilirdi. Kendisi de şaşırmış, biraz utanmış gibiydi ama durumu toparlamaya çalışmadı. Benim kaçacağım gibi kaçmadı. *Sadece* boğazındaki gergin yutkunuşu gördüğümde böyle hasta ve bitkin bir duruma düşmenin mental olarak ne kadar zor olduğunu anladım. Birinden bir şey istemenin zorluğunu.

Bu, bende daha cesur olma, karşılığında ona bir şey verme isteği uyandırdı. Bir kez olsun gerçek bir şey.

“Tamam.” Yavaşça, tekrar kanepenin yanına diz çöktüm. Oda o kadar sessizdi ki, aldığım her nefesi, ağırlığımı değiştirirken döşeme tahtalarının çıkardığı gıcırtıyı duyabiliyordum. Her şey yer değiştiriyor, dönüyor, rotasından sapıyordu. Bense bunu nasıl durduracağımdan ya da bunu isteyip istemediğimden emin değildim. “Tamam. Ama bir şartla.”

“Ne?” diye sordu hemen gardım alarak.

“Bir daha kendini hasta, yaralı, bitkin ya da güçsüz hissedersen bana söyleyeceksin. Bunu benden saklayıp hiçbir şeyin yokmuş gibi dav—”

İtiraz etmeye kalkışsa da onu susturdum, muhtemelen görünmez bir çizgiyi aştığımı biliyordum ama umursamadım.

“Çünkü ne olursa olsun... biz artık arkadaşız, değil mi? Yardım isteyebileceğin biri olmak istiyorum. Kendini güvende hissedebileceğin bir liman olmak istiyorum. Benim yanımda kendini *insan* gibi hissetmeni istiyorum. Her zaman en iyi yönlerini göstermek zorunda hissettiğin biri olmak istemiyorum. Tamam mı?” Tekrar karşı çıkmak için ağzını açtığı anda, “Söz ver bana,” diye ekledim.

Sertçe yutkundum. Yüzümde bir şey görmüştü, belki kararlılık, belki de umutsuzca gizlemeye çalıştığım endişelerimdi... ama başıyla onayladı. “Tamam.”

“Tamam,” diye tekrarlardım bir oh çekerek.

“İyi.”

Dudaklarına bir tebessüm yayıldı. “*Harika.*”

Artık o yasak çizgiyi çoktan aştığımdan içgüdüsel bir biçimde uzanıp bir elimle saçlarını hafifçe okşadım.

Çok yumuşaktı. Beklediğimden bile daha yumuşaktı. Caz’ın gözleri tekrar kapandı ama yorgunluktan değildi, tam tersine, vücudundaki tüm kaslar aniden gerilmiş gibiydi.

Ancak öne doğru eğilip elimi koluna koyarak, kendimi bildim bileli birinin bana söylemesini istediğim şeyi ona söylediğimde rahatladı. Hâlâ birinin söylemesini beklediğim şeyi: “Hiçbir yere gitmiyorum. Söz.”

Yıllarca Ay Festivali'ni Noel ve Yeni Yıl'a odaklanan ülkelerde kutladıktan sonra nihayet gerçek bir resmî tatil yapmak çok güzeldi.

İki haftalık ara pek çok açıdan büyük bir nimetti. O akşam evinde aramızda her ne değiştiyse –ki bir şeyler değişmişti; eve dönerken bunu ayak parmaklarımda bile hissediyordum– Caz tatil boyunca Hengdian'dayken askıya alındı. Üniversite başvurularımın ilk turunu, son başvuru tarihlerinin yaklaşması nedeniyle tam zamanında bitirmeyi başarmıştım. Annem de bir deniz ürünleri restoranında gecikmiş bir aile buluşması organize etmeyi başarmıştı ancak altmıştan fazla aile ferdini aynı anda aynı yerde bir araya getirmek, annemin deyiimiyle, lojistik bir kâbusa dönüşmüştü.

Restoranın fenerle aydınlatılmış çift kanatlı kapısından içeri girer girmez bizi açık bir balık tankı karşıladı: kerevitler camın ardında geziniyor, levrekler bulanık suda yüzüyordu. Birkaç dakika boyunca açıp kapanan ağızlarını ve boş siyah bakışlarını inceledikten sonra gözlerimi onlardan ayırdım. Bu tür yerlerin işleyişini bildiğimden bunlardan birinin çok yakında tabağıma düşeceğinin farkındaydım. Fazla bağlanmamak en iyisiydi.

Neşeli, bebek yüzlü bir garson bizi restoranın arka kısmındaki büyük bir özel odaya götürdü, yaklaştığımız anda akrabalarımızdan yükselen gürültüleri duyduk. Gerginlikten

midem bulanıyor, elimden vasat Çince becerilerimi kullanabilmek için dua etmekten başka şey gelmiyordu.

Ve sonra yemek başladı.

Özenle hazırlanmış geniş aile buluşmaları gibiydi. Annem, babam, Emily ve ben odanın bir tarafında yüzümüzde samimi gülümsemelerle, sırtımız çiçekli paravanlara dönük hâlde sıraya girmiştik. Akrabalarımız yanaklarımızı sıkmak ve hediyelerini –kendi bahçelerinden taze kırmızı hurmaları, kayısıları ve “kültürümüzle tekrar temasa geçmemize” yardımcı olacak pahalı kaligrafi setlerini– vermek için teker teker yanımıza geliyordu. Annem Çin Yeni Yılı harçlığı için artık büyüdüğümüzü söyleyerek kibarca karşı çıksa da elimize kalın kırmızı zarflar tutuşturuldu ve kilomla ilgili birçok gereksiz, sözde iyi niyetli yorum yapıldı.

Notlarımı soran keskin gözlü, etkilemesi zor dayılar ve sadece peruklarının büyüklüğünden ayırt edebildiğim dedikoducu teyzeler ve bir de nasıl hitap edeceğimizi bilemediğim akrabalarım vardı: Birşey-yr²⁰ miydi yoksa birşey-yilaolao²¹ muydu yoksa aslında yaşlı kuzenlerimiz miydi, bilemedik. Emily’yle isimlerinin doğruluğunu teyit etmek için gizlice telefonlarımıza baktık.

Her şey çok gürültülü, bunaltıcı ve kaotikti. Ama bunu özlediğimi fark ettim. Havadaki enerjiyi, çevremizde yankılanan kahkahaların sıcaklığını. Kalabalık mekâna göz gezdirip annemin gülümsemesinin, kardeşimin bakışlarının farklılığına şahit olmak çok garip bir histi.

Laolaomuz –annemin annesi– yanımıza gelen son kişiydi, o gelince insanlar âdeta kraliçe gelmiş gibi kenara çekildi. Altmışlı yaşlarının sonunda olsa bile yüzündeki sert kırışıklıklarla, gözlerindeki çelik gibi bakışla muhteşem görünüyordu. Karşımda

20 (Çince) Teyze. –f.n.

21 (Çince) Büyük teyze. –f.n.

bir tarih duruyordu. Birlikte çektiğimiz birkaç fotoğraftan birinde giydiği soluk mor bluzun aynısını giymiş, gümüş rengi saçlarını zarif bir topuz yapmıştı.

Önümde durduğunda, “Laolao hao,”²² dedim usulca.

Tek kelime etmeden beni kemiklerimi kırarcasına kucakladı ve bitkilerin, yasemin çayının, deterjanın tatlı kokusuyla sardı. Başka nasıl karşılık vereceğimi bilemediğimden beceriksizce sırtını okşadım.

“Eve dönmenize çok sevindim,” diye fısıldadığında ılık nefesini tenimde hissettim. Nasırlı eliyle omuzlarımı sıkıca kavramıştı, sanki bıraktığı anda yok olacağımdan korkuyordu.

Birkaç dakika sonra beni bıraktığında, gözlerinin kızarmış olduğunu görmek beni endişelendirdi. Ama daha da endişe verici olan kendi gözlerimin yanmaya başlamasıydı. Gözlerimi kırıştırdım ve dudaklarıma geniş bir gülümseme yerleştirdim.

“Tabii ki dönecektik,” dedim ona çocuksu Mandarinceyle. “Sen buradasın.”

Bana o kadar büyük bir sevgiyle gülümsedi ki Emily’ye geçmeden önce bu bakışı âdeta elle tutulur somut bir ağırlık gibi hissettim.

Olduğum yerde donup kalarak aileyle ilgili, *evde* olmakla ilgili düşüncelere daldım.

Yaklaşık beş yıl önce, artık adını bile güç bela hatırladığım bir okulda, edebiyat öğretmenimiz bizden ev konulu bir kompozisyon yazmamızı istemişti. Herkes ne yazacağını hemen anlamıştı: Ohio’daki çocukluk evleri, Teksas’taki aile çiftlikleri, hayatları boyunca yaşadıkları şehirler. Çok basitti. Sadece ben bu fikre karşı çıkmıştım.

Sonra tam bir aptal gibi tüm sınıf arkadaşlarımdan önünde öğretmenime endişelerimi dile getirmiştım.

22 (Çince) Merhaba, büyükanne. –*f.n.*

“Ya evin nerede olduğunu gerçekten bilmiyorsak? Ya bir evimiz yoksa?” diye sormuştum.

Birkaç kişi sanki bilerek komiklik yapıyormuşum ya da zorluk çıkarıyormuşum gibi gülmüştü.

Öğretmen bir süre yüzüme baktıktan sonra, “Saçmalama,” demişti. “Herkesin bir evi vardır.”

Ne demek istediğimi açıklamaya çalışsam da öğretmenin sabrı tükenmişti. Tembel olduğumu, sorunlar uydurarak basit bir ödevden yırtmaya çalıştığımı söylemişti. Ama beni anlamamıştı; sınıftaki diğer öğrenciler de anlamamış gibiydi. Çocukluklarının yarısını aile toplantılarına katılarak, Pekin ördeği dürümleri yiyerek ve Beihai Park’ta uçurtma uçurarak geçirmemişler, bir anda kendilerini dilini konuşamadıkları, yabancılara kendi isimlerini bile heceleyemedikleri bir ülkede bulmamışlardı. Yeni Zelanda’nın geniş, güneşli yollarında bisiklet sürmeyi öğrenmemişler ya da iki ay sonra Singapur’a taşındıklarında bisikletlerini satmak zorunda kalmamışlardı. Onuncu yaş günlerini uçakta, on birinci yaş günlerini de kimseyi tanımadıkları İngiltere’de bir tuvalette ağlayarak geçirmemişlerdi ve yeni sınıflarındaki bir çocuk aksanlarıyla dalga geçmemişti.

Onlar için ev tek bir parçaydı, tek bir yerdi. Dünyanın dört bir yanına dağılmış, birleştirilemez şekilde parçalanmış bir şey değildi.

Kompozisyonum için yazdığım şey buydu, ancak öğretmenin not vermeden ödevimi geri çevirmişti. Ödevin amacını anlamadığımı söylemiş ve tekrar yazmamı istemişti.

Ben de ikinci seferinde bir hikâye uydurmuştum. Yaşadığım şehirlerden rastgele birini seçip oraya ait olduğuma dair bir sürü şey zırvalamıştım. Karşılığında A+ notu ve *O kadar da zor değilmiş, gördün mü?* yazan bir yorum almıştım.

Ama şimdi akrabalarımın bakarken o ödevin cevabının o kadar basit olup olmadığını merak ettim. Tam burada. Sekiz, on, on dört yaşlarımda içinden geçtiğim tüm o odaları

ve içlerinde tanıştığım tüm o insanları düşününce... Belki de içlerinde kendimden bir parça bırakmış ve yanımda onlardan da bir parça götürmüştüm; ev denilen şey de böyle değil miydi zaten? Sizi şekillendiren şeylerin bir toplamı?

İkinci Teyze (permalı olan) ile Üçüncü Teyze'nin arasına oturup yemeklerin gelmesini beklerken kalbim biraz daha ferahladı. Şimdilik önümüzde yalnızca kırmızı masa örtüsünün üzerine serilmiş karides krakerleri ve tuzlu fıstıklar vardı.

"...Size söylüyorum, birlikte çok tatlı olurlar," dedi İkinci Teyze, yemek çubuklarını kullanarak birbirini ardına fıstıkları ağzına atarken. "Gerçek hayatta da çıkıyorlarsa hiç şaşırmam. Aktörler arasında yaygındır, bilirsiniz. Tang Yan'la Luo Jin ya da Zhao Youting'le Gao Yuanyuan gibi. Sette birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra aralarında bir *bağ* olması kaçınılmaz."

"Evet, evet, ikisi de çok hoş görünüyor," diye onayladı Üçüncü Teyze. "Çocuklarının da onlar kadar güzel olacağına eminim."

Sessizce karides krakerimi çiğnerken arka planda yaptıkları dedikoduları dinledim. Ama sonra İkinci Teyze şöyle dedi:

"Şu Caz Song denilen çocuk da sahiden yakışıklı ama değil mi? *The Legend of Feiyan*'daki kostüm tasarımcısı ona abayı yakmış olmalı; tarihi bir kostümü bu kadar iyi taşıyan birini daha önce hiç görmedim."

Az kalsın kraker boğazıma kaçacaktı. *Aman Tanrım*. Caz hakkında konuşuyorlardı. Sadece Caz da değil, o ve eski rol arkadaşı Angela Fei hakkında. Geçen yıl Yaşayan En Çekici Kadınlardan biri seçilen aktristen. Birlikte olmadıklarını bilsem de ağzımda acı bir tat hissederek kraker yemeyi bıraktım.

Masanın karşısındaki Emily ağzını açtı, muhtemelen Caz'ın *gerçekte* kiminle çıktığını masadaki herkese anlatacaktı. Ona çabucak uyarır gibi bir bakış attım. Neyse ki kardeşler arası telepati yeteneğimiz her zamanki kadar güçlüydü de kendini frenleyip hemen ağzını kapadı.

Teyzelerimden hiçbirisi durumu çakmadı.

“Ama bir dakika. Sanki bir yerlerde Caz’ın zaten bir ilişkisi olduğuna dair bir şeyler duymuştum. Hem de bir *surenle*,” dedi İkinci Teyze, başını *evet evet* dercesine sallarken altın ve yeşim bilezikleri birbirine çarpıyordu. *Suren* ünlü olmayan kişiler için kullanılan bir terimdi. Bunu soylu bir kadının köylü deyişi gibi söylemişti.

Üçüncü Teyze’nin kaşları kalktı. “Suren mi? Cidden mi? Hem de elinin altında Angela Fei gibi biri varken?”

“Belki bu kız Angela’dan bile daha güzeldir,” dedi İkinci Teyze, bundan hiç şüphesi yokmuş gibi kesin bir tonda. “Ya da belki karakterine âşık olmuştur.”

Üçüncü Teyze küçümser bir ses çıkardı. “Kimi kandırıyor-sun sen? Bugünlerde gençler kimseyle karakteri için çıkmıyor. Özellikle de Caz Song kadar popüler olanlar.” Sonra başını bana çevirdi. “Sen ne düşünüyorsun, Ai-Ai?”

“Hı?” diyebildim. Konuşacak gücü bulabilmem bile mucizeydi.

“Dinliyorsun, değil mi?” dedi bir elini havada sallayarak. “Kariyerinin zirvesinde olan süper çekici, zengin bir aktörün güzeller güzeli rol arkadaşı yerine sıradan bir kızla çıkması için mantıklı bir neden var mıdır sence?”

“Hayır,” dedim sertçe yutkunarak, mideme taş oturmuştu. “Yoktur bence.”

O gece yatağında uzanmış teyzemlerin bahsettiği şeyler yüzünden hâlâ kendime acırken Caz beni ilk kez telefonla aradı.

“Alo?” dedim telefonu yanağımla yastığım arasına sıkıştırarak. “Ben Eliza. Yanlış numarayı falan mı aradın?”

Sonra alçak kahkahası kıyıya vuran bir gelgit gibi hoparlörden yankılandı. Kendime engel olamayarak kızardım. Gecenin

bir vaktinde birini aramak garip şekilde fazla samimi gelmişti. Metro kalabalığının ortasında en sevdiğiniz şarkıyı dinlemek gibi; etrafınızdaki herkes her şeyden habersiz hayatlarına devam ederken dünyanın sadece sizden ve kulağınızdaki müzikten ibaret olması gibi kutsal geliyordu. Bir sır gibi.

“Sen olduğunu biliyorum, Eliza,” dedi. “Sadece seninle konuşmak istedim.”

“Ah,” dedim.

“Evet.” Durakladı, sanki bir yere oturuyormuş gibi hafif bir hışırtı ve yayların gıcirtısı duyuldu. “Şu anda meşgul müsün? Öyleys—”

Sadece, “Hayır,” diyebildim çünkü birden fazla kelimedenden oluşan normal bir cümleyi nasıl kuracağımı unutmuş gibiydim. Ayrıca daha önce hiçbir erkek –grup projeleri dışında– beni gece vakti aramamıştı. “Şey, sen ne yapıyorsun?”

“Otele döndüm,” diye cevapladı. “Bugün önemli bir sahnenin çekimini bitirdik.” Belirgin bir duraksama yaşandı. “Aslında bir öpüşme sahnesiydi.”

“Ah,” dedim tekrar. Bunu bana neden söylediğini, nasıl yanıt vermem gerektiğini ya da bu görüntüyü beynimden nasıl silebileceğimi bilmiyordum. Caz. Caz başka birini öpüyor, güzel birini, uzun bacaklı, parlak saçlı ve mükemmel teni olan birini. Angela Fei gibi birini. “Çok iyi. Tebrikler.”

“Ben... sana söylemek istedim.” Belki hoparlörün parazitinden ya da kendi tarafındaki sinyalden kaynaklanıyordu ama sesi sanki gergin gibiydi. “Yani söylemem gerekiyormuş gibi hissettim.”

“Neyi?”

“Öpüşme sahnesini,” dedi üzerine basa basa. *Öpüşme sahnesi* demeyi kesmesini diledim çünkü zihnimde onunla ilgili kafa karıştırıcı yasak düşüncelere davetiye çıkarıyordu. “Yani beş tekrar almak zorunda kaldık, uzundu ve ellerimi beline

koymam gerekti ama dil ya da başka bir şey dâhil olmadı. Zaten kıyafetlerimiz de üzerimizdeydi. Tamamen giyiniktik.”

“Şey... şu anda kafam epey karıştı.”

Hafif sinirli bir ses çıkardı. “Asıl söylemek istediğim şeyi anlamıyor musun?”

“Hayır,” dedim, ben de sinirlenmiştim. Sıcaklık hızla vücuduma ve yüzüme yayıldı. “Tek anladığım biriyle öpüşmeni detaylarıyla anlatman. Ben de çok iyi dedim, cidden senin için mutlu oldum ama...”

“Yani... kıskanmadın mı?”

Tabii ki kıskandım, demek istedim. Telefonu kapatıp otel odasını basmak ve onu sarsmak istedim. O kadar kıskanmıştım ki bundan utanıyordum. Her ne kadar kıskanmaya *hakkım* olmasa da bu durum midemi bulandırıyor. Anlaşmamızda onun başkalarını öpmesini yasaklayan bir madde yoktu. Özellikle de bu onun işinin bir parçasıyken.

Ama belki de evindeki o geceden sonra ağızımdan yanlışlıkla bir şeyler kaçırmış olabilirdim. Belki de bana birazcık bile olsa açıldığına pişman olmuştu ya da bunu yanlış anladığımdan, artık onun üzerinde hak iddia edebileceğimi düşündüğümünden endişeleniyordu. Belki de bu yüzden soruyordu.

“Tabii ki kıskanmadım,” dedim tırnaklarımı yatağıma gömüp küçük bir kahkaha atmaya bile başardım. “Neden kıskanayım ki?”

“Tamam, tamam. Güzel.” Bir duraklama oldu. “Bundan eminsen...”

“Eminim. Hem de *çok*.”

“Tamam,” diye tekrarladı yavaşça.

Bir saniyeliğine kulağımdan çektiğim telefona baktım, sonra tekrar kulağıma götürdüm. Bu konuşma neydi şimdi? Bunu kendime neden yapıyordum? Neden onunla her konuştuğumda allak bullak olmuş gibi hissediyordum? Bir duraksamadan sonra

ben de, “Tamam,” dedim. “Şey, bu eğlenceliydi. Bunu teyit etmek için aradıysan benim için sorun yok... Yani hoşça kal.”

“Elbette” diye cevap verdi. Keşke şu anda onu ve yüz ifadesini görebilseydim. Keşke ne düşündüğünü anlayabilseydim. “Hoşça kal.”

Önce ben kapattım ve telefonumu yatağa fırlatıp bir iniltiyle başımı yastığımın altına gömdüm. “Bu neydi şimdi?” diye mırıldandım. Hâlâ Caz’ın beni yanlışlıkla aradığına yarı yarıya ikna olmuş durumdaydım. Yanlışlıkla aramamış olsa bile bundan sonra beni tekrar aramak istemesine imkân yoktu.

Ama her zamanki gibi Caz Song beni şaşırtmayı başarmıştı. Çünkü ertesi gece, aşağı yukarı aynı saatte, ondan sonraki gece ve ondan sonra tekrar aradı. Sahte bir sevgili olarak mı, yokken kimya denemelerimize devam etmek için mi, yoksa bir arkadaş olarak mı –ki sanırım şu anda olduğumuz şey buydu– arıyordu bilmiyordum. Sormaya da çok korkuyordum. Güzel bir şeyi daha da mahvetmekten ödüm kopuyordu.

İlk başta, konuşmalar tuhaf olmaktan çok –en azından bana göre– sıradan, kibar konular üzerine döndü. *Bugün ne yaptın? Çekimler nasıldı? Şu kişinin son gönderisini gördün mü?*

Yine de aramalar uzadıkça uzuyor, bir saati geçiyor ve dışarıdaki sokaklar tamamen sessizleşene ve gecenin içinde sadece kendi nefeslerimizi duyana kadar devam ediyordu. Çok geçmeden bir alışkanlık hâline geldi.

Bazen telefonumun şarjı bitene kadar konuşuyorduk. Bazen kulağımda onun sesiyle uykuya dalıyordum.

İstemedenden de olsa ona yurt dışındaki hayatımla ilgili hikâyeler anlatmaya başlamıştım. Daha önce hiç kimseye anlatmadığım, uzun süre içimde saklı tuttuğum hikâyeler; artık gerçekten başıma gelmiş bir olaydan çok bir zamanlar izlediğim eski bir filmde sahneler gibiydiler. Ona Pekin’den ayrılmadan önce ailemle yediğimiz son akşam yemeğini, *laolaom*ın nasıl ağladığını ve nedenini anlayamadığımı anlattım. Ona nefret

ettiğim sınıf arkadaşlarımı, yanlış üniforma giydiğimde ya da kampüste kaybolduğumda anlayışlı oldukları için sevdiğim öğretmenlerimi anlattım.

Karşılığında o da bana röportajlarında değinmediği şeyleri anlattı. Mesela her gün gizlice internette kendi adını arattığını ve ara sıra kendiyile ilgili yazılan hayran hikâyelerini okuduğunu. Yüksekten ve karanlıktan korktuğunu. Nelerden hoşlanmadığını tam olarak bildiğini ama ne istediğini genelde bilemediğini.

“Bu yüzden mi annenin senin için seçtiği üniversitelere gitmeyi planlıyorsun?” diye sormadan edememiştim.

Bir duraksama yaşandı. “Ne demek istiyorsun?”

“Hadi ama, Caz,” dedim usulca, tavana bakıp onun otel odasındaki tavanın nasıl görüldüğünü merak ederek. Muhtemelen daha süslü ve daha yüksekti, her yerde avizeler parıltıyordu. “Üniversite başvuru mektuplarını bizzat ben yazdım, unuttun mu? Bana heyecanla beklediğin *tek bir şey* bile söyleyemediğinden bunu senin yerine ben uydurmak zorunda kaldım. Ama oyunculuk hakkında konuştuğunda bambaşka biri oluyorsun. Oyunculluğu seviyorsun. Üstelik bu işte iyisin.”

“Durum bundan daha karmaşık,” diye karşı çıktı. “Annem...”

“Oldukça makul birine benziyor. Onu biraz ikna etmek gerekebilir ama onunla gerçekten *konuşmaya* çalışırsan...”

“Sorun da bu ya zaten.” Yutkundu, o gün veli toplantısında okul koridorunda yaptığı gibi saçlarını çekiştirerek odasında volta attığını hayal ettim. “Konu sadece disiplin ya da benim mutsuzluğum olsaydı, istediğim şeyin peşinden koşmaktan çekinmezdim anlıyor musun? Ama annem öyle biri değil. Sadece beni korumaya, iyi ve istikrarlı bir gelecek sağlamama yardımcı olmaya çalışıyor ve bazen... hatta *çoğu zaman* bu konuda haklı olduğunu düşünüyorum.

“Çünkü oyuncu olmak isteyen ama hiçbir zaman önemli bir rol kapamayan ya da kışını yırtarcasına çalışıp rol alan ama ânında çuvallayan o kadar çok arkadaşım var ki... Yani

oyunculugu seviyorum ama bu *zor* ve garantisi olmayan bir iş. Ayrıca hayatımın geri kalanında yapmak istediğim şeyin bu olduğundan nasıl emin olabilirim ki? Daha ömrümün sadece dörtte birini yaşadım. Ya şimdi harika bir üniversiteden gelen teklifi geri çevirirsem ve iki yıl sonra artık oyunculuk yapmak istemediğimi fark edersem? O zaman ne olacak?”

Konuşması aniden kesildi, sanki uzun bir konuşma yapmamış da maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Caz Song sadece fiziksel acısını değil duygularını gizlemekte de iyiydi. Sadece ona bakarak ya da okuldaki davranışlarını gözlemleyerek az önce söylediği şeylere bu kadar kafa yordüğünü asla tahmin edemezdin.

Nefesleri sakinleştğinde ona, “Bunu bir düşün,” dedim. “Olur mu?”

“Tamam,” dedi isteksizce. Birkaç saniye sonra da, “Tamam, bunu düşünceğim,” dedi.

“Ah, bir şey daha var.”

“Evet?”

“Sözünü tuttuğun için teşekkür ederim.” Sesimin bu kadar garip çıkmasından nefret ederek boğazımı temizledim. “Evinde o gece verdiğin sözü. Tüm bunlar hakkında konuşmak senin için zor, biliyorum ama bana anlatmana sevindim.”

“Büyütülecek bir şey değil,” dedi ama ben öyle olduğunu biliyordum. Sonra durakladı ve zar zor duyduğum yumuşak bir sesle, “Senin için de aynısı geçerli,” diye ekledi.

Kalbim tekledi. “Ne?”

“Şu an yanımda olup derdimi dinlediğin gibi ben de senin yanında olmak ve derdini dinlemek istiyorum.”

Bu sözleri duyunca gözlerimi kapadım. Tabii ki böyle şeyler duymak çok güzeldi. Ama Caz Song’dan bahsediyorduk, ekranda bunun gibi binlerce romantik cümle kurmuş, hepsini de büyük bir içtenlikle söylemişti. Daha önce hiç kimse bana âşık olmamışken onun bu sözlerinde *samimi* olduğuna güvene-

mezdim, duygularıma karşılık verebileceğini düşünerek kendimi kandıramazdım. O Yükselen Yıldız Caz'ken ben... *bendim*.

Yine de telefonu kapadıktan sonra gözüme uyku girmediydi.

Caz'ın adının ekranımda yanıp sönmesine o kadar alışmıştım ki cumartesi akşamı telefonum çaldığında bakmadan açtım.

Bana en son hazırlandığını söylediği sahneye atıfta bulunarak, "Bugün sonunda generali öldürebildin mi?" diye sordum. Bir C-drama oyuncusuyla sahte ilişki içinde olmanın beklenmedik faydalarından biri de henüz yayınlanmamış diziler hakkında bir sürü spoiler alıyor olmanızdı.

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra hattın diğer ucundan Zoe'nin şaşkın sesini duyar gibi oldum. "Şey... ne?" Ya da belki bugün telefon bağlantıları pek iyi değildi.

"Ah." Yatağımda doğrulup Pekin'deki medya şirketiyle yapacağımız röportaj notlarını bir kenara ittim. Sanki gerilim dolu bir şeye hazırlanıyormuşum gibi vücudum kasıldı. "Ah, pardon. Seni başka biri sandım. Merhaba."

"Benim kim olduğumu sandın?" diye sordu. Ben hemen cevap vermeyince kendi kendine, "Caz," diye cevapladı.

Hafif, belli belirsiz bir onay sesi çıkardım.

"Demek hâlâ o şeye devam ediyorsunuz?" Sesinde yine o tuhaf tını vardı.

"Hangi şeye?"

"Şu çıkma olayını diyorum."

"Şey, evet," dedim ama tüm vücudum kaskatı kesilmişti. Sesim değişmiş, savunmaya geçmiştim. Sonra ikimizin de karşımızdakinin daha fazlasını söylemesini beklediği uzun, garip bir sessizlik oldu. Aramızın ne zaman böyle olmaya başladığını, hiçbir şey olmasa bile birbirimize her şeyimizi heyecanla anlat-

madığımız bir ânı hatırlayamıyordum. Ama son zamanlarda çok meşguldük.

Gerçi daha önce ben Amerika'dayken de meşguldük ama aramız hiç bu kadar kötü değildi.

Demek böyle olduk, diye düşündüm ve bu düşünce aklıma düşer düşmez kalıcı bir leke hâline gelip her şeye sızarak bütün anılarımızı kirli bir griye boyadı. Değiştirilen çalma listesi adı. Gittikçe kısalan aramalar. Cevapsız mesajlar. Unutulan bileklikler. *Tıpkı geçmişteki yakın arkadaşlarım gibi*. Londra'dan June. Singapur'dan Eva. Yeni Zelanda'dan Lisa. Sonuçta hepsi aynıydı.

Zoe'yle birbirimizden uzaklaşıyorduk.

Hayır, *uzaklaşmıştık*. Şu anda her ne yaşıyorsa olmuş bitmiş bir şeyin etkileriydi.

Kalbim sessiz bir umutsuzlukla sıkışırken Zoe her şeyden bihaber tekrar konuşmaya başladı. "Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bu konuda ne *yapmayı* mı planlıyorum?" diye tekrarladım, bu konuşmanın gittiği yönü kestiremediğimi fark ettim.

"Yani, dünyaya yalan söylemeye devam edemezsin, değil mi?" diye devam etti. "İlk başta bunun sadece geçici bir şey olacağını düşünmüştüm. Bir şaka gibi. Ama *aylar* geçti ve bu olay... elinize yüzünüze bulaşacak gibi görünüyor."

Dişlerimi sıktım, gerginlik şimdi bir tel gibi ayak parmaklarıma kadar uzanmıştı. Zoe'ye bu kadar hayranlık duymamın nedenlerinden biri de saçmalıkları bir kenara bırakıp olayların özüne inebilmesiydi. Benim asla olamayacağım kadar cesurdu.

Ama aynı zamanda tam da bu yüzden onunla konuşmak istediğim son konu buydu.

Sahte sakinliğimi koruyarak, "Her şey yoluna girecek," dedim yastığımın köşesini nemli parmaklarımın arasında sıkarken. "Eninde sonunda girecek. Ama Sarah'ya –Craneswift'teki herkese– tatilden sonra bu büyük röportajı yapacağıma dair söz verdim, bu kariyerim için harika olacak ve..."

Zoe, “Ben de senin fırsatları değerlendirmenden yanayım,” dedi. “Kariyerinin *gerçek bir yalan* üzerine kurulu olması dışında. Demek istediğim, bu durum ortaya çıkarsa okurlarını elinde tutmayı ya da yayımcılık dünyasının saygısını kazanmayı nasıl beklersin?..”

“Ortaya *çıkamaz*,” diye araya girdim, midem bulanıyordu. “Çıkamaz.”

“Evet, şey...” Başka bir şey söyleyecek gibi oldu ama hattın diğer ucunda yüksek sesli bir bildirim duyduğum sırada o da durakladı. “Üzgünüm, kimya sınavımın notları yeni geldi de...”

“Git kontrol et,” dedim.

“Emin misin?” Hafif bir kahkaha attı ama samimi değildi. Öyle olsa bilirdim. Eskiden onun hakkında her şeyi bilirdim. Hangi gülüşünün sahte olduğunu ya da bir konuşmadan, bir partiden, bir odadan ne zaman kaçmak istediğini.

Şimdi de kaçmak istiyordu.

Ve ben de insanları nasıl yanımda tutacağımı bilmiyordum; hiç bilememiştim. Bu yüzden sadece, “Evet, tabii ki. Hoşça kal,” demekle yetindim.

“Tamam. Hoşça kal.”

Ama sesinde korkunç bir kesinlik tınısı vardı.

Okulun başlamasından bir gün önce hayatım allak bullak oldu. *Allak bullak* olmaktan ziyade resmen yüzüme patladı. Her şey sabah telefonuma gelen bildirimle başladı.

YaLAN Söylediğini biLiyordum.

Uzun süre mesaja baktım. Kalbim kontrolden çıkmıştı. Sinirlerim gerilmişti. Ama bu sırf keyfi büyük harf kullanımı yüzünden değildi.

Yalan söylemekle suçlanıyorsam eğer yalan söyleyebileceğim tek bir şey vardı...

İçime hastalıklı bir his çörekledi. Hızla doğrulup telefonumun kilidini açtım ve hemen Twitter'a girdim. İşte o anda telefonuma yorumlar düşmeye başladı, hepsi de ilkinde çok benziyordu. Aynı düşmanca tavırla ve bir o kadar da meşum sözlerle.

@blondie22: Yalancı.

@abigailsmithh: HAHAHA Sanırım insanlar bugünlerde popüler olmak için HER ŞEYİ yapar oldular. Güle güle kızım.

@user1127: Caz Song daha iyisini hak ediyor.

@MaylsADog: Acınası olmak böyle bir şey sanırım??? Ben de oturmuş gerçekten sevimli ve sağlıklı bir çift bulduğumu düşünüyordum... sanırım öyle değilmiş.

@chengxiaoshi: BİLİYORDUM. BUNUN BİR REKLAM OYUNU OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİM!! BUNU BİLİYORDUM.

@wenkexing520: İşte bu yüzden güzel şeyler bizi bulmuyor.

Bunlar... Yani daha önce de nefret mesajları almıştım. En azından azıcık popüler olan herkes için bu kaçınılmaz bir şeydi. Sözde hayranlar Caz' göre fazla çirkin olduğumu ya da kariyerini baltaladığımı söylüyorlardı. Troller yeteneksiz ve abartılı olduğumdan bahsediyor, anonim kullanıcılar da ona âşık olmamın anti-feminist bir tavır olduğunu iddia ediyordu. Irkçı pisliklerse her zamanki basmakalıp yorumlarda bulunuyordu.

Elbette bu tür sözler bam telime basıyor, canımı yakıyordu ancak yapmam gereken tek şey onları görmezden gelmekti.

Ama bu seferki çok farklıydı.

Google'da kendi adımı aratırken tüm vücudum titriyor ve yüklenmesini beklerken kalbimin atışını kulaklarımda hissediyordum. Kusacak gibiydim. Ya da belki ağlamaya başlayacaktım. Sonra arama sonuçları sıralandı ve ben internetteki bir grup yabancının bana olan nefretini okumaya o kadar odaklandım ki kendimde gözyaşı dökcek enerji bile bulamadım.

Sorunun kaynağını hızla anladım.

Dün gece yarısına doğru ben mışıl mışıl uyurken biri Caz'la olan ilişkimin menajeri tarafından hazırlanmış bir reklam oyunu olduğunu iddia eden uzun bir makale yayımlamıştı. Yazıda okul için yazdığım kompozisyonla Caz'ın programı arasında bazı "tutarlılıklar" olduğu belirtiliyordu. Güya güveç yemeye gittiğimiz gün Caz kampüs dizisinin tanıtım faaliyetleriyle meşguldü ve o sırada benimle buluşmasının mümkünatı yoktu. Ya da bir paragrafta, kedilere alerjisi olmasına rağmen yazımda kazağına yapışan kedi tüylerinden bahsetmem gibi. *Bugünlerde eğlence*

sektöründeki herkes bunu yapıyordu. Kızın paylaştığı yanak yanağa selfie dışında onları gerçekten öpüşürken gören olmuş muydu?

Kompozisyonumun viral olmasını sağlayan internetin garip, öngörülemez simyası sayesinde bu haber de gündemde bir numaraya yükselmeseydi sorun olmazdı tabii.

Ama o andan itibaren her şey darmadağın oldu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldayıp telefonumu yatağıma fırlattım. Hafif, tatmin edici olmayan bir sesle yere düştü. Arkamı dönüp gözlerimi sımsıkı yumdum. “Aman *Tanrım*.”

Tüm bunların en kötü yanı da bunu tahmin etmem gerektiği idi. Tamam, dünyanın sonu gelmiş olabilirdi ama bunun kaçınılmaz olduğunu da biliyordum.

Aklıma Zoe’nin geçen gün söylediği sözler geldi: *Bu olay elinize yüzünüze bulaşacak gibi görünüyor.*

Ve aniden, koca bir boşluk hissedecek kadar şiddetli bir ağrıya kendimi Zoe’yi özlerken buldum. Kalabalık bir sınıfa girdiğimde onun benim için bir yer ayırdığını bilmeyi. Sabahları ve okuldan sonra her zaman beni dolapların yanında beklemesini, günümün demirbaşı olmasını. Bundan da öte, onun yanındayken dönüştüğüm kişiyi özlüyordum: daha cesur, daha iyi ve daha güçlü biri, aptalca şakalar yapmaktan, kendini biraz utandırmaktan ve istediklerinin peşinden gitmekten korkmayan biri.

Burada olsaydı, o da bu durumu nasıl düzelteceğini bilemezdi. Ama beni sakinleştirmek ve iyi hissetmemi sağlamak için ne söyleyeceğini çok iyi bilirdi.

Arkamda, telefonum tekrar biyledi.

Şüphesiz daha fazla nefret yorumu gelmişti. Onları okumam gerektiğini, kendime daha fazla işkence etmenin bir anlamı olmadığını biliyordum ama bu, kendime bir yarayı kaşımamamı ya da kabuğunu kaldırmamamı söylemek gibiydi: Ne kadar mazoşistçe olsa da bunu yapmaktan kendimi alamıyordum.

Telefonumu elime alıp kendimi *dolandırıcı, yalancı* ya da *senden nefret ediyorum* gibi bir cümle görmeye hazırladım ama bunun yerine ekranımda sadece bir isim belirdi.

Sarah Diaz.

Bundan haftalar sonra bu sabahı düşündüğümde, uğultulu panikten, hafızamda açılan kara delikten başka bir şey hatırlamayacaktım.

Gün akıp giderken bile neredeyse hiçbir şeyin farkında değildim. Bir dakika önce Sarah'yla telefonda konuşuyor, ona her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu ve kesinlikle bir planım olduğunu söylüyordum. Oysa hiçbir planım yoktu. Bir dakika sonra da Pekin'e yeni inmiş olan ve henüz bu saçmalıktan haberdar olmayan ama yakında haberdar olacak olan Caz'a mesaj atıyordum.

Bütün bunlar olurken de kendimi yüzüstü kanepeye atıp küfürler savurarak saçlarımı yolmamaya çalışıyordum.

Öğle yemeği vakti geldiğinde aklımı toplayacak kadar sakinleşmiştim. Zordu. Annem bundan çok daha kötü halkla ilişkiler krizleri görmüş –kahvedeki fare olayı, toksik erkek egemenliği vakaları ve Kevin'ın başlarına açtığı birçok sorun gibi– ve hepsini düzeltmeyi başarmıştı. Hatta bazen bunun sonucunda şirketinin itibarı bile artmıştı.

Peki bu durumda olsa ne yapardı?

Özür mü dilerdi? Resmî bir açıklama mı yapardı? Hayır. Bu onun tarzı değildi; o, elinden gelse hiçbir şeyi itiraf etmezdi. Aslında muhtemelen tam tersini yapardı. Bir büyük olayı başka bir olayla örtbas ederdi...

Gözlerimi kapayıp düşündüm, düşündüm ve sonunda tıpkı Caz Song'u televizyon ekranımda gördüğüm o gün olduğu gibi aklıma mucizevi bir fikir geldi.

Asıl sorun insanların Caz Song ve benim gerçekten birlikte olduğumuza inanmamalarıysa o zaman onlara yanıldıklarını kanıtlayacak bir şey verecektim.

Telefonumun ekranı aydınlandı.

Göreceklerimden korkarak içgüdüsel olarak irkildim ama yalnızca Caz'dı. Her şeyi öğrenmişti.

Ne yapacağız? diye soruyordu.

Sanırım bir çözümüm var, diye cevap verdim. Ama muhtemelen bundan hoşlanmayacaksın. Ayrıca menajerinin numarası ne? Hemen bana gönder.

Ertesi günü telefon görüşmeleriyle ve çılgın e-posta yazışmalarıyla geçirdim.

Önce Caz'ın basın danışmanlarıyla temasa geçtim. Bu kısım umduğumdan daha sorunsuz geçti. Haberi yazan asıl göndericinin IP adresini bulmuşlardı ancak bunun bir *sisheng* olduğunu, yani Caz'ın otel odasına gizlice girdiği için polisten iki kez uyarı alan bir sapık olduğunu öğrenmiştik. Bu harika bir fırsattı. Ne de olsa istenmeyen bir hikâyeden kurtulmanın en iyi yolu ona kaynağından saldırmak, yazarın güvenilirliğini sorgulatmaktı. Bundan sonra tek yapmamız gereken bilgiyi internette yaymak ve hikâyenin kendi kendine yazılmasını beklemektir. *Kıskanç hayran, Caz ve kız arkadaşı hakkında yalanlar uydurur. Hayran, en sevdiği yıldız hakkında çılgın komplo teorileri üretir.*

Menajeri de el altından birkaç bağlantısını kullanarak rakip şirketteki evli bir aktörün bir hayat kadını gece otel odasına götürdüğü fotoğrafları –kim bilir nereden bulmuştu– yanlışlıkla (kasıtlı olarak) basına sızdırmıştı. Birkaç saat içinde haber patladığında Caz'la benim hakkımda çıkan haber gündemden düşmüş ve herkes onu konuşmaya başlamıştı.

Bundan sonra iş Caz'a, bana ve nihai performansımızı ne kadar iyi sergileyebileceğimize kalıyordu.

“Hazır mısın?”

Başımla onaylayıp okul binalarından birinin çatısında Caz'la yan yana durdum. Tatil öncesinden beri onu ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Skandal olsun ya da olmasın, onun yakınlarında olmanın ne kadar baş döndürücü olduğunu unutmuştum. Midem çalkalanıyor, damarlarımdaki kan hızlı hızlı akıyordu, her bir sinir ucum tetikteydi. Saçları şimdi biraz daha uzun, teni daha bronz, cam korkulukların üzerinden eğilirken kollarının kasları daha gergindi.

İyi görünüyordu.

Belki de *fazla* iyiydi, dikkat dağıtacak kadar iyi. Sesinin kulağımda yankılandığı o gece aramalarını düşünmeden ona bakamıyordum. Kalbim tekliyor gibi hissediyordum.

Gereksiz tüm düşünceleri zihnimden hızla uzaklaştırarak, “Sen?” diye sordum. Odaklanmam gerekiyordu. Her şeyi düzeltmek için sadece tek bir şansımız vardı ve bunu en iyi şekilde kullanmalıydık.

“Ne zaman değilim ki?” Bunu, *O iş bende, sen rahat ol,* der gibi bir ifadeyle söylemişti. Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyor anlamıyordum. Neredeyse sinir bozucu görünüyordu. “Hadi yapalım şunu.”

Tekrar başımla onayladım. Yavaşça nefesimi verip karşımdaki manzaraya odaklanarak ısınmak için yerimde zıpladım. Beklendiği üzere bahçe ve okulun farklı kollara ayrılan yolları öğrencilerle dolmaya başlamıştı. Okulun neresinde olurlarsa olsunlar herkesi net bir biçimde görebileceğiniz tek yer çatıydı. İnsanlar sadece kendi gözleriyle gördüklerine inanır derler. Bu

yüzden bizi birlikte, *sahiden birlikte görürlerse* ilişkimizin gerçekliğine ikna olacaklardır diye umuyordum.

Pekâlâ bu öyle kusursuz bir plan değildi, işe yarayıp yaramayacağı konusunda da hiçbir fikrim yoktu ama şimdilik elimizden gelen en iyi şey buydu.

Yeterince insanın toplanıp bir kalabalık oluşturduğundan emin olduğumda dönüp Caz'ın omzunu sıvazladım. "Tamam. Başla."

Kaşlarını çattı, dudakları seğirdi. "Biraz olsun havaya girmeme izin vermeyecek misin?"

Şaka mı yapıyordu? "Sen bir *aktörsün*," diye tersledim. Herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu, konuşmamızı izlediğini hissedebiliyordum. "Ciddi ol."

"Peki," dedi. Şimdiye dek birkaç kez tanık olsam da rolüne kolayca girmesi, yüzündeki keyifli ifadenin yerini meşum bir ifadeye bırakması beni şaşırttı. Gözleri aysız gökyüzü, tutuşmaya hazır kömür, fırtına sonrası yeryüzü rengi gibi kapkaraydı. "Böyle mi?"

"E-evet," diyebildim. Yutkundum. "Evet, böyle." Küçük bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Dudaklarımı kulağına götürerek duyabileceği şekilde, "Şimdi acele et ve insanlar gitmeye başlamadan önce beni öp," diye fısıldadım.

Zihnimi boşaltmaya çalışarak kendimi hazırladım. Bunun profesyonel bir öpücük olması gerekiyordu, tabii böyle bir şey varsa. Acımasız bir kararlılıktan başka şey hissetmemeliydik ve belki de böyle bir şey yapmak zorunda kaldığımız için az biraz kızgın ve sabırsız olmamız gerekiyordu.

Ama bunun yerine, ince parmaklarıyla yüzümü kavrayarak yanağımdan aşağı doğru nazikçe bir çizgi çizdi. Zihnim... zihnim âdeta boşaldı. Nefes alıp verişlerim bile bana ihanet ediyordu. Mürekkep siyahı gözleri benimkilere kilitlendiğinde yarı şok hâlinde, hatta belki de huşu içinde ona baktım. Saçmalık derecesinde yakışıklıydı ve o kadar yakın duruyordu ki yüreğim

titriyor, onu daha yakınımda istiyordum. Yapmamam gerektiği hâlde onu istiyordum. Onun da beni istemesini istiyordum.

Şu noktada artık ne yapmamız gerektiğini bile hatırlayamaz hâle gelmiştim.

Sonra yavaşça diğer elini yüzüme götürdü. Parmakları hafifçe titrediğinde aramızdaki hava değişti. Somutlaştı. Aşırı ısındı. Ağzım kendiliğinden açıldığında Caz bunu fark etti.

Yumuşak, zar zor duyulabilen bir ses çıkardı. Bu bir iç çekiş, bir kahkahanın sinyali ya da başka bir şey olabilirdi. Ya da bir teslimiyetti. Ardından sanki kendine engel olamıyormuş ya da sonsuza dek beni öpmek istiyormuş gibi iyice eğilerek dudaklarını benimkilere bastırdı.

Öpücüğüne karşılık verdim.

Ve beni bile şok eden bir tutkuyla onu öptüm.

Nasıl olduysa bunun özlemini çektiğimi fark ettim: benimkilerle temas eden dudaklarının yumuşaklığını, yüzümü kavrayan parmaklarının sertliğini, her bir temasla yayılan küçük kıvılcımları.

Sonra öpücük başladığı gibi hızla bitti.

İlk kim geri çekildi bilmiyorum ama aniden geri çekilerek birbirimizden uzaklaştık, aramızdaki boşlukta düzensiz nefeslerimizden başka bir şey duyulmuyordu. Bir anlığına Caz'ın sersemlediğini fark ettim. Sarhoş gibiydi.

Ama hemen özüne döndü: Özgüvenli. Kendinden emin. Doğruldu, elini saçlarından geçirdi ve okul bahçesindeki öğrencilere baktı.

Kanım damarlarıma o kadar yüksek sesle pompalanıyordu ki neredeyse öğrencilerin orada olduklarını unutacaktım. Aşağı bakıp öğrencilerin yüzlerindeki ifadeleri inceledim. Bazıları bize bariz bir kıskançlık ve şokla bakıyordu, diğerleri... Diğerleriyse sanki az önce tanık oldukları şeyin ne olduğundan tam olarak emin değillermiş gibi kaşlarını çatmıştı.

“Sence işe yaradı mı?” diye sordum Caz’a normal olamayacak kadar yüksek bir sesle.

“Dürüst olayım mı?” Yutkunduğunu duydum. “Hayır.”

Hışımla ona dönüp, “Bekle... Ne?” diye sordum ama ben daha devam edemedi bileğimden tutup beni gözlerden uzaklaştırarak bambularla ve minik mandalina ağaçlarıyla gizlenmiş, kendimize ait mini bir bahçede, etrafımızda dans eden yumuşak gölgeler, yapraklardaki boşluklardan sızan gün ışığının olduğu kısma götürdü. Yeniden, “Ne?” dedim. Hâlâ bileğimi bırakmamıştı. Parmaklarının tenimde yarattığı sıcak baskının ve sığ nefeslerinin farkındaydım.

“Evet, hayır, böyle skandallar bir günde çözülmez... ya da tek bir gösteriyle. Buna daha fazla zaman ayırmalıyız.”

“O zaman neden...” Başımı iki yana salladım. Başım hâlâ dönüyordu. Beynim bir duvara çarpıp parçalanmadan önce tek bir tutarlı düşünce üretmeyi başarabildim: *Caz Song’la az önce öpüştük. Caz’la öpüştük* ve dudaklarımız buluştuğu andan itibaren uzun bir süre boyunca Caz beni sanki... rol yapmıyormuş gibi öpmüştü. *Hayır. Bir dakika. Mesele bu değil.* “Madem işe yaramayacağını düşünüyordun, o zaman neden planı kabul etmedin?”

Yüzünde bir şeyler geçtiyse de sadece omuz silkmekle yetindi. “Beni gerçekten öpmek istiyor gibiydin. Ben kimim ki seni bu zevkten mahrum edeyim?”

Yüzüm alev alev yanıyordu. Bunu dalga geçer gibi söylemişti. Hayır, benimle alay ediyormuş gibiydi. Tabii ki ciddi olamazdı. Tabii ki bunu gerçekten kastetmemiş olamazdı. O herkesi böyle öpüyordu, setteki tüm güzel oyuncularını. Kimi kandırıyordum ki? Bir öpücük onun için sadece bir öpücüktü.

“Vay canına,” dedim bir adım gerileyerek, utanç bedenimi kızgın yağ gibi yakıyordu. “Tamam. Görünen o ki bu bir hataydı ve bilgin olsun diye söylüyorum, seni kesinlikle öpmek *isteme-*

dim. Hem de hiç. Sadece daha büyük bir amaç –yaşadığımız kritik durum– içindi...”

“Gerçekten mi?” Bana doğru geldi. Başını eğdi. “O zaman şu anda ne düşünüyorsun?”

“Ben... Ne?” Daha da kızardım. Bu utancın ortasında affedilmez şekilde onu tekrar öpmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyordum. Onu öpmek ve gerçekten tadını çıkarmak istiyordum. Hem de bunun bana onun için olabileceğinden daha gerçek göründüğünü bilerek.

Ama sanki öpücük içimdeki bastırılmış bütün o korku ve duyguları açığa çıkarmıştı. Çünkü aynı zamanda dünyanın dört bir yanındaki on binlerce insanın her nasılsa Caz’a, bana ve uydurma hikâyemize bel bağladığını biliyordum. Caz’la birlikte olup da onu kaybetmenin nasıl bir his olacağını; ayrıldığım ülkelerde herkesi kaybettiğim gibi, tercihlerimin sonucunda derin ve teskin edilemez bir acı çekeceğimi düşünüyordum. O eski, tanıdık yalnızlığa geri dönmek ne kadar kolay olurdu. Ancak yalnızlık bu kez daha önce hiç olmadığı kadar acı verecekti. Tamamen onun yokluğuyla şekillenen bir yalnızlık olacaktı.

Ona gerçekten ne hissettiğimi söylersem, her şeyi ortaya dökersem artık dönüşü olmayacağını biliyordum. Birbirimize yabancı olmaktan, gönülsüz müttefikten gerçek bir arkadaşla dönmek bile yeterince zorken, daha fazlasını istemek aramızda inşa edilen güven duvarını yıkardı. Sırf Caz’a –yakışıklı, öngörülemez, ketum Caz’a– kalbimi kırmak için her türlü fırsatı vererek bile kendime koyduğum bütün kuralları çiğnemiş olacaktım.

“Ben... ne düşüneceğimi bilmiyorum,” dedim.

Bir adım daha yaklaştığında otomatik olarak geri adım attım. Etrafımızda yükselen bambu sapları yanağımı okşadı. Caz durdu. Elini bileğimden çekip çenemin altına kaldırdı. Karşısında dikilip son derece tehlikeli ve samimi bir şey söylememek için kendime hâkim olmaya çalıştım.

“Yani bana karşı gerçekten bir şeyler hissetmiyor musun?” diye sordu, sesi daha önce hiç duymadığım kadar alçaktı. “Azıcık bile?” Bakışlarını üzerimden çekmese de parmakları boynumun kökündeki yumuşak, savunmasız bir noktaya kadar indiğinde bir aptal gibi irkildim.

Konuşamıyordum, başımı iki yana sallamakla yetindim.

“Gerçekten mi?” dedi tek kaşını kaldırarak, bana tıpkı onunla konuştuğum ilk günkü gibi bakıyordu, telefon konuşmasına kulak misafiri olmadığımı iddia ettiğimde de bana inanmamıştı.

Yutkundum. Ellerin hâlâ tenimde olduğunu unutmaya çalıştım. “H-hayır. Azıcık bile hissetmiyorum.”

Caz eğilerek karşılık verdi ve bir an için dudaklarını dudaklarıma bastıracağını düşünerek dehşete kapıldım ve elimde olmadan ben de eğildim. Ama bunun yerine, sanki ikimize de bir şey kanıtlamış gibi sadece gülümsedi ve kıvrımlı ağzını kulağıma doğru indirdi.

“Yalancı,” diye fısıldadı.

Ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi, yakalandığımı nasıl kabulleneceğimi bilemiyordum. Bu yüzden eski alışkanlıklarıma, kökleşmiş savunma yöntemlerime döndüm: Elinden kurtulup arkamı dönerek ondan uzaklaştım ve koşmaya başladım. Ayaklarımı basamaklara çarpa çarpa merdivenden inip kapıyı açarak kör edici güneş ışığının içine daldım. Sınıfa gitmeyip yeterince uzaklaşana, kampüsün ücra bir köşesinde yalnız kalana dek durmadım. Sadece ben, düşüncelerim ve şiddetle çarpan kalp atışlarım kalana dek.

Düşünmemeye çalıştım.

Gerçekten. Caz Song'un yumuşak dudaklarının benimkilere dokunuşunu, nasırlı ellerinin yüzümü kavrayışını, alev alev yanan korların üzerine bırakılmışım gibi içimin tutuşarak eriyişini hiç mi hiç düşünmemeye çalıştım.

Fakat anılar ısrarcı ve istenmeyen bir netlikte zihnime üşüşmeye devam ediyordu, sanki aramızdaki konuşmayı kaydetmiş, karakterlerin edebiyat dersi için birbirine karşıt fikirler savunan makaleler yazmasının istendiği filmlerdeki gibi tüm sahneyi tekrar tekrar analiz etmiş olabilirdim.

"Bana karşı gerçekten bir şeyler hissetmiyor musun?" cümlesinin anlamı ne? Gözlerindeki bakış neyi ima ediyor? Kanıtlarla birlikte tartışın.

Sonraki hafta Caz çekimdeyken, bu düşünceler zihnimde dönüp durmaya devam etti: bulaşıkları yıkarken (çünkü ailem bulaşık makinelerine pek güvenmiyor, kurutmalık olarak kullanmayı tercih ediyordu); gecenin geç saatlerde pijama üstümü başımdan geçirip yarısında uzun saçlarım düğmelere dolanırken...

Aklından ne geçiyor?

"Kahretsin," diye mırıldanıp pijama üstümü sertçe aşağı çektim ve istemeden birkaç saç telini de kopardım. Acıdan gözlerim yaşardı. "Kahretsin," dedim tekrar, bu kez daha yüksek sesle. Kendime kızgındım.

Telefonumu kontrol ettikten –*geçen cumadan beri yeni mesaj yoktu*– sonra yatağa fırlattım. Caz’ı engelledim, sonra o fark etmeden engelini kaldırdım. Tüm sohbet geçmişimizi sildim ama sonra hemen pişman oldum.

Bundan sonrası daha da kötüydü.

Pazar sabahı, annem bizi brunch için –son zamanlarda büyük bir projeyi tamamlamış ve sıkışık programında biraz vakit yaratmıştı– Din Tai Fung’a götürdü.

Restoran tuvaletinden dönerken koca bir tepsi dolusu karides köftesi ve *xiaolong* mantısı taşıyan garsona çarpmaktan kıl payı kurtuldum ve o sırada Caz’ın yüzüyle karşı karşıya geldim.

Yüzü, on kat büyütülerek insanüstü mükemmelliğe eriştirilmiş ve çay servisi yapılan masanın yanındaki parlak bir posterin üzerine basılmıştı. Bir çeşit liçi aromalı meşrubat reklamıydı. Şeker pembesi şişeyi bir eliyle tutuyor ve dişlerini göstermeden gülümsüyordu. Bu onun sahte gülümsemesiydi, istemediği bir şeyi yapmaya zorlandığında beliren o gülümseme.

Alttaki sloganda, *Kız arkadaşınıza tatlı bir şeyler alın, yazıyordu.*

Bu olay o kadar klişe, beklenmedik ve gülünç derecede zamansızdı ki onun tanıdık yakışıklı yüzüne, gizli gizli yakından incelediğim detaylarına, herkesin hayran kalması için abartılmış postere aval aval baktım. Sıcak ve acı verici bir şey kalbimin etrafını sararak sıktı.

Poster burada olmamalıydı. Ya da belki ben burada olmamalıydım.

Ama hiç değilse bu, o gün verdiğim tepkinin ne kadar akıllıca ve doğru olduğunu kanıtlıyordu. Öpücük değil ama ondan kaçışım. Çünkü *dim sum* restoranındaki poster sadece başlangıçtı. Eğer Caz’ın kariyeri şu anki gibi devam eder ve daha da ünlenirse, daha fazla reklam anlaşması, daha fazla iş birliği fırsatı yakalar, birkaç popüler dizide rol alırsa, küçük sevimli bir içeceğin reklamını yapmakla kalmazdı. Işıklı reklam

panolarında yüzünü, metrolarda gülümsemesini, televizyonu her açtığımda onun karanlık, kavurucu bakışlarını göreceğim ve o bakışları üzerime diktiğinde nasıl hissettiğimi hatırlayacaktım. O her yerde olacaktı, ülkenin her lanet köşesine yayılacak ve ben onun etkisinden kurtulamayacaktım.

“Sen de mi hayranısın?”

İrkilerek arkamı döndüğümde benden bir ya da iki yaş küçük bir kızla karşılaştım. Tepeden tırnağa tasarımı kıyafetler giymişti ve sanki Tanrı’nın kendisini görmüş gibi Caz’ın posterine bakıyordu. Kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturmuş, ortamın serinliğine rağmen yanakları kızarmıştı. Bir çizgi filmde olsaydık gözlerinde muhtemelen parlak pembe kalpler olurdu.

“Şey...” Sorusunu kafamda Mandarineden İngilizceye çevirdikten sonra, “Onun gibi bir şey. Sanırım,” dedim.

Hüzünlü bir tavırla gözlerini posterden ayırmadan hafifçe iç geçirdi. “Çok çekici, değil mi?”

Yanımdaki masanın üzerinde duran metal çubuklardan birini kendime saplamamaya çalıştım. Mümkün olduğunca kayıtsız bir eda takınarak, “Hımm,” diye cevapladım.

“Yine de çok yazık,” diye devam etti, şu anda ya da herhangi bir zamanda bu konuşmayı yapmak istemediğimden habersizce.

“Ne? Yazık olan ne?”

Sanki *aptalı oynama* der gibi mükemmel alınmış kaşlarını kaldırdı. “Onunla yazar kız arasındaki skandalı duymadın mı? Bazı insanlar bunun bir reklam kampanyası olduğunu söylüyor.”

“Ah.” Sadece meraklanmışım gibi görünmesini umduğum bir ifadeyle, “Peki sence öyle mi?” diye sordum.

“Emin değilim.” Omuz silkti. “Muhtemelen daha fazla kanıtı ihtiyacımız var. Yakında birlikte büyük bir röportaj yapacaklarını duydum, belki o zaman anlarız?” Omuz silkerek konuyu geçiştirdi.

Hemen müsaade isteyip restoranın diğer ucundaki masama doğru ilerledim. Annemle Emily’nin arasına oturup yüzümü

menünün ve buharda pişmiş mükemmel mantı fotoğraflarının arkasına saklayarak derin bir oh çektim.

Sonra, annemle babam ne tür mantı sipariş edecekleri konusunda tartışırken (babam, domuz etli mantının çocukluğunun önemli bir parçası olduğunu ve onu her yediğinde evini hatırladığını anlatan dokunaklı bir konuşma yaptı, annemse sert istatistiklerle karşılık vererek en son domuz etli mantı sipariş ettiğimizde yarısını bile bitiremediğimizi, ayrıca karidesli olanların indirimde olduğunu söyledi) ve Emily menüdeki tüm tatlı seçeneklerini gizlice not alırken telefonumu cebimden çıkarıp –her ne kadar aramayacağıma dair kendime söz vermiş olsam da– internette kendi adımları arattım.

Yorumlar da insanlar da ne yazık ki ikiye bölünmüş durumdaydı:

@alyssaL: bakın, ben genelde bu konularda oldukça şüpheciyimdir ama o öpücüğü gördünüz mü? kıvılcımları? yoğunluğu?? ona nasıl baktığını??? Caz'ın bir aktör olduğunu biliyorum ama o kadar iyi bir aktör olduğunu sanmıyorum HAHAHA

@violetthewen: artık ÇOK KARARSIZIMMM akdfjlala şimdi ilişkileri gerçek mi DEĞİL mi?

@clazzy001: bana en inanılmaz gelen kısım Caz Song gibi birinin neden bu Eliza denen kızla çıktığı???? Angela Fei çok daha güzeldi

@huachengseye: pekâlâ, ya gerçekten bu reklam işine kendilerini fena hâlde adanmışlar ya da gerçekten birbirlerine âşıklar

@chanel.cao: arkadaşlar, her şey reklam için değildir...

Telefonumu elimden bıraktım, midem çalkalanıyordu. Haklı olduğunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de Caz'ın tahmin ettiği gibi planım umduğum kadar etkili olmamıştı.

Bu da ikimizin henüz temize çıkmadığı anlamına geliyordu.

Restorandan eve döndükten sonra oyalanacak bir şey bulmaya kararlıyım.

Caz'ı, öpücüğü ve internetteki spekülasyonlarla ilgili her şeyi kenara itecek bir şey. Mutluluk dolu bir zen hâline ulaşmak için ne gerekiyorsa o. Normalde bir kaçış yolu aradığımda sadece yazmakla meşgul olurdum ama bugünlerde yazmak bana Craneswift'i ve kompozisyonumu hatırlatıyor, bu da düşüncelerimi tekrar Caz meselesine kaydırıyordu.

Bu yüzden koşmaya karar verdim.

Ciddi ciddi sorunlarımdan kaçıyor olmam ironikti ama bu ilk başta harika bir fikir gibi gelmişti. Yıllar önce görüntüsünü sevdiğim için aldığım ve o zamandan beri bir kere bile giymediğim iki parçalı sevimli spor takımımı çıkarıp saçlarımı yüksek bir atkuyruğu yaparak oyun parkının kenarında birkaç esneme hareketi yaptım. Erken bahar havası yaklaşan fırtınanın kokusuyla serindi, sıcaklık yeni yeni yükselmeye başladığından ara sıra ferah bir esinti geliyordu. En güzeli de bu saatlerde sitenin özel koşu parkurlarında pek fazla insan olmamasıydı.

Her şey mükemmeldi.

Sonra gerçekten *koşmaya başladım* ve bundan nefret ettiğim sonucuna vardım.

Farklı farklı şekillerde oturup uzanmaya ve dersler arasında yavaş, telaşsız yürüyüşlere alışan bedenim rutindeki ani değişikliğe isyan ediyor gibiydi. Bacaklarıma kramp girmeden önce gölün etrafındaki yolu ancak yarılatabilmiştım; ayaklarım kaldırıma her çarptığında uyluk kaslarımdan yukarı doğru sert, can yakan bir ağrı saplanıyordu.

Yine de koşmaya devam ettim. Adımlarımı zorladım.

Birkaç metre daha ilerledim ama gittikçe nefes almakta zorlanıyordum, sesim sanki biri bir deniz aygırını boğazlıyormuş gibi çıkıyordu. O sırada gözüme yaşlı bir adam ilişti. *Epey* yaşlı bir adam. Tenindeki derin kırışıklıklara ve elindeki titreyen ejderha başlı bastonuna bakılırsa muhtemelen yetmişli yaşlarının sonlarında ya da seksenlerinin başlarındaydı ve hemen yan parkurda ayaklarını sürüyerek ilerliyordu.

Göz göze geldik. Bana titreyen eliyle aferin dercesine başparmak işareti yaptı.

Ve sonra, yüce Tanrım, beni *sollayıp* geçti. Daha doğrusu, beni *yürüyerek* solladı, ki bu şüphesiz çok daha kötüydü. Tek yapabildiğim bir apartmanın köşesini dönene kadar gittikçe ufalan silüetine bakmak ve bastonunun uzaklaşan tıkırtısını dinlemek oldu.

Anlaşılan o ki bu, bedenimin kaldıramayacağı kadar büyük aşığılanmaydı. Dizlerim titriyor, bacaklarım tutmuyordu. Güç bela, nefes nefese göl kenarında durdum. Görüşümü bulanıklaştıran, üst dudağımdan aşağı süzülen terin miktarıyla az önce bitirdiğim koşunun süresi ve mesafesi uyuşmuyordu.

Şu anki durumumun tek iyi yanı Caz Song'un artık kesinlikle aklımdan çıkmış olmasıydı çünkü nefes almak gibi daha temel ve acil ihtiyaçlarıma odaklanmıştım. Bir de bayılmamaya.

Eve dönmek için yürümeye başlayacak gücü bulana dek iki büklüm çardağın sütunlarına tutunarak ve her şeyden nefret ederek sonsuza kadar öylece kaldım.

Sonra kahverengi, kötü kokan ve yumuşak bir şeye bastığımı fark ettim, tabii ki bu...

"Kahretsin," diye mırıldanıp spor ayakkabılarımın topuğuna bulaşan köpek kakasına baktım. *Şaka mı bu? Gerçekten şaka olmalı.* Yakındaki çalılıktan hayatımın gerçek bir eşek şakası olduğunu doğrulayan kimse çıkmayınca, bıkkın bir tavırla elimi havaya savurdum. "Vay be. Gerçekten başıma bunun geldiğine inanamıyorum."

Etrafa bir kez daha göz gezdirdim, gölün erimiş kısımlarında süzülen boncuk gözlü iki güvercin dışında tamamen boştu. Yolun ortasında beceriksizce çömelerek ayakkabımın altını bir dal parçasıyla kazımaya çalıştım.

O kadar odaklanmışım ki tam önümde durana kadar yaklaşan ayak seslerini duymadım bile.

“Eliza?”

Kalbim sıkıştı.

O ses. Kadife gibi, alçak ve hafif alaycı, sanki içten içe bir şeye gülüyormuş gibi çıkan bu sesi nerede olsa tanırdım ama bu olamazdı... *olamazdı*.

Yavaşça başımı kaldırıp onu inceledim. Önce koyu renk kot pantolonunu, ardından bol beyaz gömleğini gördüm, bu soğukta kollarını sıvamıştı, kasları kıvrımlıydı. Kolunun ortasından aşağı doğru inen şekilsiz, silik bir yara izi vardı...

Tabii ki bu oydu.

“Ah, merhaba,” dedim. Elimdeki dalı omzumun üzerinden gelişigüzel bir hareketle atıp ayağa kalkmadan önce birkaç saniyeliğine sendeledim. Gülümsememi çoktan yüzüme yerleştirmiştim. Sanki insanlarla bu şekilde –ter içinde çömelmiş hâlde, ayakkabımdaki köpek kakasını silmeye çalışıp bunda başarısız olurken– karşılaşmaktan çok hoşlanıyormuşum gibi.

Caz başını yana eğerek, “Merhaba?” dedi ama bu daha çok bir soru gibi çıkmıştı.

Bana karşı gerçekten bir şeyler hissetmiyor musun?

Hayır. Dur. Bunu düşünme.

“Köpek kakasına bastım,” dedim.

“Evet.” Sesi duruma uygun şekilde kasvetliydi ama sanki kahkahasını bastırmak için ciddi bir çaba sarf ediyormuş gibi dudakları seğirdi. “Görebiliyorum.”

“Doğru.” Başımla onayladım. Yüzüm yanıyor ve kaşınıyordu, üstelik sadece ter yüzünden de değildi. “Koşuya çıkmıştım. Bilirsin işte, biraz hareket edeyim dedim.”

“Onu da görebiliyorum.” Spor kıyafetlerimi işaret ederken gözlerini üzerimden ayırmadı.

Aramızdaki garip sessizlik uzayarak daha da tuhaflaştı. Ya da belki bu tuhaflık benden kaynaklanıyordu. Caz sakın, tasasız görünüyordu. Ama hâlâ gülmemek için kendini zor tutuyordu. Sanki çatıdaki o öpüşme hiç gerçekleşmemiş, sanki son konuşmamızdan bu yana koskoca dokuz gün geçmemiş gibi.

Ona karşı şiddetli bir öfke besliyordum. Her gün umutsuzca dikkatimi dağıtmaya çalışmış, onunla ilgili düşüncelerimle mücadele etmişim –o kadar çaresizdim ki hayati tehlikesi olmayan koşullar altında *koşuya* bile çıkmıştım– ama o? Gününü gün edip senaryolarına mı çalışıyordu? Beni unutup harika vakit mi geçiriyordu?

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım.

Caz bir şeyler söylese de onu *duymuyordum*, kulaklarımda şiddetli bir uğultu vardı. Sonra daha yüksek sesle, “Birazdan yağmur yağacak,” dedi.

Normalde havadan sudan konuşacak biri değildi, bu yüzden duraklayıp bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Kara bulutlar çıldırmış bir kuzgun sürüsü gibi tepemizde toplanıyor, göl suyu yeşilden koyu, iç karartıcı bir griye dönüyordu. Havadaki toprak kokusu şimdi daha keskin, yağmurla yüklüydü.

“Muhtemelen içeri girmeliyiz,” dedi, neredeyse kirpikleri kadar kara gözlerini bana çevirerek. Çok yakın durduğumuzu fark ettim. Yine. “İstersen seninle dairene kadar yürüyebilirim.”

Kollarımı göğsümde kavuşturarak aramızda pek de işlevsel olmayan bir bariyer oluşturdum. “Hayır. Ben giderim. Ayakkabılarımı henüz temizledim ve ayrıca *o kadar* hızlı yağacağını da sanmıyorum. Güneşi görüyorsu–”

Sözcükler ağızımdan çıktığı anda yağmurun ilk birkaç damlası düştü ve soğuk hava polyester kumaşın kollarından içeri sızdı.

Sonra sanki biri bulutların arkasında dev bir musluk açmış gibi yağmur suları birden bastırdı.

“Evet, ne diyordun?” diye sordu, yağmur, sesini neredeyse tamamen bastırıyordu. Damrlar artık her yerdeydi, hızlanan bir ritimle kaldırırma vuruyor, yapraklara çarpıyor, ince otları ağır bir botla ezilmiş gibi kaldırırma yapıştırıyordu. Burnuma ıslak toprak ve çam kokusu doldu.

Yağmur yüzünden gözlerimi kırptıştırarak ona baktım. Zaten sırlıklam olmuşum. “Sen git. Eve kendim yürüyebilirim.”

Gitmedi. Bunun yerine bana keyif alıyormuş gibi bir bakış attı. “Emin misin? Çünkü biraz soluk soluğa kalmış gibi görünüyordun. Ayrıca dairen benimkinden o kadar da uzak değil...”

Başımı hızla iki yana salladım, yağmur görüşümü bulanıklaştırıyordu. Onunla bu şekilde yalnız kalmak konusunda kendime güvenemiyordum. “Ben iyiyim. Eve gidiyorum.” Ama geri adım atmaya çalıştığımda bacaklarım kasıldı ve baldırlarımdan aşağı yakıcı bir ağrı yayılırken fena hâlde yalpaladım. *Harika. Gerçekten harika.* İlk kez isteyerek spor yapmaya kalkışmıştım ve vücudum beni yüzüstü bırakıyordu.

Bir anda Caz’ın yüzünden tüm keyif silindi ve yerini endişe aldı. “Belli ki gidemiyorsun.”

“Sadece koşmaktan yoruldum, hepsi bu. Birazdan düzelirim.”

Bana uzun ve kuşkulu bir bakış attı. Sonra, “Seni taşımama izin ver,” dedi. Harekete geçmeye hazırı. Mürekkep karası saçları ıslak teller hâlinde alına düşmüş, gömleği tenine yapışmıştı. Dondurucu yağmur altında baştan ayağa sırlıklam olmama rağmen aniden içimde bir şeylerin fokurdadığını hissettim, her an taşma tehlikesi taşıyan bir şeyler.

“Ne?”

Eliyle sırtını işaret etti. “Beni duydun. Daha önce çekimlerde sırtımda bir sürü kız taşıdım. Hiç zor değil.”

Sanki büyük, romantik jestlerin onun için hiçbir anlam ifade etmediğini hatırlatmasına gerek varmış gibi. Benim yanımda söylediği ya da yaptığı her şeyi başka kızlara da yapmıştı:

aktrislere, idollere, modellere. Bu kadar yakın olmak benim için ölüm kalım meselesiyken onun için *kolaydı*.

“Bence gücünü abartıyorsun,” dedim terslercesine.

“Şüpheliyim.”

“Cüssemi de küçümsüyorsun.”

“Hadi ama, Eliza.” Gözlerini devirdi. “En fazla 1.55’sin.”

“1.60,” diye söylendim.

Ellerini kaldırıp birini başını sağanak yağmurdan korumak için kullandı. “Bak, yağmur altında durup boyunu tartışmayı mı tercih edersin –ki bu arada kesinlikle 1.60 değilsin– yoksa sıcak ve kuru bir yere gitmeyi mi?”

İşte bu şekilde Caz Song beni sırtında eve bıraktı, her adımda yağmur tenimize çarpıyor, su ayaklarının dibinde şırıldıyor, bulutlu gökyüzü tepemizde şiddetle patlıyordu. Kollarım boynuna sarılı hâldeyken her şey daha karanlık, daha doygun görünüyordu: yanından geçtiğimiz ağaçlar canlı bir kahverengiydi, pembe çiçekler yeni filizlenmeye başlamıştı. Site bahçesi bizim dışımızda bomboştu.

Sanki dünyada kalan son iki insan bizmişiz gibi geliyordu.

“Biliyor musun, aslında seninle konuşmak istiyordum,” dedi birkaç dakika sonra bir dönemeci dönerken. Bacaklarımı sıkıca kavramıştı ama nefes alışındaki gerginliği, adımlarının hafifçe sendelediğini fark ediyordum. Hareketsiz kalmak için elimden geleni yaptım.

“Ne hakkında?” diye sordum.

“Geçen cuma günü...”

İşte o anda kalbim yağmurdan daha yüksek sesle çarpmaya başladı. “Haklısın, insanların tepkisi hakkında konuşmalıyız,” dedim panikleyerek. “Menajerinden haber aldın mı? Bazı yorumları okudum da internette hâlâ ikna olmamış hatırı sayılır bir kitle var ve yaklaşan röportajın harika bir fırsat olacağını hissediyorum...”

“Umursadığım şey bu değil.”

Soğuk damarlarımda dolaşırken dişlerim gıcırdadı. “Umur-sadığın şey ne o zaman?”

“Sen,” dedi usulca. “Seni istiyorum, Eliza.”

Sözcükler puslu gri havada asılı kalırken yüzümü göremediğime sevindim. İçimden, *Ben zaten seninim*, demek geldi. *Hem de tahmin ettiğinden daha uzun süredir.*

“Ben...”

“Ama gizli bir anlaşmanın parçası olarak değil,” diye devam etti. Bu kez daha hızlı konuşuyor, sanki içindekileri atmak istiyormuş da bunun için bir daha fırsat bulamayacağından korkuyormuş gibi. “Göstermelik değil. *Kariyerlerimizi ilerletmemize yardımcı olacak stratejik, karşılıklı yarar sağlayan ve romantik yönelimli bir ittifak için değil.*”

“Bunu ezberledin mi?”

“Elbette ezberledim. Yine de daha iyi bir isim kullanabilir-mişiz gibi hissediyorum.” Hiç vakit kaybetmeden devam etti. “Sen ev ararken tanışmışız ve çok iyi anlaşmışız gibi davranmak istemiyorum, oysa *gerçek* anlamda ilk tanıştığımız gün edebiyat dersinde iki sıra önümde oturuyordun ve öğretmen kompozisyonlarından birini okurken daha önce hiç böyle yazan birini tanımadığımı düşünmüştüm. Bana dürüst olabileceğimi, kendim olabileceğimi, bütün kameralar kapalıyken bile önemli olduğumu hissettiren tek kişi senken yanında sürekli gardımı almak istemiyorum.

“Seni öpmek için bir bahaneyi, gerçek bir kriz yaşanmasını ve okulun yarısının izlemek için etrafta olmasını beklemek istemiyorum. İlişkimizin bir yalan üzerine kurulmasını istemiyorum. Bu istediğimin çok fazla olduğunu biliyorum çünkü bir okur kitlen, onların beklentileri varken ve zaten yeterince inceleme altındayken... Ama ben sadece...” Derin bir nefes aldı, bir zamanlar kimseye hiçbir şey için yalvarmadığını iddia etmiş olsa da, “Bunun gerçek olmasını istiyorum,” derken sesi yakarır gibiydi.

Kalbim sıkıştı.

Onun böyle bir şey söylediğini kaç kez hayal etmiştim? Yüzlerce. Binlerce. Ama sadece *hayaldi*. Gerçek hayattaysa bu konuşmaya tamamen hazırlıksızdım.

“Peki ya... kompozisyona ne olacak?” diye sordum. Gözlerimde, dilimde su vardı. Tadı tuz gibiydi. “İnsanlar zaten bunun sahte olduğunu söylüyorlar, biz de tüm enerjimizi onları öyle olmadığına ikna etmek için harcadık. Ortaya çıkıp *bütün hikâyenin* uydurma olduğunu söylersem...”

“Bunu çözebiliriz,” diye söz verdi. Tanrım, bu tür şeyleri hep çok kolaymış gibi gösteriyordu.

Keşke öyle olsaydı.

“Bunu bana neden söylediğini anlamıyorum,” dedim. “Neden şimdi? Ne zamandan beri...”

Keyifsiz bir tonda güldü. “Eh, sen de işimi pek de kolaylaştırmadın.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Eliza,” dedi başını iki yana sallayarak. “Genelde bu konularda oldukça iyiyimdir ama konu sen olunca, her şey değişiyor. Bir an kulağa çok samimi gelen şeyler söylüyorsun, sanki benden gerçekten hoşlanıyormuşsun gibi, sonra bana o kâğıttan turnaları yapıyorsun... Ardından bana bunu sadece stajın için yaptığını, ağzından çıkan her samimi sözün romantik saçmalıkların bir parçası olduğunu ve her etkileşimimizi üç hafta önceden planladığını söylüyorsun. Beni o şekilde öpmeseydin benden hoşlandığını hâlâ bilmiyor olacaktım.”

Ona karşı *hislerimi* sorgulayan kişinin *Caz Song* olduğu bir alternatif evrende yaşadığıma tamamen ikna olarak önüme baktım.

“Ayrıca,” diye devam etti alçak sesle, “pek çok insan beni şöhretim için seviyor olabilir ama bu beni *sevmeleri* için onlara bilinçli olarak gösterdiğim yanımdır. Hiç kimse beni senin kadar iyi tanımadı. Diğer yanlarımın da istenmeye değer olup olmadığından emin değilim.”

İşte o anda kalbim paramparça oldu.

Ama kararlılığım sapasağlam duruyordu.

“Tabii ki istenmeye değersin,” dedim bunu yüksek sesle söylemek zorunda kaldığıma bile inanamıyordum. “Caz, seni *istemiyormuşum* gibi davranmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Ama bu iş yürümez.”

Donup kaldı, omuzlarının gerildiğini hissettim. “Neden yürümesin?”

“Binlerce mesafe sorunu dışında mı demek istiyorsun? Bu... Pekâlâ, Zoe’yi hatırlıyor musun? Zoe Sato-Meyer’i?”

“Hatırlıyorum, evet.” Sesi dikkatliydi. “Sana bilekliği veren arkadaşın.”

“Aynen. O benim en yakın arkadaşımdı.” Geçmiş vurgusu bir darbe yemişim gibi göğsümü ağrıtsa da devam ettim. “Kavga falan bile etmedik. Sadece birbirimizden uzaklaştık. Ben söz konusu olduğumda bu hep böyle olur, Caz. Her seferinde. Şimdi beni istediğini söyleyebilir ya da öyle olduğunu düşünebilirsin ama... eninde sonunda bizim başımıza gelecek olan şey de bu. Eminim.”

Bu, korktuğumu dile getirmeye en çok yaklaştığım andı. Uzun zamandır, belki de üçüncü ve dördüncü taşınmamdan sonra kaybettığım dördüncü ya da beşinci arkadaşımdan bu yana bende sevilemeyecek bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum. Ayrıldığım anda insanların beni unutmasını, onları hayatımda tutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım iletişimlerini koparmalarını kolaylaştıran bir şey vardı.

Daha önce varsayılan ayarımın yalnızlık olduğunu söylemiştim ya, belki de yanılmışım.

Belki de benim asıl varsayılan ayarım korkuydu.

“Bunu yapmaya devam edemezsin, Eliza,” dedi. Artık oturduğum bloka ulaşmıştık ve beni daha fazla taşımasına fırsat vermeden sırtından kaydım. Sonra da sıırıslık ve titreyerek doğrulup zar zor da olsa yüzüne baktım. Çenesi gergindi,

yağmur damlaları teninde mücevher gibi parlıyordu, gözleri arkasındaki gökyüzünden daha koyuydu. Bu her nasılsa bir veda ânı gibi geliyordu.

“Ne yapmaya?”

“Her şeyi kontrol etmeye. Bunu yapamazsın. İnsanların hislerine sen karar veremezsin, *benim* nasıl hissettiğime...”

“Ama ben zaten nasıl biteceğini biliyorum,” dedim boğuk bir sesle. “*Biliyorum*. Ve bu yaşandığında kalbi kırılan *ben* olacağım. Sen değil...”

“Bu doğru değil...”

“Şimdi böyle düşünüyorsun. Ama bilmiyorsun, bilemezsin...” Çatallaşan sesim beni ele vermekle tehdit ediyordu ama kendimi tuttum. Derin bir nefes alıp zırh gibi profesyonellik maskesinin ardına saklandım. “Bak, anlaşmamıza sıkı sıkıya bağlı kalmamak benim hatamdı. Bunun bir iş anlaşması olması gerekiyordu, hepsi bu kadarla sınırlı *olacaktı*. Stajımı bitirmek üzereyim. Birlikte bir röportaj yaptıktan ve tüm bu karmaşayı çözüme kavuşturduktan sonra düzgün bir ayrılık sahneler ve yollarımızı sonsuza dek ayırırız.”

Gözleri parladı. “Yani bu kadar mı? Bir şans vermeyecek misin? *Denemeye* kalkışacak kadar da mı cesaretin yok?”

Ona cevap vermek istedim. Gerçekten istedim ama boğazımda yumruk büyüklüğünde bir yumru vardı, bırakın konuşmayı, zar zor yutkunabiliyordum. Bu yüzden sadece başımla onaylamakla yetindim.

Caz bekledi. Bekledi. Geçen her yeni saniyeyle onu tekrar tekrar hayal kırıklığına uğrattım, ta ki gerçeği anlayana kadar. “Peki,” dedi nihayetinde ve yağmura adım attı. Şimdiden bir rüyadan çıkmış gibi hatları bulanıklaşmıştı. “İstediğin buysa.”

“Oha. Sana ne oldu böyle?”

Emily ön kapıyı açtığında beni orada, sıırıslıklam ve titrerken, saçlarım birbirine girmiş hâlde, iğrenç spor ayakkabılarımı girişin dışında bıraktığımdan yalın ayak görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Yağmur yağdı,” dedim ve sesimin ağlamaklı çıktığını fark ettim.

“Evet, *kesinlikle* öyle görünüyor.” Bana birkaç dakika daha baktıktan sonra ağzını birkaç kez açıp kapadı ama muhtemelen üzgün ve dağılmış görüldüğümünden şaka yapmanın ne yeri ne de zamanı olduğunu düşünerek iç çekip aceleyle çamaşır odasına gitti.

Elinde hafif çam kokan iki kalın havluyula geri döndü.

“Teşekkürler,” diye mırıldandıktan sonra arkamda ıslak ayak izleri bırakarak içeri girdim. Ayaklarımı silmek için eğildiğimde, mermer zemine çamur ve su damlacıkları sıçratmakla kalmayıp bir de üzerine basıp kaydım ve sol kalça kemiğim acı verecek kadar sert bir gümbürtüyle nemli zemine çarptı.

İşte bu, diye düşündüm yavaşça yerden kalkarken irkildim. *Şüphesiz hayatım boyunca yaşadığım en sefil an. Hayatımın bundan daha iç karartıcı olması imkânsız.* “Sanırım önce bir duş alsam iyi olacak.”

Emily, “Şey...” dedi.

“Şey, ne?”

“Duş şu anda çalışmıyor,” diye bilgi verdi. “Sanırım yağmur yağarken ana borular tıkanmış. Annemler alt kattaki *wuyeye*²³ uğramış ama o, bunun tüm binayı ilgilendiren bir sorun olduğunu söylemiş. Tamir etmeleri biraz zaman alabilirmiş.”

Evren beni bir kez daha haksız çıkarmayı başarmıştı.

“Tabii ya,” dedim iki havluyu da sıırıslıklam kıyafetlerimin üzerine sıkıca sararak. “Harika. Çok güzel. O zaman sanırım burada bekleyeceğim.”

23 (Çince) Apartman yöneticisi. –ç.n.

“Burada seninle bekleyebilirim,” diye önerdi Emily.

Ona, *Hayır, sorun değil, git oyna*, demeye yeltensem de sözcükler ağzımda çıkamadı, belki de şu anda yalnız kalmak istemiyordum. Şimdiye dek hiç hissetmediğim kadar yalnız hissediyor olsam bile.

İkimiz de uzun bir süre sessizlik içinde öylece kaldık, yağmurun camlara hafifçe vuruşunu, gök gürültüsünün uzaktan gelen gümbürtüsünü, saçlarımdan şıpır şıpır damlayan suları dinledik.

Sonra, Emily sanki kendine engel olamıyormuş gibi, “Caz’la kavga mı ettiniz?” deyiverdi.

Adını duymak açık bir yaraya tuz basmışım gibi canımı yaktı. Zorlukla yutkundum ve tek söyleyebildiğim, “Özür dilerim,” oldu. Gerçi tam olarak ne için özür dilediğimden emin değildim. Onunla olan ilişkim hakkında hâlâ herkese yalan söylediğim için mi? En başta uydurma bir kompozisyon yazdığım için mi? Değer verdiğin insanlardan uzaklaşmanın ne kadar korkunç olduğunu, yeni bir yere taşınmanın ve orada kendini evinde gibi hissettirecek birini bulmanın ne kadar az bulunur bir şey olduğunu en az benim kadar iyi bildiği hâlde onu hayatına soktuğum için mi? O kadar *çok* neden vardı ki. O kadar çok şeyi berbat etmişim ki. Yanlış yaptığım o kadar çok şey vardı ki. “Ondan gerçekten hoşlandığınızı biliyorum.”

“Ondan hoşlanıyorum,” dedi Emily yavaşça. Sonra bana baktığında iki şey dikkatimi çekti: Birincisi, nasıl olduysa boyu epey uzamıştı, başı artık neredeyse burnumla aynı hizaya geliyordu. İkincisi, gözlerindeki o sert, korumacı bakıştı. Sanki pozisyonlarımız değişmişti de *Emily* benim için dünyayı yakacak bir abla olmuş gibiydi. “Ama sana kötü davrandıysa ondan hoşlanmayı hemen şu anda keserim. Onu bir sonraki doğum günü partime bile davet etmem.”

Hafif bir kahkaha atsam da sesime hüzün yansıdı. “Hayır, hayır. Mesele o değil. Burada suçlanacak biri varsa...” *Suçlanacak biri aranıyorsa, ona haksızlık eden benim.*

“Olsun,” diye devam etti Emily, duvara yaslanarak, “ondan hoşlanmamın asıl nedeni senin onunla birlikteykenki hâlindi.”

Bu beni şaşırtmıştı. “Onla birlikteyken nasıl oluyorum ki?”

“Mutlu,” dedi.

Caz ertesi gün okula gelmedi.

Ondan sonraki gün ve ondan sonraki gün de. İyi olup olmadığını sorduğum mesajlarımı okumuyor ya da röportaj için bir plan yapıp yapamayacağımızı soran sesli mesajlarıma geri dönmüyordu ve sonunda güvenilirliği tartışılır bir siteden dizisinin çekimlerini bitirmek için okula iki hafta ara vermeyi talep ettiğini öğrendim.

Ve ben...

Eh, hayatta kaldım. Dişlerimi fırçalayıp okuluma gittim ve derslerime girdim. Hatta Sarah Diaz'a söz verdiğim o uzun, resmî yazıyı bile yazdım –bu kez Craneswift'in bahar sayısında basılmak üzere Çin'deki özel etüt merkezlerinin yavaş yavaş çöküşü hakkında daha ciddi bir yazı yazıyordum– ve ona e-postayla gönderdim. Yazıyı aldığını söylediği ve *Röportaj için hazır mısınız?* diye sorduğu e-postası geldiğinde içimde beliren endişe dalgasını bastırdım.

Ona Caz'ın gelip gelmeyeceğinden bile emin olmadığını nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Bir daha konuşup konuşamayacağımızı bile bilmiyordum. Ne zaman gözlerindeki bıçak gibi keskin kırgınlığı ve ardında fark ettiğim öfke parıltısını hatırlasam ya da yağan yağmurda ayak seslerini duysam, sanki biri kalbimi yumruğunun içine almış da sıkıyormuş gibi hissediyordum. Sanki bu durumdan kurtulma şansımız yokmuş gibi geliyordu. Ama röportaj pek çok şeyi etkileyebilirdi; benim

kariyerimi, Caz'ın itibarını, insanların hakkımızdaki düşüncelerini, şimdiye kadarki tüm çabalarımızı. Sarah'ya elimden geldiğince belli etmemeye çalışarak *her şey yolunda* diye yazdım.

Belki de her şey bittiğinde ve yatak odamda tek başıma uzanıp boğazımda korkunç bir yumruyla baş başa kaldığımda boş duvarları izleyerek Caz'ı düşünürdüm. Belki de onu dizi çekimlerinde, Mingri'yle gülerken, muhteşem oyuncu arkadaşlarıyla karaoke yaparken hayal ederek yastığımı yumruklardım. Belki de onu özler, ondan nefret eder ve ona lanetler okurdum.

Ama bunun dışında iyiydim. Harikaydım.

Ertesi cumartesi gelen kutumda yeni bir e-posta buldum, sadece iki satır uzunluğundaydı:

Yazını okumayı yeni bitirdim. Lütfen müsait olduğunda beni ara. –Sarah

İlk başta tek yapabildiğim ekrana bakmak oldu, idrak edememiştim. Sonra e-postayı tekrar okudum, kalbim hızla çarpmaya başladı, korku safra gibi boğazıma yükseldi.

Hemen dehşete kapılma, diye azarladım kendimi. *Henüz kötü bir şey olup olmadığını bilmiyorsun.*

Ama iyi bir şey olup olmadığını da bilmiyordum.

Tek başıma balkona çıktığımda titriyordum, Sarah Diaz'ın numarasını çevirirken telefonu iki elimle sıkıca kavradım.

Sanki beni bekliyormuş gibi ilk çalışta cevap verdi. “Eliza. Nasılsın?”

E-postan yüzünden kusacak ya da mini bir panik atak geçirecek gibi hissediyorum ama teşekkür ederim. Sen nasılsın? “İyiyim,” demeyi becerebildim yalnızca.

“Bunu duyduğuma sevindim. Böyle aniden yazdığım için üzgünüm ama seninle makalen hakkında konuşmak istedim...”

“Ne düşünüyorsun?” Sesim çok çaresiz çıkmıştı. Çok *toy*.

“Bu...” En az yirmi saniye kadar durakladı. Kimse size makalenizin okuduğu en iyi şey olduğunu söylemek üzereyken böyle duraklamazdı. Kayıp-akrabanızın-bir-çukurda-ölü-bulunduğunu-haber-vermek-zorunda-olduğum-için-çok-üzgünüm türünden bir duraklamaydı bu. İşe-giderken-kazara-köpeğini-ze-çarpmış-olabilirim türünden bir duraklama.

Avuçlarım terliyor, tenim bir sıcak bir soğuk, sonra tekrar sıcak oluyordu. Sanki hareket etmek bütün gergin enerjimi yönlendirmeme yardımcı olabilirmiş gibi balkonda volta atmaya başladım.

“Bu... farklı,” dedi Sarah nihayet. Sesi gergin çıkıyordu. “Önceki yazılarından çok farklı.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden sesiz kalmayı seçtim ama o esnada da midem gittikçe sıkıştıyordu.

Sonra yüksek sesle iç çekti. “Sana karşı dürüst olacağım. Özgünlük ve tutkunun markamız için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun ama yazını okurken maalesef bunların hiçbirini hissedemedim. Demek istediğim, iyi araştırılmış olduğu açık ancak yazı biraz düzdü. Gerçekten bir alt metni yoktu, ne demek istediğimi anlıyor musun? Bir bütün olarak baktığımda çok... içi boş geldi.”

İlk başta sadece, “Ah,” diyebildim. Sertçe yutkunarak aniden bastıran ağlama dürtüsüyle savaştım. “Ah, yani haklısın. Sorun değil.”

“Umarım sözlerim çok acımasız olmamıştır, Eliza,” diye devam ettiğinde sesindeki sempati –hatta acıma– kendimi katbekat daha kötü hissetmeme neden oldu. “Çünkü gerçekten bu yazıyı sevmek istedim. Gerçekten istedim. Genel olarak yazılarına *bayıldığımı* biliyorsun. Demek istediğim, o ilk yazın

çok neşeli, özgün ve samimiydi ki bence buradaki sorunun kaynağı da bu.”

Kulaklarım uğuldarken sözlerindeki ironi bir tokat gibi yüzüme çarptı. Tamamen uydurduğum bir yazı nasıl *samimi* olabilirdi? Hem de hiç tatmadığım bir duygu üzerine yazılmışken?

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Yazdığın şeye gerçek anlamda inandığında çok daha iyi yazıyorsun gibi görünüyor.”

“Haklısın. Pekâlâ.”

“Ama umutsuzluğa kapılma,” diye ekledi. “Ekibimle konuştuğum ve hepimiz sana bu konuda bir şans daha vermekten mutluluk duyacağız. Seçtiğin bir konu üzerine yazman için. Elbette yine benzer sorunlarla karşılaşsak o zaman...”

Tamamlamadığı cümlesi gayet açıktı. Onun seveceği tarzda bir şey yazamazsam bir şansım daha olmayacaktı. Bu sonum olacaktı. Tavsiye mektubuma elveda diyecektim, potansiyel yazarlık kariyerim daha başlamadan bitecekti.

Volta atmayı kesip alnımı balkonun soğuk camına yaslayarak nefesimin camın yüzeyini buğulandırmasına izin verdim. Gözlerimi kısarsam, aşağıdaki çıplak, eğri büğrü ağaçları, oyun parkında koşuşturan çocukları, durgun gölün etrafında yavaşça daireler çizerek yürüyen çifti, loş öğleden sonra güneşinin insanların silüetlerini yumuşak bir griye boyamasını seçebilirdim.

Hepsi yüzlerce kilometre uzaktaymış gibi görünüyordu.

“Merak etme,” dedim. “Sana başka bir şey vereceğim. Çok daha iyi bir şey. Söz veriyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim, Eliza.” Sesi rahatlamış gibiydi. “İçtenlikle öyle olmasını umuyorum. Bir de tekrar teyit edeyim istedim; röportaj için her şey yolunda mı?”

Düşüncelerim yine Caz’a kayınca boğazım düğümlendi. Bu telefon konuşmasından önce Caz’ın gelmeme olasılığıyla ilgili Sarah’ya nazik bir uyarıda bulunabilirdim ama artık böyle bir seçenek yoktu. Şu anda Craneswift’teki pozisyonum o kom-

pozisyona ve Caz'la olan ilişkiye bağılıydı; *bunu da* berbat edemezdim.

“Evet,” dedim sahte bir neşeyle. “Evet. Her şey yolunda.”

Telefonu kapatır kapatmaz odamdan dizüstü bilgisayarımı kapıp Sarah'ya gönderdiğim yazıyı okudum. Dört paragraf kadar okumuştum ki acı bir şekilde Sarah Diaz'ın haklı olduğunu fark ettim. Gerçekten de içi boştu. Bir fikir yazısı olmasına rağmen yapay zekâ tarafından oluşturulmuş o korkunç haber metinlerinden biri gibi duruyordu. Tutku yoktu. Akış yoktu. *Kıvılcım* yoktu.

Kendime karşı bütünüyle dürüst olmak gerekirse... Yazı yazarken konuyu umursamadım. Hiç umursamamıştım. Sadece etkileyici görünecek bir şey yazdığımı sandım.

Şu anda göğsümdeki gerginliğin de yazıyla ilgisi yoktu; Sarah'yı ve Craneswift'teki diğer herkesi hayal kırıklığına uğratmanın ve tekrar başarısız olma ihtimalinin dehşetini hissediyordum sadece.

İşte bu yüzden bunun olmasına izin veremezdim.

Camdan uzaklaştım. Kafamı boşaltmak ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Sarah'ya daha iyi bir şey yazacağıma söz vermiştim ve sözümü tutacaktım. Tutmak zorundaydım. Tek yapmam gereken Sarah'nın benim tamamen uydurma kompozisyonuma âşık olmasını sağlayan özel bileşenin ne olduğunu bulmak ve onu taklit etmektir. Sonra her şey yoluna girecekti. Çok kolaydı.

Bunu yapabiliirdim.

Ama yapamadım.

Yatağımın yanındaki çalar saate göre saat gece yarısı olmuştu ve ben son altı saattir boş bir Word belgesine bakıyordum. İki

saatin ardından beynimin parçalanmaya başladığından fazlasıyla emindim.

“Tanrım bana yardım et,” diye mırıldandım, şiddetlenen migreni önlemek için şakaklarımı ovuşturarak.

Sarah, *yazdığın şeye gerçek anlamda inandığında çok daha iyi yazabiliyorsun*, diye ısrar etmişti. Ama ben neye gerçekten inanıyordum ki?

Hiçbir şeye.

Her şeye.

Kafamı duvara vurmanın kelimelerin zihnimden dökülmesine yardımcı olup olmayacağını ciddi ciddi düşünüyordum ki ön kapının yumuşak tıkırtısını ve gıcırtısını duydum. Ardından anahtar şingirtisi geldi. Sonra da topukların parke zeminde çıkardığı tanıdık *tık tık tık* sesi.

Annem gelmişti.

Ekranımdaki Kıyametin Kara Deliği’ni geçici olarak kenara bırakmak için bir bahane bulduğuma şükrederek annemi karşılamak üzere oturma odasına yürüdüm.

Her zamanki iş kıyafetlerini giymişti: üzerine tam oturan, mükemmel ütülenmiş bir blazer ceket, sade bir ipek bluz ve birkaç minimalist gümüş aksesuar. Kırmızı tabanlı topuklularını çıkarırken bile jilet gibi dik duruşuyla dünyayı fethetmeye hazır görünüyordu.

Ancak bir adım daha yaklaştığımda, alkol ve sigara dumanının hafif ekşi tatlı kokusu burnuma geldi. Yüzümü buruşturup son anda yönümü değiştirerek mutfığa yöneldim.

Bitkisel ilaç paketlerinin hepsi etiketlenerek düzgünce, renkli kaplara ayrıştırılmıştı: *Baş ağrısı için. Regl ağrıları için. Ateş için.* İhtiyacım olan kutuyu –*akşamdan kalmalık için*– hızlıca bulmam annemin örnek teşkil eden kategorizasyon becerilerinden çok alışkanlıktan kaynaklanıyordu.

Paketlerden birini bir bardak sıcak suya boşaltıp kokusuyla öğürmemeye çalışarak kahverengi toz eriyene kadar karıştırdım.

Henüz tam olarak anlayamadığım sebeplerden (gerçi bunun “renqing”, yani kişisel bağlantılarla *bir ilgisi* vardı), buradaki iş kültüründe geç saatlere kadar süren akşam yemekleri ve alkol normal karşılanıyordu. Hatta içki içmezseniz büyük bir terfi almanız neredeyse imkânsızdı. Örneğin annemin büyük sözleşmelerinin çoğu *baijiu* veya kırmızı şarap eşliğinde imzalanmıştı.

Sorun şu ki annem aslında alkolden nefret ederdi ancak bir anlaşmayı imzalamasına yardımcı olacağını düşünüyorsa sıvı ateş içmeye bile kalkışacağından şüpheleniyordum.

“Ai-Ai? Bu saatte ayakta ne yapıyorsun?”

Terliklerin yumuşak sesiyle arkamı döndüm ve ilaç bardağını anneme uzattım. “Yarın akşamdan kalma uyanmayacağından emin olmaya çalışıyorum tabii ki.” Tezgâha yaslandım. “Biliyor musun, şu anda rollerimiz tersine dönmüş gibi.”

Gözlerini devirse de bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. “Hao haizi.²⁴ Çok düşüncelisin.”

“Evet, evet,” diyerek geçiştirdim. İltifat duyunca kendimi hep tuhaf hissediyordum. “Hadi soğutmadan iç.”

İlacı iki büyük yudumda kafaya diktikten sonra öyle abartılı bir iğrenme ifadesi takındı ki kendime engel olamayarak kıkırdadım.

“Sanırım söyledikleri doğru,” dedi başını onaylarcasına sallayarak, düşünceli düşünceli bakıyordu. “Bazen bizim için iyi olan şeylerin... tadı gerçekten kötü oluyormuş.”

“Vay canına, bu çok derin bir sözdü, anne,” dedim alaycı bir tavırla. “Belki de bunu bir sonraki şiir derlemesi için babama söylemelisin.”

“Belki de söylerim,” dedi tüm ciddiyetiyle, sonra ikimiz de gülmeye başladık. Ama kısa sürede kahkahalarımız dindi ve Caz’ı, başarısız yazarlık kariyerim ve içimde parazit gibi tuttuğum yalanları, yani düşünmemem gereken her şeyi yeniden

24 (Çince) Akıllı kızım. -ç.n.

düşünmeye başlayarak yüzümü buruşturdum. Sonra da sanki daha önce hiç ağlamamışım gibi ağlamaya başladım. Sanki hiç durmayacakmışım gibi.

“Ai-Ai?” Annemin sesi şaşkıındı. Saniyeler içinde duygularımın yüz seksen derece döndüğünü düşünürsek bu anlaşılır bir tepkiydi. “Ne oldu?”

“Y-yok bir şey.” Hüngür hüngür ağlarken yüksek sesli hıçkırıkları tiz nefeslerime karıştı. Ağzım yüzüm salya sümük olmuştu. “İyiim. Bir şeyim yok.”

Annem kolunu bana dolayarak, “Caz denen çocuk yüzünden mi ağlıyorsun?” diye sorarken yasemin parfümünü bastıran ekşi şarap kokusunu içime çektim.

Başımı hem olumlu hem olumsuz anlamda sallarken sert hıçkırıklar yüzünden bedenim sarsılıyordu. “Bu... bu...” Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyordum.

Çünkü *evet*, Caz yüzünden ağlıyordum, tabii ki onun yüzündendi; beni yağmurda taşıyan ve bir daha yüzünü görmediğim çocuk. Ama kalbimi kıran tek kişi Caz değildi.

Bir de Zoe vardı.

Her ikisini de farklı şekillerde, tüm benliğimle özlesem de Zoe’ye duyduğum özlem çok daha derindi. Çünkü ne hissettiğimi tam olarak ifade edebilecek kitaplar, şiirler ve filmler ya da arabada ağlayarak eşlik edebileceğim lirik güzellikte şarkılar yoktu. Bu tür bir yıkımdan nasıl kurtulacağıma dair bir rehberim, bu tür bir acıyı dindirmek için reçete edilmiş bir ilaç yoktu. Romantik ayrılıklar sürekli romantize edilir, her yerde konuşulur, ancak platonik ayrılıklar göz ardı edilir, sanki daha az önemliymiş gibi acısı gizli gizli çekilirdi.

Annem nazikçe, “Bana Caz’la ilişkinin sahte olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu.

Annemin sözlerini duyunca şok içinde kaldım. Hıçkırıkları bile birkaç saniyeliğine kesildi.

“Nasıl... nasıl bildin?”

Tek söylediği, “Sen benim kızımsın,” oldu, sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi. Belki de öyleydi.

“Özür dilerim.” Gözlerimi ovuşturup burnumu çektim. “Bana kızgın mısın?”

“Sanırım kızmalıydım,” dedi usulca, saçımı bir kulağımın arkasına sıkıştırarak. Sonra mutfak tezgâhından bir kâğıt havlu alıp yüzümü kuruladı. Bu o kadar doğal, o kadar anneliğe has bir şeydi ki neredeyse tekrar gözyaşlarına boğulacaktım. “Ama hayır, kızgın değilim.”

Bir süre sessizlik içinde öylece kaldık, omuzlarımı saran kolu sıcacıktı, ıslak kâğıt havlu parçaları yanağıma yapışmıştı. Çok güzel bir andı. Huzurluydu. Hâlâ kıyamet kopacakmış gibi hissetsem de bir sığınağım olduğu için minnettardım.

En sonunda, “Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Ne yaptığımı bilmiyorum.”

“Sorun değil,” dedi.

“Hayır. Hayır, sorun. Kimse beni sevmiyor, *her şeyi mahvedip* duruyorum ve...” Sesim çatallanacak gibi olunca sustum.

Annem bir an beni inceledikten sonra kanepeye doğru ilerledi ve beni de yanına oturttu. Aniden ciddileşmiş, iş kadını tavırlarına bürünmüştü. “Biliyor musun,” diye konuşmaya başladı bir bacağını diğerinin üzerine atarak, “dünyanın öbür ucuna, dilini bile konuşamadığın bir ülkeye taşınacağımızı ilk söylediğimde bir ağlama krizi geçirmeni bekliyordum. Bir şeyleri kırmanı ya da en azından kapıları çarpmanı. Sonuçta küçük bir çocuktun; bu anlaşılabilir bir şeydi. Ama sen bunların yerine ne yaptın biliyor musun?”

Bunun retorik bir soru olduğunu hissetsem de yine de başımı iki yana salladım.

“Tamamen sakın bir şekilde başınla onayladın ve bana en sevdiğin *sweatshirt*ünü yanına alıp alamayacağını sordun. İlk başta ülke değiştirmenin *önemini* anlayamayacak kadar küçük olduğunu düşünmüştüm ama sonra bunu çok iyi anladığını ve

önemsediğini fark ettim. Üstelik hepimizden daha fazla. Sadece babana ve bana sorun çıkarmak istememiştin.

“Sen her şeyi buraya atıyorsun, Ai-Ai,” dedi sertçe, kendi kalbini göstererek. “İyi ya da kötü olan her şeyi. Ama aklından geçenleri kimse annen gibi tahmin edemez. Onlara söylemezsen kimse nasıl hissettiğini bilemez. Bunu yapmazsan da ne olacağını asla bilemezsin.”

Annemle konuştuktan sonra yatakta dönüp durdum. *Uyuyamadım*. Annemin sözleri zihnimde yankılanıyordu, gürültü gitgide arttı ve kendimi telefonuma uzanırken buldum. Zoe’yle son mesajlaşmamızı açtım.

Parmaklarım tuşların üzerinde gezindi. Nabzım hızlandı.

Tüm bu önemsediğin-insanlarla-iletişimi-koparmama işi, kor ateşi çıplak elle tutmak kadar mantıksız ve mazoşistçe geliyordu.

Ama bu Zoe’ydi. Bayan Betty’nin biyoloji derslerine ve sınavlarına benimle birlikte katlanan; bir keresinde hava buz gibi olmasına rağmen üzerimdeki utanç verici yemek lekesini örtmem için montunu bana ödünç veren; beden eğitimi dersinde voleybol topunu fileye vurmak gibi basit şeyler yaptığımda bile daima avazı çıktığı kadar tezahürat yapan o kızdı. Dokuzuncu sınıfın sonunda Los Angeles’tan ayrılmadan önce bana sürpriz bir veda partisi düzenleyen, zırvalamalarımı sabırla dinleyen ve kimse anlamazken benim kötü espri anlayışımı ve mantıksız korkularımı anlayan o kız.

Gerçekten hislerimi birine anlatacaksam, bu o olmalıydı.

Bu yüzden dizlerimi göğsüme çekip titrek bir nefes aldım ve yazmaya başladım.

Merhaba! Seni gerçekten özlediğimi söylemek istedim.

Sonra ne olacaktı? Bundan sonra ne söyleyecektim? Ayrıca, kim iç dökme mesajına *merhaba* ve ünlem işaretiyle başlardı ki? Müşteri hizmetlerinden biri olduğumu düşünecekti. Telefonumun hacklendiğini ya da normal gençler gibi mesaj atma yetimi kaybettiğimi düşünecekti.

Hayır.

Mesajın tamamını silip bir e-posta yazmaya başladım.

Hey, benim.

Son zamanlarda biraz mesafeli olduğumun farkındayım, sanırım bu yüzden sana yazmak ve hayatımda neler oluyor anlatmak istedim.

Bugünlerde sekizinci sınıfta birlikte yaptığımız çalma listesini dinliyorum ve bu bana babanın bizi sizin eve götürdüğü o araba yolculuklarını ve yüksek sesle dinlediğimiz müzikleri hatırlatıyor, baban bize kızmış gibi davranır ama çaktırmadan hâlimize gülerdi. Ayrıca Carrot seni terk ettikten (şimdi dürüst olacağım, onu zaten hiç sevmemiştim, hep evinize çamurlu ayakkabılarıyla girerdi ve kesinlikle Keanu Reeves'in gençliğine de BENZEMİYORDU) sonraki gün okul gezisi için sahile gittiğimizde, ben bildiğim tüm ayrılık sonrası klişelerini sayarken sen sanki deniz sana hakaret etmiş gibi dalgalara taş atıyordun. Deniz gökyüzüyle aynı gri tondaydı ve her şey hem korkunç hem de harika görünüyordu, daha sonra birlikte bir paket tuzlu ve sirkeli cips yemiş, çalma listemize yirmi kadar iç karartıcı şarkı eklemiştik. Seni o gün ilk kez güldüren bir şey söylemiştim ve kısa süre sonra ikimiz de karnımız ağrıyana kadar boş boş gülmüştük. Aslında bunu sık sık yapardık. Bazen her şeyi dalgaya alabileceğimizi hissederdim.

Sanırım bu nostaljik saçmalıkların amacı seni özlediğimi söylemekti. Belli oluyor, değil mi? Aynı ülkede yaşamazken eskisi gibi yeni anılar yaratmamızın zor olduğunun farkındayım ve pek çok arkadaşlık, içlerinden biri okul/şehir değiştirdikten ya da iş bulduktan sonra dağılıyor. Ama...

Kafamda hüzünlü, dramatik monologlar yazmak yerine bunları sana anlatmanın daha iyi olacağını düşündüm. Ayrıca eski şarkı listemizdeki şarkıları (küçük de olsa) senin de dinlemiş olma ihtimalin olduğunu düşündüm. Ya da en azından bunu aklından geçirdiğin ihtimalini.

Ayrıca bu sana gönderdiğim son mesaj olsa bile bunu iyi bir notla sonlandırmayı tercih ederim. Gerçi, umarım arkadaşlığımızı herhangi bir notla sonlandırmak zorunda kalmayız. Konuşmak istersen bana mesaj at. Ya da beni ara. Hangisini istersen. Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun.

Umut çok korkunç bir şeydi.

Kurtulamadığınız kötü bir alışkanlık, verecek hiçbir şeyiniz kalmadığında bile kapınızın önünde artıklar için beklemeye devam eden bir sokak köpeği gibiydi. Ne zaman ondan kurtulduğunuzu düşünseniz, sinsice tekrar içeri girmeyi başarırdı. Sizi ele geçirir, sıkı sıkı tutunurdu.

Bunu gayet iyi *bilmeme* rağmen ertesi sabah telefonum çaldığında içimde parlak bir umut kıvılcımı hissetmekten kendimi alamadım.

Zoe'ymden bir görüntülü arama davetiydi.

Telefonu o kadar hızlı açtım ki neredeyse düşürüyordum ama yatağımın başucundaki komodinin üzerine yerleştirmeyi başardım, tam Zoe'nin yüzü ekranımı doldururken kameranın önündeki yerimi aldım. O anda tek bir şey hissediyordum...

Umut.

İçim umutla dolup taşıyordu.

"Merhaba," dedim.

Gülümsedi. Garip bir gülümsemeydi ama içtendi. "Merhaba."

Birden sekizinci sınıftaki o günü hatırladım, ilk kez gerçekten konuştuğumuz günü. Okulda yeni olmama rağmen edebiyat öğretmenleri tarafından hemen sevilmiştim ve Zoe uzun süredir o derslerdeki en başarılı öğrenciydi, bu yüzden çoğu kişi birbirimizden nefret edeceğimizi düşünmüştü. Bir gün yazılarımdan birini sunumda yüksek sesle okuduktan sonra yanıma gelmişti. Ben temkinli, umutlu ve gerginken o sadece gülümsemekle yetinmiş, ardından ağzını açıp, "Tanrım, yazıların çok güzel," demişti.

Böylece dostluğumuz başlamıştı.

Geriye dönüp baktığımda aslında komik geliyordu. Yazmak beni her zaman insanlara bağlayan bir halat olmuştu.

"Mesajını okudum," dedi Zoe. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Ve özür dilerim. Biliyorum aramız biraz tuhaflaştı ama..."

"Özür dilemene gerek yok..."

"Hayır, var." Yüksek sesle derin bir iç çekti. "Üniversite başvuruları yüzünden buralar çok yoğun, ortamın ne kadar rekabetçi olduğunu hatırlıyorsundur. İnsanların iyi notlar almak için birbirlerini öldürmeye hazır olduğu zamanlar. Şimdi bunun daha abartılı versiyonunu hayal et. Sonra şu yeni kız, Divya... Onu hatırlıyor musun bilmiyorum?"

"Hatırlıyorum," dedim.

"İşte o meğer benimle aynı üniversiteye ve bölüme başvuruyormuş, yani hâlâ rekabet hâlindeyiz ama beni anlayan birinin olması da güzel, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Başımla onaylayarak konuşmasına izin verdim.

“Tüm bunlar olurken sen bir ünlüyle çıkıp havalı şeyler yapıyordun ve ben de kendi stresimi seninkinin üstüne yığmak istemedim,” diye bitirdi ve bana yine o sert, tuhaf gülümsemesiyle baktı.

“Vay canına.”

“Biliyorum...”

“*Vay canına, Zoe.*” Başımı iki yana sallayarak güldüm. “Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Bir keresinde otellerde dağıtılan mini şampuanlar hakkında sana bir saat sızlanmama izin vermiştin ama geleceğinle ilgili haklı bir stres yaşarken beni rahatsız etmek istememek ne demek?”

Sonunda gülümsemesi genişledi ve o çok iyi bildiğim, çok da özlediğim sırıtışa dönüştü. “Şey, şimdi sen böyle söyleyince...”

“Haklıyım. Haklı olduğumu biliyorsun.”

“*Sanırım* öylesin...”

Belki de umut o kadar da korkunç değildi. Çünkü sonraki bir saati sohbet ederek ve arayı kapatarak geçirdik. Her ne kadar eskisi gibi olmasa da –daha fazla duraksama ve hafif bir soğukluk vardı– onu kaybetmemiştim. Kafamın içindeki bir ses, *Keşke Caz’la da aramız böyle olabilseydi*, diye fısıldadı. *Keşke her şeyi düzeltebilseydim*. Ama bu sesi çabucak bastırdım. Zoe yıllardır benim en iyi arkadaşımdı. Caz Song ise Çin’in en büyük gönülçelenleri arasında ilk üçte yer alıyordu; aramızda aşılamaz bir mesafe vardı.

Ben daha fazla üzerinde duramadan sohbet Craneswift’e ve yazdıklarına geldi.

Hemen, “Korkunç gidiyor,” dedim. “Sarah’ya son yazdığım makalemi gönderdiğimde bunun okuduğu en kötü şey olduğunu söyledi.”

“Böyle bir şey dediğini hiç *sanmıyorum*.”

“En azından ima etti.”

“Hadi ama,” dedi gülmeyi bıraktığında. “Yetenekli olduğunu biliyorum. Sana neyin yanlış olduğunu söylemedi mi yoksa?..”

“Dediğine göre... sığmış. Blog yazılarım kadar samimi gelmemiş.”

“O zaman değiştir,” dedi sanki cevap çok açık mış gibi.

“Ama ben sadece aşk ve mutlulukla ilgili şahsi, duygusal, alabildiğine samimi denemeler yazan o kişi olamam,” diye itiraz ettim. “Olamam. Böyle biri değilim. Ciddi bir şeyler yazmak istemiştim.”

“Peki, neden o kişi olamazsın?”

“nk...” Doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. “Utanç ve-rici geliyor.”

Zoe sadece omuz silkti. “oğu samimi şey biraz olsun utandırır. Savunma mekanizmalarımızın olayı budur. Kalbimizin bizi olası incinmelerden koruma şeklidir.”

Buna itiraz edemedi annesinin diğer odadan ona seslendiğini duydum.

“Kahretsin. Çamaşırları çıkarmayı unuttum,” diye mırıldandı ve gitmek üzere ayağa kalktı. Sonra duraksadı. “Seni sonra arayacağım, tamam mı? Söz veriyorum.”

“Tamam. Hoşça kal. Seni özledim,” dedim aceleyle ve utanç verici şeyler konusunda haklı olabileceğini fark ederek.

Güldü ve sallamak için elini kaldırdı, ancak o zaman bileğindeki yıpranmış mavi ipi gördüm. Benimkinin eşi olan o bilekliği. Başından beri saklamıştı. “Ben de seni özledim.”

Röportaj bir sonraki pazartesi günü saat 16.00'da yapılacaktı. O gün geldiğinde 14.00'te gururumu bir kenara bırakıp Caz'a mesaj yazdım. Sonra silip tekrar yazdım. Ona yeri ve zamanı bildirip *Orada olacak mısın?* diye sordum. 14.30'da mesajın altında küçük okundu simgesi belirdi ama cevap yoktu.

15.30'da son sınıfların kütüphanesine tek başıma gittim, içim içimi yiyordu.

Röportajı yapacak olan Rachel Kim burada buluşmamızı istemişti. Bir öğrenci olarak günlük hayatıma dair "kesitler" sunmak istediğiyle ilgili bir şeyler söylemişti ki burada geçirdiğim süre boyunca kütüphaneye bir kez bile adım atmadığım için bu oldukça komikti. Tabii ki bunu ona söylemedim. Yani zaten bu röportaj uydurma hikâyeler üzerineydi.

Kütüphanenin sürgülü cam kapılarından içeri girdiğimde kamera ekibi çoktan yerini almıştı. Her yerde ekipmanlar vardı; profesyonel kameralar, mikrofonlar ve çocuk kitaplıklarının üstüne yerleştirilmiş ekranlar, pastel duvarlara yaslanmış uzun metal çubuklar. Odanın ortasına bir sandalye ve iki eski kanepe yerleştirilmişti. Hatta biri el sürülmemiş bir tabak kekle ve su bile bırakmıştı.

Kanepelere doğru ilerlerken resmen titriyordum. Oturup bacak bacak üstüne attım. Sonra bacaklarımı indirdim ve minderlerin iplikleriyle oynadım.

Aniden gelen kusma isteğine direniyordum.

Sadece gerginlikten, dedim kendi kendime. Gerginlikten ve Caz'ın burada benimle olmaması yüzünden.

Sonraki yarım saat dayanılmaz derecede ağır geçti. Stresli olduğumda ağzım hep kururdu, bu yüzden sürekli su içtim ve tuvalete gidip geldim, bir yandan da havalı görünmeye çalışıyordum. Kamera ekibi gıda zehirlenmesi geçirdiğimi düşünüyor olmalıydı.

Ön kapılar kayarak açıldığında sekizinci bardak suyumu içiyordum.

Hayatımda gördüğüm en uzun takma kirpikleri olan, kısacık saçlı genç ve güzel bir kadın içeri süzülerek ânında dikkatleri üzerine çekti.

“Sen Eliza olmalısın!” dedi ve manikürlü elini bana uzattı. Tırnakları elbisesiyle aynı canlı şeftali tonuna boyanmıştı. “Ben Rachel.”

“Merhaba.” Kanepedeki ter lekelerini fark etmemesi için dua edip hızla ayağa kalkarak elini sıktım.

“Seninle şahsen tanışmak çok güzel,” dedi, otuz iki diş gülümseyerek. Nefesi nane kokuyordu. “Tanrım, uzun zamandır bu röportajı yapmayı bekliyordum.”

“Evet.” Onun coşkusuna ayak uydurmaya çalışsam da beceremedim. “Ben de bu ânı bekliyordum.”

İkimiz de oturduk. Ya da en azından *ben* oturdum, o oturmaya yeltendi ama sonra duraksadı ve sanki arkamda bir şey saklıyormuşum gibi boynunu sağa sola eğdi.

“Özür dilerim,” dedi bir süre sonra. “Şey... Caz da burada olmayacak mıydı?”

İsmini duyunca kalbim sıkıştı, boğazım yanmaya başladı.

Tam ona Caz'ın bir sahneyi yeniden çekmek için son anda sete çağrıldığına dair bahane uyduracaktım ki kütüphane kapıları kayarak açıldı ve Caz sanki en başından beri buraya gelmeyi planlıyormuş gibi içeri girdi.

İçime hayretle karışık, baş döndürücü, ezici bir rahatlama çöktü.

“Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi Rachel’a, elini sıkarak. “Pekin trafiğinin nasıl olduğunu bilirsiniz.” Sonra o yağmurlu günden sonra ilk kez bana döndü ve gülümsedi.

Kalbim duracak, darbenin etkisiyle kırılacak sandım.

Çünkü bu onun resmî gülümsemesiydi, yabancıların, hayranların ve Rachel gibi gazetecilerin yanında takındığı gülümseme; dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı, gamzeleri görünmedi.

Canım bu kadar acımamalıydı. Aksine aramızda yaşanan onca şeyden sonra hâlâ anlaşılmamıza sadık kalmasına sevinmeliydim. Yine de gülümsemeye çalışıp yanımdaki koltuğa oturmasını –omuzları neredeyse benimkilere değecek kadar yakındı– izlerken göğsüme saplanan baltanın her geçen saniye daha da derinlere girdiğini hissediyordum.

“İkinizi bir arada görmek *çok güzel*,” dedi Rachel karşıımızda otururken, ellerini düzgünce eteğinin üzerinde kavuşturdu. “Eminim bunu milyonlarca kez duymuşsunuzdur ama gerçekten de *çok tatlı* bir çiftsiniz.”

Sadece gülümse ve oyunu oynamaya devam et, diye emrettim kendime, onun sözlerine vereceği tepkiyi tartma isteğimi bastırarak. *Caz’a bakma. Yakında sona erecek.*

Ama röportaj sonsuza dek sürdü. Rachel, kültürel geçmişimden gittiğim okullara ve kompozisyonumun nasıl viral olduğuna kadar her şeyi kapsayan uzun ve övgü dolu bir giriş yaptıktan sonra otuz iki diş gülümsemesi daha da büyüyerek Caz’ın oyunculuk kariyerine döndü.

“Pek çok popüler işte rol aldın, değil mi?” dedi hepsini sıraladıktan sonra. “Kampüs dizilerinden, *xianxia* dizilerine kadar.”

“Evet, sanırım öyle.” Benim aksime, Caz’ın röportaj yapmakla ilgili bir sorunu olmadığı açıktı; cevapları akıcı ve ko-

layca veriyordu, yılların pratiğinin ve spot ışığı altında yaşadığı deneyimlerin sonucuydu. Ama vücudunda onda görmeye alışkın olmadığım bir gerginlik vardı ki izleyenler tarafından fark edilebileceğinden şüpheliydim. Gerilimi aramızdaki dar boşlukta hissedebiliyordum.

Belki de, diye düşünmeye cüret ettim, bu durum beni öldürdüğü gibi onu da öldürüyordur; bu kadar yakın oturmak, her şey yolundaymış gibi davranmak, bir haftadan uzun süredir konuşmadığımız hâlde çıkıyormuşuz ve âşıkımız gibi davranmak...

“Peki sen Caz’ın işleri hakkında ne düşünüyorsun, Eliza?” diye sordu Rachel. “Onun dizilerini sık sık izler misin?”

Hazırlıksız yakalandığım için şaşkınlıkla baktım. “Şey.” Boğazımı temizledim. “İzliyorum, tabii ki izliyorum. Sık sık. Harika bir iş çıkarıyor.” Bu kısımda yalan söylememe gerek kalmamıştı, dizilerde gerçekten de *harikaydı*. İlk saray dizisinde prensin muhafızı olarak oynadığı o küçük rol de dâhil şimdiye kadar oynadığı her şeyi izlemiştim.

O ilk işinde bile çok iyiydi.

“Peki ya sen?” Rachel tekrar Caz’a dönmüştü ve sanki bu röportajı mümkün olduğunca uzatmaya kararlıymış gibi inanılmaz derecede *zarif* yudumlarla suyundan içti. “Eliza’nın yazılarının hayranı mısın?”

“Evet,” dedi Caz sessizce ve bu sefer çaktırmadan yüzüne bakmadan duramadım. Gözleri koyulaşmıştı ve dümdüz karşıya bakıyordu ama o kayıtsızlık maskesinin hemen altında birazdan edeceği sözleri bir itiraf gibi algılamama neden olan karmaşık bir duygu vardı. “Her zaman onun hayranı olmuşumdur.”

“Ne kadar tatlı,” diye mırıldandı Rachel, sonra Craneswift için yazdığım blog yazıları hakkında bir şeyler daha söyledi ama ben artık onu dinlemiyordum.

Caz’ın geçen gün söylediklerini düşünüyordum:

Gerçek anlamda ilk tanıştığımız gün edebiyat dersinde iki sıra önümde oturuyordun ve öğretmen kompozisyonlarından birini okuyordu.

Ardından sanki tüm yasaklanmış, bastırılmış anılardan oluşan zihinsel sandığımın kilidini yanlışlıkla açmışım gibi ondan sonra söylediği her şeyi hatırladım.

Bunun gerçek olmasını istiyorum.

Kütüphane etrafımda dönüyor gibiydi, mekânın ısısı yükselmişti. Kamera ışıkları yanıp sönüyor, yüzümdeki her küçük değişimi ve duygu geçişini kaydediyordu. Caz'la aramdaki boşluk nasıl oluyorsa her zamankinden hem daha dar hem de daha geniş geliyordu.

“...misin, Eliza? Su içmek ister misin?”

Başımı kaldırdığımda Rachel, Caz ve tüm çekim ekibinin bana baktığını fark ettim, yüzlerinde şaşkınlık ve endişe dolu ifadeler vardı. Hatta kafaları karışmış gibi görünüyordu. En endişeli görünen Caz'dı ama kısacık bir an sonra çenesi gerildi, yüz hatları tekrar eski hâline döndü. Buna daha fazla katlanamıyordum. Ancak katlanmak zorundaydım. Bu oyunu sonuna kadar götürmeliydim.

“Özür dilerim,” dedim dikkatimi Caz'dan Rachel'a çevirerek. “Bir saniyeliğine dalmış olmalıyım. İyiyim.”

“Haklısın, röportaj uzadı da uzadı, değil mi?” Rachel hafif bir şaşkınlıkla saatini kontrol etti ve “Merak etme, toparlıyoruz,” dedi.

Çantasına uzanıp ince, dosyalanmış bir senaryo metni çıkardığında derin bir oh çekme şansım bile olmadı.

“Ne?..” diye başladım.

Rachel neşeyle, “Denemek istediğimiz eğlenceli bir şey var,” diye açıkladıktan sonra elindeki senaryoyu bana uzattı.

Metni incelerken kalbim duracak gibi oldu. İngilizceye çevrilen satırlar, Caz'ın on yaşam boyunca sürgün edilen ve bir prensese umutsuzca âşık olan hayalet kralı canlandırdığı son

tarihi dizisindeki popüler bir sahnedendi. Bu öyle rastgele bir sahne de değildi; hayalet kralın prensesi kurtarmak için kendi güçlerini ona aktardığı itiraf sahnesiydi. Ekran görüntülerinin ve alıntılarının sosyal medyada dolaştığını görmüştüm.

“Caz’ın bu ikonik sahneyi seninle birlikte canlandırmasını çok isteriz,” dedi Rachel göz kırparak. Belki de takma kirpiklerine bir şey takılmıştı. “Oyuncu olmadığını biliyorum, Eliza ama zaten repliklerin çok kısa. Ayrıca,” diye ekledi sırtarak, “Caz erkek arkadaşın olduğuna göre ciddi bir oyunculuğa da gerek yok.”

Muhtemelen sandığından daha iyi bir oyuncuyum, diye geçirdim içimden, ağzım kururken.

Dilimin ucuna yarım yamalak bir itiraz geldi ama şüphe çekmeden nasıl ifade edeceğimi bilemediğimden yutkunmak zorunda kaldım. Ayrıca, Caz en dramatik ve romantik sahnelerinden birini burada, benimle canlandırmakla ilgili büyük bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Omzumun üzerinden eğilerek senaryoya baktı ve replikleri kendi kendine birkaç kez tekrarladıktan sonra başıyla onaylayıp, “Tamam, olur,” dedi.

Hemen ardından yutkunduğunu, parmaklarının koltuğu sıkı sıkı kavradığını fark etsem de içimde kıpırdanıp duran panikle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi. Dürüst olmak gerekirse soğukkanlılığımı ne kadar süre koruyabileceğimden, kırgınlığımı daha ne kadar saklayabileceğimden emin değildim.

“Hazır olduğunuzda,” diye seslendi Rachel, sonra da kameraların bize yaklaşması için eliyle işaret verdi.

Caz oturduğu yerden kalkıp hemen önümde, kütüphanenin zeminine diz çöktü, şimdiden karakterine bürünmüştü: Yüz hatlarında daha önce aşına olmadığım bir sertlik, kapkara bakışlarında bir yoğunluk vardı. Elimi avucunun içine alarak alçak ve normalde olduğundan çok daha tok bir sesle, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Bir an için zihnimin boşaldığını hissettim, serin ve sert dokunuşundan başka hiçbir şeyi algılayamıyordum. Sonra replik söyleme sırasının bende olduğunu fark ettim. “Daha iyiyim. Ben... şey... Hayır, bekle...” Kızarak senaryoyu tekrar gözden geçirdim. “Bunu benim sana sormam gerekirdi, seni aptal. Nasıl olur da...”

“Önemli değil,” dedi kendini tamamen sahneye kaptırmış hâlde. Elini yanağıma doğru kaldırıp düşen bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdığında nefesimi sakın tutmaya, yakınlığının ne kadar acı verdiğini gizlemeye çalıştım. *Sadece senaryodaki talimatları uygula*, dedim kendime tekrar tekrar. *Sadece bunu yap.*

“Önemli değil,” diye devam ettim ezberden. “Güçlerin...”

“Güçlerim olmadan da hayatta kalabilirim ama sensiz hayatta kalamam.” Yavaşça, “Senin için on ömür bekledim,” dedi. “Seni on kez kaybettim, ruhunu geri getirebilmek için yeraltı dünyasında savaştım. Sen benim ışığımsın, Majesteleri; bildiğim tek yuvasın. Parmaklarımın arasından tekrar kayıp gitmene izin vermektense seve seve ölmeyi tercih ederim.”

Son sözlerinin ardından kütüphane tamamen sessizliğe gömüldü; çekim ekibi bile onun performansı karşısında büyülenmiş görünüyordu.

Bu sözlerin hepsinin sahte olduğunu bilsem de içimdeki yakıcı duygu karmaşası sahte değildi. Bakışlarımız kilitlendi, ben oturuyordum, o da hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Aramızdaki o görünmez ip gerilmişti ve sanki ifadesinde bir değişiklik vardı.

Sonra Rachel’in gürültülü, ani alkışı sessizliği bozdu.

“*Harikaydı*,” dedi coşkuyla, elini göğsüne götürerek. “Umdüğumdan bile daha iyiydi. Bunu tanıtım videosuna ekleyeceğimden emin olabilirsiniz.” Sonra bir süre röportajın ne kadar harika geçtiğinden, blog yazılarımı ne kadar sevdiğinden, Craneswift’le kariyerimin ilerlediğini görmekten ne kadar heyecan duyacağından bahsetti.

O anda, *İşte bu. Tam olarak istediğim ya da istediğimi sandığım şey bu. İyi bir kariyer vaadi. Röportajı yapmanı ve evde bunu izleyenleri etkileme fırsatı. Caz Song'u kendimden uzaklaştırmamın, aramızdaki her şeyi tamamen profesyonel tutmamın nedeni bu*, diye düşündüm.

Öyleyse neden bu kadar mutsuz hissediyordum?

Rachel sonunda beni bırakıp eşyalarını toplamaya başladığında hiç tereddüt etmeden Caz'ın peşinden kütüphaneden çıktım. Kendimi koruma içgüdüsü olmadan. Bunun yerine, içimde mosmor bir çürük gibi çiçek açan korkunç bir umut vardı. O eski, aptalca düşüncelerim yeniden ortaya çıkmıştı: *Belki bunu düzeltmenin bir yolu vardır*. Ona nasıl hissettiğimi söylemenin, Zoe'ye yaptığım gibi. Sadece arkadaş olarak bile olsa onu hayatımda tutmanın bir yolu vardır. Şimdi iletişimi koparırsak ne olacağını ilk elden deneyimlediğim için –telefon yok, samimi gülümsemeler yok, hiçbir şey yok, sanki onun hayatından yok olmuşum gibi– acının kaçınılmaz olacağını biliyordum. Ama bazı acılar diğerlerinden daha kötüydü.

Caz boş koridorun ortasında durduğunda neredeyse ona çarpıyordum.

Gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle bir an bana baktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, artık yalnız olduğumuz için sesi daha alçak, mesafeliydi. Bu beni içten içe öldürse de bunun için onu suçlayamazdım. Aramıza mesafeyi koyan *bendim*.

“B-ben...” Dilimi çiğneyerek durumun ironisini düşündüm. Aramın iyi olduğu kelimeler söz konusu *Caz* olduğunda bir anda çıkmaz oluyordu. “Sadece sana şey demek...”

Başını hafifçe eğdi, bakışlarında bir değişiklik vardı. Sanki her şeye rağmen söyleyeceğim şeyi önemsiyor gibiydi. “Evet?”

“Özür dilerim,” diye geveledim. “Geçen gün yalan söylediğimi söylediğinde öyle davranmak istememiştim.”

“Yalan söylüyordun,” diye tekrarladı. “Ama hangi konuda?”

“Ben...”

Pozisyonunu değiştirdi ve benim sırtım en yakın duvara bakarken Caz bana doğru yaklaştı. Sesi yumuşak, hatta nazikti ama her kelimesi havayı bıçak gibi kesiyordu. “Sana güvenmem gerektiği konusunda mı? Senin yanında kendim olabileceğim konusunda? Kalbimi sana açtığımda bile nasıl hissettiğimi benden daha iyi bildiğin konusunda? Hangisi Eliza?”

İçimden bir utanç dalgası yükseldi. Bu konuşma çok yanlış yöne gidiyordu.

Ama henüz bitirmemişti. Tıpkı çatıda o gün yaptığı gibi bir adım daha attığında başımın arkası sert duvara değdi. “Bunların hepsi senin szlerindi, benim değil,” dedi. “Benden senin yanında rahat hissetmemi istedin ama bunu yaptığım anda geri ekildin. Katın. Bunun benim için nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Sana acılarım, korkularım, şüphelerim, kalbim –başka kimseye söylemediğim şeyler– konusunda güvendim ve sen *gittin*.”

“Artık anlıyorum,” dedim, gözlerim yanıyordu. “Adil olmadığını biliyorum ama... bugün geldin.” Sesim o kadar umutlu çıkıyordu ki bu utanç vericiydi. *Benim için geldin, değil mi?*

Ama yüzündeki ifadeyi gördüğümde içimdeki umut söndü.

“Geldim çünkü bir anlaşma yapmıştık, bunun senin ve kariyerin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Ama Eliza...” Daha çok i çekmeye benzeyen bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. Benden uzaklaşarak aramıza soğuk, mesafeli –bir zamanlar yaratmak için çok uğraştığım– bir boşluk koydu. “Gerçek olsun ya da olmasın, ağzımızdan çıkan her sözün sonuçları vardır. Onları öylece geri alamazsın.”

Kendime gelmem, cam gibi kırılan kalbimi yerden toplamam çok uzun sürdü. Bunu yaptığımdaysa Caz çoktan gitmişti.

[rtesi hafta, röportaj yayınlandığında matematik dersindeydim. Bayan Sui gelmemişti. Yerine bakacak biri bulunamadığından bu saati etüt yaparak geçirmemiz söylenmişti, bu yüzden sınıftaki herkes matematik sorularının olduğu sekmeyi göstermelik olarak köşede açık bırakıp çoktan sosyal medyada gezinmeye başlamıştı. Sonra bir hareketlenme oldu; sessiz, fısıltılı kıkırdamalar, izlemek için sıralarında dönenlerin sandalyelerinden çıkan gıcırtilar, meraklı gözlerin telefon ekranlarından bana dönmesi.

Ve yanımdaki boş sandalye.

Artık tanıdık gelen o sızı tekrar içimi doldurdu. Caz bütün hafta okula gelmemişti. Yine çekimlerle meşguldü.

Yine de Savannah dizüstü bilgisayarını bütün sınıfın görebileceği şekilde öğretmen masasına koyup Caz'la yaptığımız o dramatik sahneyi oynatmaya başladığında bunun hayırlı bir şey olup olmadığını sorgulamaya başladım.

Diğerleri kıkırdarken Nadia, "Aman Tanrım. Şu hâlinize *bakın*," dedi bana sırtarak.

Bunu izlemeyi gerçekten istemiyordum, açık bir yarayı kaşırmaktan farksızdı ama videonun sesi artık görmezden glemeyeceğim kadar yüksekti, kendi cılız sesim kulaklarımda yankılanıyordu.

"Bunu sana benim sormam gerekirdi, seni aptal..."

İçime büzülme dürtüsüne direnerek başımı kaldırdım.

Röportajımızı kim kurguladıysa, Caz'la olan sahnemi rol aldığı dizideki sahnenin yanına yerleştirme zahmetine girmişti. Videoda Caz o meşhur itirafını yaparken kamera yüzüne yakınlaştı ve iki versiyon arasındaki farkı açıkça görebildim. Yani *tabii ki* bir fark olacaktı; dizideki aktris ekranda benim olabileceğimden çok daha güzel duruyordu ve doğal arka planda etraflarında açan şeftali çiçekleri ve uzun, kırmızı batık desenli, geleneksel tarzdaki kimonolarıyla birlikte sahne epik bir trajediden çıkmış gibi görünüyordu.

Ama her nasılsa Caz'ın gözlerindeki bakış da daha farklıydı.

Çünkü karşıdaki oyuncuya onu nasıl beklediğini, nasıl özlediğini, onu bir daha kaybetmeyi göze alamayacağını söylerken oyunculuğu kusursuz, tamamen inandırıcıydı. Yine de sadece bir roldü. Ancak aynı satırları bana mırıldandığında bakışlarındaki delici yoğunluk inkâr edilemez derecede gerçektir.

Daiki Caz'ın doğum gününde bizimle ne diye dalga geçmişti?

Gözleriniz konuşuyor...

Sıramın kenarını kavradım, aldığım sığ nefes boğazımda düğümlendi. Caz bana bunu söylemişti elbette. Öpüştüğümüz gün de, o yağmurlu gün de, röportajdan sonra da... Ama belki de şu âna kadar –kanıtlar gözlerimin önünde süzülürken, kendimi ve onu kamera objektifinden görmek zorunda kaldıktan sonra– onun ciddi olabileceğine asla gerçek anlamda inanmamıştım. Caz Song'un bana karşı gerçek bir şeyler hissedebileceğine. Bende kökten bir bozukluk, kaçınılmaz şekilde onu kendimden uzaklaştıracak bir şey olmadığına.

Aklıma gelen tek mantıklı kelimeyse şuydu:

Kahretsin.

Kahretsin. Her şeyi berbat etmiştim. Yanlış yorumlamıştım. Bunca zamandır kendimi incinmekten korumaya çalışırken asıl ben onu incitmiştim. Üstelik tahmin edebileceğimden çok daha fazla. Onunla konuşmalı, bu meseleyi çözmeliydim. Ondan bir şans daha istemeliydim.

Ayağa kalkmaya yeltendiğim esnada sıraların önündeki Savannah aniden irkildi. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı, dizüstü bilgisayarında bir şeye bakıyordu. Fal taşı gibi açılmış gözlerini bana çevirdi ve şaşkınlığım, korkuya benzer tatsız bir şeye dönüştü. “Eliza, bence sen...”

Röportaj videosu sona ererken bir bildirim belirdi. Caz’la ilgili sadece birkaç dakika önce yayınlanmış yeni bir makalenin bildirimiydi. Kalbim küt küt atarken daha yakından bakmak için yaklaştım ve kelimeler cam kırıkları gibi üzerime saçılarak kalbime saplandı.

Genç aktör Caz Song... merakla beklenen dizisinin çekimlerinde... sette kaza... durumu belirsiz... Lijia Hastanesi... haber bekleniyor...

Donup kaldım.

Ölü gibi kıpırtısızdım.

Ne? demek istedim ama ağzımı açamadım. *Şaka yapıyorsun,* demek istedim ama o da çıkmadı. Kusmak istiyordum. Kalbim kendi kendini yiyordu, gittikçe küçülerek hiçliğe dönüştüğüne yemin edebilirdim ve ben öylece sınıfın ortasında durmaktan başka bir şey yapamıyordum. Boğazımdan bir ses çıkarmayı başarana kadar nefes üstüne nefes aldım.

O zaman bile sadece zayıf bir fısıltıyla, “Ben... Anlamıyorum,” diyebilirdim.

Savannah hızlı hızlı okuyarak, “Kopan tellerle ilgili bir şeyler yazıyor,” dedi ve sınıftaki sıcaklık yüz derece düşmüş gibi hissettim. Yanımdaki herkes donup kalmıştı. “Ya da çekim yapılırken kullanılan ekipmanlarla ilgili bir şey. Bir çeşit arıza...”

Panik beni resmen ele geçirdi. Nefes almakta zorlanıyordum. Zihnime sis çökmüştü.

Caz’ı, ön kolu boyunca uzanan soluk yara izini ve aylar önce değiştirilmesi gereken o lanet olasıca yıpranmış telleri düşündüm. Daha önce de benzer bir şey yaşamıştı. Yine aynısı yaşanmış olabilirdi.

“Onu arayacağım,” diye mırıldandım çünkü o aptal, umutlu iç sesim bu işte hâlâ bir yanlış anlaşılma olması için dua ediyordu. Belki bugün çekimde bile değildi. Belki de sahnesini erken bitirmiş ve kazadan önce eve dönmüştü.

Belki de.

Lütfen.

Telefon rehberimde gezinirken tüm sınıf sessizliğe gömüldü, ilk denememde Caz’ın numarasını buldum. O kadar tanıdık ki artık neredeyse ezberlemiştim. Sonra arama düğmesine basıp hoparlörü açtım ve çaldı...

Çaldı.

Her çalışta yüreğim ağzıma geldi. Midem bulanmaya başladı. Bayılacak gibi oldum. Gözlerimi kapatırsam Caz’ın sesini telefonda hayal edebileceğimi düşündüm. Yumuşak ve alçak bir sesle şaşkın şaşkın onu neden aradığımı soracaktı. Telefon çalmayı kestiğinde kısa bir anlığına telefonu açtı sandım.

Oysa sesli mesaja düşmüştü.

Telefonumu bir kenara bırakıp başımı kaldırdım, Savannah’nın gözlerinde beliren acıma duygusunu ve Nadia’nın yüzündeki açık endişeyi görmemek mümkün değildi. “Öğretmenlerden biri sorarsa, gitmek zorunda kaldığımı söyle.”

“Bekle. Nereye gidiyorsun?”

Bu o kadar saçma bir soruydu ki neredeyse histerik bir kahkaha atacaktım. Nereye gidebilirdim acaba? Caz’ın yanından başka nereye gidebilirdim? Beni reddetmiş olması, ilişkimizin kötü sonuçlanacak olması umurumda değildi. Sadece onu bulmam, yanında olmam, iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Her ne kadar bu, canımı acıtacak olsa da.

“Hastane,” diye seslendim omzumun üzerinden ve hemen dönüp titreyen parmaklarımla Li Shushu’nun numarasını buldum.

Sonra koşmaya başladım....

Ama bu kez kaçmıyordum.

Lijia Hastanesi'ne giden yol sonsuzluk kadar uzun sürdü, her geçen dakika tenime bir bıçak gibi saplanıyordu.

Ama ne yapıp edip aklımı yitirmeden ya da kalbim durmadan Lijia Hastanesi tabelasını görmeyi başardım. Yepyeni görünüyordu, mavi boyası pırıl pırıldı.

Li Shushu'nun arabayı düzgünce park etmesini beklemeden kapıyı açıp koşmaya başladım ve omzumun üzerinden beni beklememesi için seslendim çünkü Caz güvendeyse onunla konuşabilir ve siteye birlikte dönmenin bir yolunu bulabilirdik ama değilse...

Bu düşünceyi boğarak öldürdüm ve daha hızlı koşmaya başladım.

Hastaneye girdiğim anda koku değişti. Kötü kokuyu ya da paslanmaz çeliğin sert, metalik kokusuyla pıhtılaşmış kanın kokusunu örtmek için kullanılan çam ve antiseptik kokuları karşıladı beni. Çaresizlik ve hastalık gibi kokuyordu.

İşin zor kısmı daha yeni başlıyordu...

Caz'ın hangi odada olduğunu bilmiyordum.

Bir resepsiyon görevlisine gidip Caz Song'un oda numarasını sorarsam büyük olasılıkla beni bir hayran ya da belki de sapık sanıp geri çevirirlerdi. Hatta beni kapı dışarı bile edebilirlerdi.

Yani hangi odada kaldığını kendim bulmalıyım. Gerçi o kadar da zor görünmüyordu. Hastanede sadece dört kat vardı. En azından ana merdivenin yanındaki tabelalar öyle diyordu. Birinci kat idareye ayrılmıştı, ikinci katsa doğumhane olduğundan üçüncü kattan başlayabilir, araştırarak ilerleyebilirdim...

Bu belirsiz plan kafamda şekillenir şekillenmez, basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladım.

Üçüncü kat, rahatsız görünümlü plastik koltuklarla kaplı, beyaz duvarlı geniş bir alana açıldı. Renksiz öğleden sonra ışığı

pencerelerden içeri süzülüyordu. Burada daha fazla doktor ve hasta vardı: koluna serum takılı, burnunu çeken bir çocuk sıksa omuzlarına ona çok büyük gelen bir ceket atmıştı; yanında da ödeme yapmak için çantasını karıştıran yorgun bir anne vardı.

Yanından geçtiğim her yüzü, koridorun iki ucundaki perdeli bölmelerin hepsini kontrol ettim. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum. Belki Caz'ın kendisi hayatta ve iyi durumdaydı da başka bir oyuncu arkadaşı yaralanmıştı...

Başka biri

Herhangi biri.

Keşke iyi olduğuna dair küçük de olsa bir haber alabilseydim.

Her yere bakıp onu bulamayınca kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Kulaklarım uğulduyor, yeni bir panik dalgası kıyıya yaklaşıyordu.

Sonra kapısı kapalı odalardan birinin önünde bekleyen tanıdık birini fark ettim; geniş çeneli, kısacık saçlı ve geniş omuzlu, üzerinde hâlâ sette giydiği zırhın parçaları vardı.

Mingri.

Derin bir oh çekecekken yüzündeki ifadeyi fark ettim.

Dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı, yorgun görünüyor, kızarmış gözleri boş bakıyordu. Bir eliyle yüzünü sildi. Yoksa... ağlıyor muydu?

Hayır.

Adımlarım yavaşladı, aniden geri dönmek istedim. Buradan çıkmak. Olanları bilmemek. Ama o çoktan beni görmüştü.

"Eliza?" Mingri son bir kez gözlerini ovuşturup doğruldu. Bana doğru yavaşça yürürken yorgun görünüyordu. Yorgun ya da kederli. Sesi kısıktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben..." Boğazıma bir şey takıldı, acı veren bir şey. Yutkunmaya çalıştım. "Caz nerede?"

Yüzü gerildiğinde kelimeler ağzından çıkmadan ne diyeceğini tahmin ettim. Tüm gücümü toplayarak kendimi hazırladım ama Mandarince söylediği sözler beni gafil avladı.

“Ta bu zai.”

Kafamda hızlı bir çeviri yaptım –*o burada değil*– ve o anda her şey durdu. Kulaklarım çınlamaya başladı. Uğultuya dönüşmeden önce bu çınlama bir süre devam etti. Farkında olmadan yere yığılmışım, kendime geldiğimde dizlerim gri fayansların üzerindeydi. Zeminin soğuşunu tenimde hissettim, kemiklerime işledi, keskin dişlerini etime geçirdi. Mingri ellerini uzatarak bana yaklaştı bir şeyler söylüyordu ama onu duyamadım. Düşünemiyordum bile.

Burada değil. Artık değil.

Öldü.

Göğsümün derinliklerine âdeta bıçak saplanıp büküldü. Hiç istemesem de tam olarak böyle hissediyordum. Maalesef istememek o şeyi hissetmeyi engelleyemiyordu. Her şey bitmişti. Her şey. Ona gerçek hislerimden bahsetme şansım bile olmamıştı, ondan gerçek bir özür bile dileyememiştim. Nefes alıp vermeye çalıştım. Dünya dönmeye devam ediyordu, öyle olmalıydı ama içimdeki her şey donmuş gibiydi. Caz Song’un kalbimi kıracağından hep korkmuştum ama bu...

Bu asla atlatılamayacak türden bir kalp kırıklığıydı.

İki el nazikçe omuzlarıma dokundu.

Kime ait olduklarını bilmiyordum. Umurumda da değildi. Gözlerim bulanıklaştığından hastane ışıkları beyaz bir yıldız bulutu gibi gözümü aldı ve ancak onun sesini duyduğumda, gölgesinin üzerime belirmediğini hissettiğimde donup kaldım.

“Ne oldu? Ona ne söyledin?”

Onun sesi. Mingri’nin değil...

Nefesim kesildi. Kalbim dakikada bin kilometre hızla koşuyormuşum gibi atıyordu. Durup tekrar hızlanıyordu. Öyle bir hışımla döndüm ki omurgam çıtladı. Çünkü bu gerçek değildi, *gerçek değildi gerçek olamazdı ama gerçektir.*

Gerçektir.

Caz Song hastane koridorunun ortasında durmuş bana bakıyor, uzun kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu, gözleri en-dişeden kapkara olmuştu. Yaşıyordu. Tam karşımdaydı ve hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti. Her ne kadar ondan başka bir yere bakmaya dayanamasam da halüsinasyon görmediğimi doğrulamak için Mingri’ye döndüm.

O da Caz’a bakıyordu, demek ki hayal görmüyordum.

Gerçekten buradaydı.

“Eliza?” dedi Caz. Sesi o kadar nazik, o kadar şefkat doluydu ki kendimi de çevremde olup biten her şeyi de unuttuğum, içimde varlığından bile haberdar olmadığım kadar büyük bir güçle yerden fırlayıp göğsüne çarparak kollarımı etrafına dola-

dım. Hazırlıksız yakalandığından çarpmanın etkisiyle yerinde sallandı ama dengesini bulmayı başardı.

Onu tuttum. Ona sıkı sıkı tutundum.

Yaz gibi kokan şampuanını içime çektim, omuzlarının sı-kılığını, kaslarının sertliğini, boynunun kıvrımlarını hissettim. O kadar güzeldi ki az kalsın ağlayacaktım.

Sonra Mingri boğazını temizledi.

Birbirimizden ayrılacak da ellerimizin arasında çok küçük bir mesafe vardı, vücudunun ısısı tenime ulaşıyordu.

“Özür dilerim. Bilmiyordum...” dedi Mingri, ellerini şaş-kınlıkla havaya kaldırarak. “Düşünmedim...”

Caz, “Ona ne söyledin?” diye tekrar sordu, gözleri hâlâ üzerimdeydi. Şefkat dolu ifadesi silinmişti. Aslında sesi hiç duymadığım kadar kızgındı. *Mingri*’ye kızmıştı.

“Ben...” Mingri bir elini ensesine götürüp kızarmış tenini ovuşturdu. “Ona artık burada olmadığını söyledim. Gittiğini söyledim. *Su almak için* demek istemiştım ama *buradan gitti*’yi öbür tarafa gitmek *sandığını* şimdi anladım. Belki de onunla Mandarince konuşmamalıydım...”

Caz uzun bir süre ona hayretle baktıktan sonra Mingri’nin omzuna bir yumruk attı. Çok agresif bir yumruk değildi – canına okumak ya da kavga çıkarmak için atılmamıştı– ama çıkan sese ve Mingri’nin irkilişine bakılırsa çok nazik de değildi.

“Nasıl öyle bir şey söylersin?” diye sordu.

“Senin iyi olduğunu zaten biliyor sanıyordum! Hem söylemeden önce ona durumu açıklama şansım olmadı...”

“Kelime seçimini daha iyi düşünebilirdin,” diye sözünü kesti Caz.

“Yalan söylemiyordum ki,” diye mırıldandı Mingri.

Umutsuzluğum sadece şaşkın bir utanca dönüşmüştü. Sanki az önce yere yığılmış hâlde yakalanmamışım gibi yanaklarımı olabildiğince rahat bir tavırla sildim. Sonra bir Caz’a bir Mingri’ye baktım ve gözlerimi ona diktım.

“Ama sen...” dedim az önceki hâlini hatırlayarak. “Üzgün görünüyordun, gözlerini ovuşturuyordun...”

“Evet, çünkü *esnemiştim*. Yüzümdeki o ifade de cehennem gibi bir çadırda hiç ara vermeden aynı sahneyi kırk kez çekmekten kaynaklanıyordu.” Caz’a öfkeli bir bakış atıp parmağını ona doğru kaldırdı. “Bu adam sağ olsun, haftalardır hayvan gibi çalışıyoruz. Yani eskiden de kendini işine adardı ama son zamanlarda...”

“Mingri.” Caz boğazını temizledi.

Mingri onu duymazdan geldi. “Son zamanlarda çok yoğun. Öğle yemeği için bile mola vermiyor. *Yönetmen* bile ondan işleri biraz ağırdan almasını istedi. Her neyse, bunun seninle bir ilgisi olduğunu düşündük...”

“*Mingri.*”

“Ama ödümüzü kopardığı için ona...”

Caz yüksek sesle, “Sanırım bu kadar yeter,” deyince Mingri teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı.

“Tamam, tamam, ikinizi biraz yalnız bırakacağım.” Sonra yüzünde hüznü bir tebessüm belirdi. “Zaten Kaige’yle buluşmam gerekiyordu, bu yüzden...”

“Evet, hadi git, iyi eğlenceler,” dedi Caz sert bir tonda.

Ama Mingri bir anlığına olduğu yerde kaldı. Bana göz kırparak, “Seni tekrar görmek güzel, Eliza. Gerçekten. Tüm oyuncuların ve ekibin iyiliği için lütfen ona iyi bak,” dediğinde Caz’dan bir yumruk daha yemekten son anda kurtuldu. “Yanlış anlaşılma için tekrar özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedim aceleyle çünkü gerçekten Caz’la yalnız konuşmak istiyordum. Mingri mesajı almış gibi ikimize el salladıktan sonra gitti.

Ayak sesleri koridorda uzaklaşırken Caz’a döndüm.

“Yaralandın mı?”

“Sadece kolumda küçük bir kesik var,” dedi ve bana göstermek için kolunu sıvadı. Dirseğinden bileğine kadar eski yara

izine paralel uzanan bir bandaj vardı. “Bunun için hastaneye gelmemize bile gerek yoktu ama enfeksiyon kapmasından korktular.” Omuz silkti ve ben yakından bakma fırsatı bulamadan kolunu tekrar örttü. “Gerçekten iyiyim.”

“Peki ya biz?” Yutkundum. Cümleyi bitirmek için kendimi zor tutuyordum. Beni zaten bir kez reddetmişti. Daha kötü ne olabilirdi ki? En fazla beni bir kere daha reddederdi, onu kaybeder ve hayatımın sonuna dek kırık bir kalple yaşırdım. Ama ona ne hissettiğimi, bunu ne zaman hissetmeye başladığımı söylememek başka tür bir kalp kırıklığı yaratırdı: daha ölümcül, daha korkunç. “*Biz iyi miyiz? Bana hâlâ kızgın mısın?*”

Yüzünden şaşkın bir ifade gelip geçti. Sonra ellerini ceplerine sokup arkasına yaslandı ve bana öyle bir yoğunlukla baktı ki bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum. “Sence?”

“Ben...” Elllerinde koyu renkli kan şişeleri taşıyan iki hemşire koridorda belirince sözümü yarıda kesmek zorunda kaldım. Geçerken bize gülümseyip başlarıyla selam verdiler. Onlara gülümsedik. Herkes çok kibardı ve ben saçımı başımı yolmak istiyordum. Kalbim kaburgalarımın kurtulmaya çalışıyormuşçasına atıyordu.

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz tekrar konuşmaya çalıştım. “Düşünüyordum da...”

Başka bir grup hemşire sohbet ederek geçip gitti, görünen o ki kim daha yavaş yürür yarışına girmişlerdi. Artık sabrım taşmaya başlamıştı. Dişlerimi sıkı sıkı ufalanmalarından korkuyordum, çığlık atmamak için çenem ağrıyana kadar gülümsedim.

Daha fazla dayanamayarak, “Aslında var ya,” dedim. “Beni takip et.”

Bütün odalar, bekleme alanları ve alt kattaki lobi doluydu, bu yüzden gizlice ikinci katın uzak köşesindeki temizlik dolabına girdik.

Onu nazikçe içeri itip kapıyı arkamızdan kapatırken Caz, “Bu dolaplarda artık evimdeymişim gibi hissediyorum,” dedi.

İçi okuldaki dolaptan bile küçüktü, birkaç santim daha dar olsa birbirimize değıyor olacaktık.

Aslında o kadar yakın duruyorduk ki bana baktığında nefes alışverişindeki ufak değışiklığı hemen fark ettim. “Pekâlâ. Az önce ne diyordun?”

Bunca zaman yalan söyleme, yoktan bir hikâye yaratma, hiçbir şey umurumda değılmiş gibi davranma yeteneğimle gurur duymuştum. Ama samimiyetsizlik kolaydı. Bir şeylerin üstesinden gelmek için yalan uydurmak kolaydı. Herhangi bir duygusal bağıllık gerektirmez; herhangi bir risk taşımazdı. Size zarar veremezdi çünkü zaten yalandı.

Ama gerçeğı söylemek, yani en çok değıer verdiğiniz insanlara *tam olarak* ne demek istediğinizi, nasıl hissettiğinizi söylemek. Bu dünyadaki en zor şeylerden biriydi. Çünkü onlara güvenmeniz gerekirdi. Elllerinde böyle bir güç olsa bile sizi incitmeyeceklerine güvenmeliydiniz.

Derin bir nefes aldım. Sonra ağzımı açtım.

Tek teselli kaynağım daha önce Zoe’yle böyle bir konuşma yapmam ve bundan sağ çıkmamdı. Bunu tekrar yapabilirdim.

“Buraya gelmeden önce,” diye başladım, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak, “yaptığımız röportajı izliyordum. İtiraf sahnesini. Yani daha çok beni kendime getirdi diyebiliriz ama sanırım bu çok daha önce aklımdan geçmişti. Sadece *bilmiyordum*. Anlıyor musun?”

Caz’ın kaşları hafifçe çatıldığında anlamlı konuşmadığımı fark ettim. Tanrım, bu konuda berbattım.

Kızarıp şansımı tekrar denedim. “Birincisi, ciddi ciddi yazarlık yapmayı düşünüyorsam eğer kariyerimin bir yalan üzerine kurulmasını istemiyorum. Büyük olasılıkla gerçek bir gün ortaya çıkacak ve ben... Ben sadece bunu ertelemeye çalışıyordum çünkü korkağın önde gideniyim ve etrafımda hayal kırıklığına uğratmak istemediğim çok fazla insan var. Ama yalana devam ederek de onları hayal kırıklığına uğratiyorum zaten.

“İkincisi, şunu fark ettim ki –inan bana, birkaç dakikalığına öldüğüne inanmak bana yetti– ilişkimizin bir yalan üzerine kurulmasını da istemiyorum.

“Seninle olmak istiyorum,” dedim. Sesim kendiliğinden yumuşamıştı, sanki kelimeler bu loş, çamaşır suyu şişeleri, toz topakları ve somut bir özlemle dolu daracık dolapta yüksek sesle söylenemeyecek kadar kutsalmış gibi. Bir adım atıp başımı kaldırdım. Aramızdaki mesafe on santimden iki santime indi. “Bu defa sahiden.”

Beklentiyle geçen saniyeler hayatımdaki en korkunç, belki de daima korkmaya devam edeceğim anlardı. Belki de bu incinme, yalnız kalma korkusu hiçbir zaman tamamen geçmeyecekti. Bu benim varsayılan ayarım olsa bile onunla savaşabilirdim. Korkumu yendiğimde beni pek çok güzel şeyin karşılayacağını biliyordum.

Aşk gibi.

Aramızdaki bu şey gibi.

Bana uzun uzun baktı, gözlerindeki bakış âdeta tüm sorularımı cevaplıyordu. Sonra parmak uçlarını sanki var olduğuma inanmıyormuş gibi yavaşça çeneme doğru kaldırdı. “Sahiden mi?”

“Sahiden?” Derin bir nefes aldım. Yarım saat önce öleceğimi düşünürken şimdi burada, hiç olmadığım kadar canlı hissetmek çok garip geliyordu. “Hey, yüzüne bir şey olmadı, değil mi?”

Kıpırdamadan durdu, kafası karışmıştı. “Hayır, neden...”

“Güzel,” dedim gülümseyerek ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Şimdi sıra gerçek hasar kontrolüne gelmişti.

Eve döndükten sonra Sarah'ya hızlıca bir e-posta yazıp ikinci yazım için bir planım olduğunu söyledim. Kompozisyonumdan farklı ve çok daha uzun olacağını, ancak bunu tüm kalbimle yazmaya hazır olduğumu belirttim.

Söylediklerimin hepsi doğruyd.

Caz'la o temizlik dolabına kapandığımız günden beri aklımda bir fikir vardı, riskli ve kesinlikle göz korkutucuydu ama değerli şeylerin de böyle olduğunu öğrenmişim.

Gece yarısına doğru Sarah'dan bir cevap geldi.

Okumak için sabırsızlanıyorum.

Sarah bana yeşil ışık yaktıktan sonra hemen işe koyuldum. Boş bir Word belgesi açıp adını BU_DEFA_SAHIDEN.docx koydum. Sonra en baştan başladım. *Asıl* başlangıç da dâhil diğer her şeyden...

Yapmak istemediğim edebiyat ödevinden. Veli toplantısından. Koridorda Caz'ın konuşmasına kulak misafiri olmaktan. Tuhaf, yürek hoplatan, utanç verici detayların hepsinden.

Bu bir itiraf, özür ve aşk hikâyesi niteliğindiydi, yazdıkça daha önce yanıldığımı daha net fark ediyordum. Yazmak bir yalan söyleme biçimi değildi. En azından iyi anlamda. Daha çok size çeşitli duygular hissettiren bir şeydi.

Yazmak gerçeği anlatmanın bir yoluydu. Güzel ve çirkin yönleriyle.

Kompozisyonumda yazdığım şeylerin yarısını belki de gerçekten kastemiş olabileceğim aklıma geldi. Belki de zayıf bir yanım alacakaranlıkta yakışıklı biriyle el ele tutuşmak, nefes almak ve yankısını duymak, Pekin'in ara sokaklarında gölgesi benimkine eş düşen biriyle yürümek istiyordu.

Hayır, zayıf değildi. Kafama sokmam gereken şey de buydu. Umut zayıflık değildi. Oksijendi, penceredeki bir çatlağı, tozlu bir odaya vuran ay ışığının solgun yansımasıydı.

Belki de ruhumda ona daha çok yer açmanın vakti gelmişti.

Yazma seanslarım arasında yatak odamın duvarlarını maviye boyadım.

Emily'yle babam yardıma geldiler. Dizüstü bilgisayarımın müzik açıp kutulardan çıkardığımız eski yağmurlukları giydik ve zemini geçen ayın gazeteleriyle kapladıktan sonra boya işine giriştik. Emily bu işi herkesten çok sevmiş görünüyordu. Fırçası beyaz duvarda oradan oraya uçuyor, pembe yanaklarına ve çıplak ayaklarına mavi damlacıklar sıçratıyordu. Ayak parmakları uzaylılarınkı gibiydi. Annemden ortalığı dağıttığı için azar yiyeceğini bilsek de babam sadece gülmekle yetindi. Onun da saçında ve gülümsediğinde yüzünde beliren kırıksıklıklarda boya damlaları vardı.

Her şey için minnettar olarak ben de ona gülümsedim.

Öğle yemeğine bir saatten az bir süre kala boya işini bitirmiştik ve hep birlikte eserimize hayranlıkla bakmak için odanın ortasında durduk. Canlı, cıvıl cıvıl bir mavi tonu seçmiştim, penceremin ardındaki bahar göğü kadar mavi. Taze peygamber çiçekleri kadar mavi. Güneş odaya doğru açıyla vurup her şeyi aydınlattığında duvarlar neredeyse turkuaz görünüyordu, okyanus sığılıklarıyla ya da uçurum kenarındaki deniz suyuyla aynı tondaydı.

Her gün uyanıp yatak odama baktığımda şu anda hissettiğim kadar mutlu ve umutlu hissetmek istiyordum.

Boya kuruduktan sonra Taobao'dan aldığım peri ışıklarını astım ve yatağımın yanındaki duvara da bir dizi fotoğraf yapıştırdım.

İlk birkaç fotoğrafta Zoe'yle birlikteydik. İkimiz de o kadar geniş gülüyorduk ki yüzlerimiz buruşmuştu ve ellerimizle karnımızı tutuyorduk.

Başka fotoğraflar da vardı: donmuş göl manzarası, ailemle deniz ürünleri restoranında bir araya geldiğimiz gün ellerimizde yemek çubuklarıyla olan fotoğrafımız; Westbridge okul binalarının ve avlusunun üzerinde gün batımının pembeleştirdiği gökyüzü fotoğrafı; Chaoyang Parkı'nda Caz'la birlikte takıldığımız gün dudaklarımın yanağına değdiği, gözlerinin şaşkınlıktan kocaman açıldığı o fotoğraf.

Duvardaki fotoğraflara bakarak yumuşak örtünün üzerine uzandım, göğsümde garip, ince bir duygu vardı; evimdeymişim gibi hissediyordum.

Yine çatıda oturuyordum ama bu kez yalnız değildim.

"Merhaba," dedi Caz, elinde bir dosyayla yanımdaki salıncağa oturdu. Sırıtiyordu, güzel bir haber aldığından mı yoksa sadece burada bulunmaktan memnun olduğundan mı anlayamadım. Yani *ben*, kendi adıma konuşacak olursam sırf o yanımda diye aptal gibi sırıtiyordum. Her şeyin aynı anda hem yeni hem de tanıdık gelmesi tuhaftı. Gelecek önümüzde pırıl pırıl, açık bir yol gibi uzanıyordu. Yeniydi çünkü artık onunla ve belki de eninde sonunda başka kişilerle yakınlık kurmaktan korkmuyordum; şimdiden Savannah'yla Indigo'da alışverişe çıkmak ve ertesi gün Caz'ın arkadaşlarıyla öğle yemeği yemek için planlar yapmıştım.

Tanıdıktı çünkü karşımdaki Caz'dı.

"Bu da ne?" Başımla elindeki şeyi işaret ettim.

"Üniversite başvuru formu."

"Hepsine yazmamış mıydık zaten?" dedim şaşkınlıkla.

"Bu farklı." İki parmağını dosyanın üzerinde gezdirdi, bu çok az kişinin bildiği, gergin olduğunda kendini gösteren bir alışkanlıktı. Okumam için dosyayı uzattı. "Bu Pekin Film Akademisi'nin formu."

İsmi algılamam uzun sürdü. Sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Caz. Bu..."

"Söylediğin şeyleri epey düşündüm," diye açıkladı dosyayı açıp içindeki sayfaları dikkatle çevirirken. Sayfaları dağınık el yazısıyla çoktan doldurulmuştu. Göğsümde bir sıcaklık hissettim. Yazdığınız bir şeyi başkalarıyla paylaşmanın ne kadar zor olduğunu, sizi ne kadar savunmasız bıraktığını herkesten iyi biliyordum.

"Hem hâlâ üniversite eğitimi almak istiyorum," diye devam etti. "Bundan eminim ama sanırım... gerçekten ilgilendiğim bir şey okumak daha iyi olur, değil mi? Bir sürü ünlü aktör de buradan mezun olmuş zaten."

"Aman Tanrım, *Caz*. Bu inanılmaz."

Omuz silkip sanki önemli bir şey değilmiş gibi elini ense sine götürdü ama gülümsememek için kendini zor tuttuğu çok açıktı. "Yine de bu konuda yardımına ihtiyacım olabilir. Bir şey yazmak zorunda değilsin, sadece oku ve bana düşüncelerini söyle, zahmet vermek istemi--"

"Elbette okurum," dedim. Neredeyse bunun anlaşmamızın bir parçası olduğu ya da insanların üniversite başvuru mektuplarını yazmaktan ne kadar keyif aldığımla ilgili bir yalana başlayacaktım ama sonra artık rol yapmak zorunda olmadığımızı, sadece kendimiz olabileceğini hatırladım ve bu aynı anda hem rahatlamama hem de büyük bir zevk duymama neden oldu.

“Caz, senin vereceğin zahmet benim için keyiftir. Hayatımın geri kalanında senin için hiçbir zahmete girmekten çekinmem.”

“Teşekkür ederim.” Sesi neredeyse utangaç çıkmıştı. “Sana cidden minnettarım...”

O daha fazlasını söyleyemeden elimi kaldırdım. “Tamam, kibarlıktan kırılmana gerek yok. Beni korkutuyorsun.”

Alaycı bir gülüşle karşılık verdi. “Ne yani, sana hiçbir şey için teşekkür etmememi mi tercih edersin?”

“Gördün mü?” Parmağımı ona doğrulttum, şaka yollu parmağımı kenara itmeye çalıştı. “Şu tavır var ya? Bu çok daha iyi.”

“Bazen çok tuhaf oluyorsun,” dedi ama nedense bu sözleri kulağıma *seni seviyorum*dan daha sevgi dolu geldi. Salıncağı ayaklarıyla sallarken bu hareketle karnımda kelebekler uçuştı. “Her neyse, sende durumlar nasıl? Yazı nasıl gidiyor?”

“Yaklaşık üçte ikisini bitirdim. Ama insanların nasıl tepki vereceğini kestiremiyorum.”

Mesele de buydu zaten. Hep böyle bir ihtimal vardı: İşler iyi gitmeyebilirdi. Hatta *çok kötü* gidebilirdi. Bir sabah, kalbimi dünyaya açmış, savunmasız ve utanç verici hislerimi ortaya dökmüş, en içten düşüncelerimi dile getirmiş olarak uyanabilir ve kimsenin bunlardan hoşlanmadığını görebilirdim. Ya da daha kötüsü, hiç kimsenin umurunda olmayabilirdi.

Caz için de aynı şey geçerliydi. Aramızdaki ilişkinin bir yıl, hatta bir sezon sürmemesi ihtimali elbette vardı. Belki mezun olur, dünyanın apayrı uçlarına sürüklenir, yavaş yavaş birbirimizden uzaklaşırdık. Belki de o geri dönülmez bir şekilde değişir, bir zamanlar beni isteyen o kişiliğinden kışlık paltosunu sıyırdığı gibi sıyrılırdı. Belki ben de öyle olurdum.

Ama keşfettiğim bazı mutluluklar, yaşanma ihtimali olan tüm acılara değerdi.

Yüzünü doğru düzgün görebilmek, çenesinin tanıdık hatlarını incelemek, gülümseyip beni kendine çektiğinde yanaklarındaki gamzelere yakından bakmak için başımı eğerek, “Mutlu mu-

sun?” diye sordum. Arkasında yükselen şehre bakıp bir gün biri benden tekrar *ev* hakkında bir kompozisyon yazmamı isterse tam olarak ne yazacağımı bulduğumu hissettim.

“Mutluyum,” dedi usulca. “Sen mutlu musun?”

Bahçeden gelen manolyaların tatlı kokusunu içime çekerken bahar havasını ve ceketinin boynuma sürtünmesini tenimde hissettim. Tüm sıcaklığıyla yanımdaydı. Bir bütün olarak. Kalbim patlayacak gibiydi.

“Şu anda inanılmaz mutluyum,” dedim.

Ve her kelimesinde ciddiydim.

TEŞEKKÜR

Kitabın isminin aksine yayınlanma yolculuğu kesinlikle gerçeküstü bir maceraydı ve aşağıdaki isimler olmadan bunun gerçekleşmesi imkânsızdı.

Muhteşem menajerim Kathleen Rushall'a teşekkür ederim. Senin hakkında övgüden başka söyleyecek bir şeyim yok. Destegin, sabrın, inancın ve tavsiyelerin için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle anlatamam. Hayatımı değiştirdin ve bu konudaki şansıma her gün hayret ediyorum. Andrea Brown Edebiyat Ajansı'ndaki harika ekibe de teşekkürlerimi sunuyorum.

Maya Marlette'e sonsuz desteği, sıkı çalışmaları, keyifli e-postaları ve en başından beri bu kitaba olan inancı için teşekkür ederim. Harika Mallory Kass ve Jalen Garcia-Hall da dâhil olmak üzere Scholastic ailesindeki herkese kocaman bir teşekkür gönderiyorum. Son derece yetenekli Caroline Noll, Elizabeth Whiting, Alan Smagler, Dan Moser, Jarad Waxman ve Jody Stigliano'nun yanı sıra Rachel Feld, Erin Berger, Brooke Shearouse, Shannon Pender ve Jordana Kulak'a yazdıklarımı destekledikleri için teşekkür ederim. Kitabımın hayata geçmesine yardımcı olan Lori Benton ve John Pels liderliğindeki sesli kitap ekibime çok çok teşekkür ederim. Muazzam prodüksiyon editörüm Janell Harris'e, muhteşem redaktörüm Priscilla Eakeley'e, düzeltmenlerim Jody Corbett, Jackie Hornberger ve Jessica White'a; çok sevdiğim kütüphane/tanıtım ekibi Emily Heddleson, Lizette Serrano ve Sabrina Montenegro'ya teşekkür ederim. David Levithan, Ellie Berger ve Leslie Garych'e çok

teşekkürler. Ve en büyük teşekkür kitabın kapağını hazırlarken gösterdikleri tutku ve profesyonel çalışma için Maeve Norton, Elizabeth Parisi ve Kanith Thailamthong'a gidiyor.

Taryn Fagerness Ajansı'ndaki canım Taryn Fagerness'e çok ama çok teşekkür ederim. Desteğin gerçekten dünyalara bedeldi.

Hem ABD'de hem de yurt dışında bu kitabın baskı aşamasında ve satışında emeği geçen herkese teşekkür ederim.

Fi ve Phoebe'ye, stresli olduğum zamanlarda (ki genelde hep böyle oluyorum) beni rahatlattıkları ve daha iyi olmam için bana ilham verdikleri için teşekkür ederim.

Küçük kız kardeşim Alyssa'ya bu kitabın her versiyonunu okuduğu ve beni desteklediği için teşekkür ederim. Bunu sık sık itiraf etmekten hoşlanmıyorum ama sen hayal ettiğim en iyi okur ve kardeşsin, sen yanımdayken evim her zaman daha sıcak oluyor.

Bana ihtiyacım olan her şeyi ve daha fazlasını veren aileme tekrar ve sonsuza dek teşekkür ederim. Umarım sizi gururlandırmayı başarmışımdır.

